

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WHATEVER WHISPERS

GENNA BLACK

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

NE FISILDARSA

GENNA BLACK

CONTENTS

[Yazarın Notu](#)

1. [Son](#)
2. [Kocaman Bir Tüylü Doof Topu](#)
3. [Bu bir röportaj mı?](#)
4. [Kaybediyor Olabilirim](#)
5. [Ya gerçekten aptalım ya da gerçekten çok zekiyim.](#)
6. [Benimle dalga geçiyor olmalısın.](#)
7. [Büyük Tur](#)
8. [Kızları.](#)
9. [Davetsiz](#)
10. [Asit Reflüsü](#)
11. [Şövalyelik ya da başka bir şey](#)
12. [Lanet Örümcek Bağırsakları](#)
13. [Kısıtlamam Kopmak Üzere](#)
14. [Kahrolası Rahat](#)
15. [Katlanmak İstedğim Bir İşkence](#)
16. [Bu Doğru, Buna Teslim Olun](#)
17. [Bir Diş Fırçası Yararlı Olurdu](#)
18. [En İyi Arkadaşım](#)
19. [Tüm Ölümlü Varlıklarımdan Vazgececeğim](#)
20. [Cevaplanmamış Pek Çok Soru](#)
21. [Artı, Artık Hayaletler Yok](#)
22. [Hayaletleri Suçlamalıydım](#)
23. [Bu Adama Olan Saplantım](#)
24. [Quinn'in Gag Refleksi Olmadığını Gördüm](#)
25. [Bunların Zıpladığını Görmek İstiyorum](#)
26. [Bir şey mi lazım?](#)
27. [Mimozanın Tadı İkinci Seferdeki Kadar Güzel Değil](#)
28. [Aşağıdaki Diğer İskeletlerle Birlikte Çürüyün](#)
29. [O bir salak](#)
30. [Birinin Üzerine Kusabilmeyi Hiç Bu Kadar Çok İstememiştim](#)
31. [Onu lanet bir fener gibi oyduklar.](#)
32. [Her Parçası Benim](#)
33. [Spoiler Uyarısı: İhtiyacım Olan Her Zaman O](#)
34. [Başlangıç](#)

[Epilogu](#)

[Genna Black tarafından](#)

[da yazılmıştır Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı 2024 © Genna Black

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde alıntılarının kullanılması dışında, telif hakkı sahibinin yazılı izni olmadan çoğaltılamaz veya herhangi bir şekilde kullanılamaz.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmaksızın, herhangi bir amaçla yapay zeka modelleri oluşturmak, beslemek veya iyileştirmek için kullanılamaz.

Düzeltilme: Amy Perkins
Kapak Tasarımı: Genna Black
Kapak Biçimlendirme: Get
Covers
İçerik Uyarıları: [@ireadtoomuch._](#)

NOTE FROM THE AUTHOR

Whatever Whispers anksiyete, uyuşturucu kullanımı, küfür, grafik şiddet, grafik cinsel tasvirler ve gore tasvirleri içerir. Okuyucunun sağduyulu olması tavsiye edilir.

Tetikleyicilerin ayrıntılı bir listesi için lütfen www.authorgennablack.com adresini ziyaret edin.

Ruhsal hastalıklarla mücadele eden herkese.

*Çoğu zaman tek hayaletler zihninizdekilerdir, ancak bu onları daha az
korkutucu yapmaz.*

Yıldızları geceden korkmayacak kadar çok sevdim.
-Sarah Williams

SON

QUINN

ARS LONGA, *vita brevis*. Bu sözler Cypress Üniversitesi'nin girişinin üzerindeki taşta kazınmıştır. *Beceriklilik zaman alır ve hayat* kısadır; bu, kriminal delillerin kafataslarını açmaya ve amigdalaları ile prefrontal kortekslerini kazmaya hevesli öğrencilerle dolu bir üniversite için uygun bir slogandır.

Mecazi anlamda tabii ki. Birinin kafasını *gerçek anlamda* deşmek muhtemelen çok havalı *olurdu* ama bu benim uzmanlık alanım değil.

Ben "*in vino veritas*" ifadesinin daha büyük bir hayranıyım, ama herkes kendi yoluna.

Ayakkabılarım, dekanın ofisine giden kavernöz koridorda onlarca yıldır yürüyen öğrenciler tarafından yıpranmış taş karolara çarpıyor. Bahse girerim bu koridorda diğerlerinden daha fazla yürümüşümdür.

Akranlarımla bakışlarını tenimde hissedebiliyorum, eski üniversitenin taş duvarları kadar inatçı. Bazıları özlem ve kıskançlıkla doluyken, diğerleri sadece meraklı. Hepsi dekanla olan yakın ilişkimin avantajlı bir şey olduğunu düşünüyor. Dürüst olmak gerekirse, sırların gotik kulelere yapışan sarmaşıklar kadar eski olduğu böyle bir yerde, çoğu zaman gerçekten kimi tanıdığınızla ilgilidir, bu yüzden bu şekilde düşündükleri için onlara karşı çıkamam.

Başkalarının hakkımda ne düşündüğünü hiçbir zaman önemsemedim ve benimle sadece kendi çıkarları için arkadaş olmak isteyen öğrencilere her zaman gözlerimi deviriyorum. İnsanları okumak çok kolay; beni istemiyorlar, Meclis'e erişmek istiyorlar.

Çok da gizli olmayan bu topluluktan sadece gizli, spekülâtif fısıltılarla bahsediliyor. Öğrenciler, kasabanın en derin gizemlerini kontrol eden figürler -yani babam- hakkında yanlış hikâyeler yayarken, sürekli olarak bilmiş bakışlar ve şifreli ipuçları değiş tokuş ediliyor.

Bazıları Meclis'in üniversite arazisinin hemen ötesindeki ormanın derinliklerinde garip ritüeller gerçekleştirdiğini, meşalelerinin geceleri hayalet gibi titrediğini iddia ediyor. Diğerleri ise kampüs binalarının, kütüphanenin, hatta yurtların gizli köşelerine kazınmış bir sembol -çarpık, siyah bir mühür- gördüklerini söylüyor. Çoğu grafiti diye gülüp geçiyor. Birkaçı bunun bir uyarı olduğuna inanıyor.

Dedikodular daha da karanlıklaşıyor. Üç yıl önce biri kaybolmuş, kampüsten kaybolmuş. İnsanlar hala Meclis'le yanlış yola saptıklarını fısıldıyor. Ne bir ceset bulundu, ne bir şüpheli, sadece hiçbir yere varmayan şifreli bir not. Yine de kimse bunu açıkça konuşmuyor.

Üstelik bu kaybolan tek vaka da değil, ölü *bulunan* insanlardan bahsetmiyorum bile.

Hayranlık uyandırmasına rağmen, toplumla doğrudan bağı olmayan hiç kimse onun adını ya da amacını tam olarak bilmiyor. Doğrudan bağı olanlarımız mı? Gerçeği açıklamaktansa ölmeyi tercih ederiz - çoğu korkudan ve sadakatten, ama benim için çoğunlukla utançtan.

Bu yüzden Cypress'teki gizli topluluk, gece geç saatlerde yapılan sohbetleri ve kaçamak bakışları besleyen hayalet gibi bir varlık olmaya devam ediyor. Doğrulanabilir bir kimlikten ziyade kolektif hayal gücünün bir hayaleti olarak varlığını sürdürüyor ve benim için büyük bir baş belası.

Kan bağımlı nedeniyle sahip olabileceğim ayrıcalıklara ilişkin varsayımlar ne olursa olsun, gerçek bu algılardan oldukça farklı. Burada bana herhangi bir iltimas gösterilmiyor ve bu onların kesinlikle oturmak istemedikleri bir masa. Tüm hayatımı babamın gölgesinden uzaklaşmaya çalışarak geçirdim, ancak işte buradayım ve sürekli olarak onun içine geri çekiliyorum.

Dekanın ofisinin kapısını çalmaya zahmet etmiyorum, ağır kapıyı iterek açıyorum ve kalın halıda ilerliyorum. Masasının önündeki sandalyeye uzanıyorum ve bilerek içine çöküyorum. Bu toplantıyı önemsememi istiyor. -Gergin olmamı istiyor, bu yüzden kasıtlı olarak umursamıyormuş gibi bir hava yayıyorum. Kapı kesin bir tıkırtıyla kapanıyor, duvarlardan yansıyan ses odaya ekstra bir gerilim katmanı ekliyor. Deri mindere yaslandığımda gıcırıyor, küçük zaferin tadını çıkarıyorum çünkü bunun onu rahatsız ettiğini biliyorum.

Onun huzurunda geçirdiğim her saniyeden nefret etmeme rağmen, çağırdığında gelmekten başka seçeneğim yok. Onu görmezden gelmek

sadece ona daha fazla sebep verir.

Daha sonra hayatımı zindan etmenin bir yolunu bulacak, bu da onun çok hoşuna giden bir eğlence.

Yüzü derin bir çatıklığa bürünmüş, yıpranmış cildine kazınmış çizgiler sanki yıllar içinde kendini beğenmişliğinin ağırlığıyla daha da derinleşmiş. Titizlikle geriye taradığı seyrelmiş gümüş rengi saçları, ifadesinin sertliğini yumuşatmak için çok az şey yapıyor. Daralmış gözlerindeki kızgınlık, birinin eline bir kalem alıp alnına şu kelimeleri yazmasından daha belirgin.

"Geç kaldınız." Sesi, sorgusuz sualsiz itaat edilmesini bekleyen bir otoriteyle damlıyor.

Bileğimde var olmayan saate bakar gibi yapıyorum. "Sadece birkaç dakika farkla."

Eğri burnundan bir çizgi halinde hava çıkarıyor. Sürekli olarak biri suratının ortasına yumruk atmış gibi görünüyor ve bu onura sahip olan ben olmadığım için sık sık kıskançlık duyuyorum.

"Bugün senin saçmalıkların için zamanım yok Quinn." Bu, öğrencilerin sevgili dekanları olarak gördükleri Marshall Ivor değil. Onlar için bir gösteri yapıyor.

Bu nezaketi anlamıyorum.

Bunların hepsi altındaki gerçek kişiyi gizlemek için bir maske. Bu maskeyi yıllardır dikkatle inşa ediyor, hatta sanki gerçekten ihtiyacı varmış gibi bu işi bile üstleniyor. Aslında çalışması hiç de gerekli değil; annem de babam da varlıklı ailelerden geliyor. Ancak görünüşün hatırı için yerel üniversitede çalışmayı, öğrencilere hizmet etmeyi seçti. Bu, Meclis'te kendisinden önce gelenlerin ortak eğilimi olan, insanların onun zenginliğini sorgulamasına yer bırakmaktan sosyal olarak daha kabul edilebilir bir durum.

İnsanlar her şeye rağmen spekülasyon yapıyor ve aynı sessiz, spekülatif fısıltılar *gasp*, *kaçakçılık* ve *siber suçlar* gibi kelimeleri içerdiğinde dürüst olmak gerekirse gerçeklerden çok da uzak değiller.

Sandalyeye yeniden yerleşiyorum, bir ayak bileğimi diğerinin üzerinden geçirip başımı tavana doğru eğerken sandalyeye daha da gömülüyorum. "Sadede gel baba. Yeni dönem, yeni cehennem. Ne istiyorsun?"

Yıllar boyunca beni onunla konuşmaya zorlamak için uydurduğu şeylerin listesi kolumdan daha uzun, ama beni gereğinden fazla yanında tutmak için söyleyebileceği hiçbir şey yok.

"Annen iyi değil." Homurdanıyorum. Bu sefer lafı dolandırmak yok o zaman.

Bir süredir iyi değil. Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Ona bakmıyorum çünkü umurumda değil. *Çocukluğumdan beri diğerleri gibi olmadım.*

"Eğer durabilirsen-"

Oturduğum yerden fırladım ve konuşma daha fazla ilerlemeden ayrılmak için ayağa kalktım.

Parçalanmış ailemizi yeniden bir araya getirme konusunda söyleyeceği saçmalıklarla ilgilenmiyorum.

Annemin organları teker teker ya da hepsi birden iflas etse de benim için fark etmez. Şu anda gözümün önünde ölse gözümü bile kırpmam ve bu onun dışında kimsenin suçu değil.

Ölümü her zaman nihai kurtuluş, tüm hikayelerimize şiirsel bir son getiren *büyük eşitleyici* olarak düşünmüşümdür. Kendisi kadar acınası bir varoluşun bir sonu olduğu için bile kendini gerçekten şanslı saymalı, ama eminim bunun bir son olmadığına dair sapkın bir saçmalığa inanıyordur... ve eğer bir şekilde bu doğruysa, umarım sonsuza kadar, sahipken yaşamayı seçtiği hayat için işkence dolu bir pişmanlık içinde geçirir.

Benim dallama babam için de aynısı geçerli.

Kapıya giden yolu yarılamaştım ki oturduğu yerden kalkıp bana doğru geldi. Omzumu tutuyor, her zaman yaptığı bir şey, küçük bir baskınlık gösterisi ve bu beni her seferinde kızdırıyor. Eskiden her karşılaştığımızda omzuma vurmasının sevgisini gösterme şekli olduğunu düşünürdüm ama yaşlandıkça daha da sertleşti.

Omuz sıvazlamak bir çocuğa gösterilecek yeterli bir şefkat değildir, ama bildiğiniz tek şey buysa, alabildiğinizi alırsınız.

"Beni bırakıp gitme Quinn. Pişman olacağın an bu olabilir." Ondan uzaklaşıp yürümeye devam ediyorum.

Sırf onun DNA'sını taşıyorum diye beni itip kakabileceğini ve bana her istediğini yaptırabileceğini sanıyor. Durum hiçbir zaman böyle olmadı ve şimdi de böyle olmayacak.

Yıllar önce benimle bir ilişki yaşama ihtimalinden vazgeçti.

İkisi de bunu yaptı - o, ailesine karşı iğrenç bir arkadaşlığı tercih ederek ve annem de değerli şöhreti adına onu destekleyerek; her şey söylenip bittiğinde yarardan çok zarar getiren türden bir şöhret.

Çocukken bana verdikleri zarar, şimdi bana yapabileceklerinden çok daha kötü, ama ikisinden de ne kadar uzak olursam

Daha iyi.

Beni hizada tutmak için uzun zamandır güven fonumu başımın üzerinde sallandırdı ve onu istesem de, onun parası olmadan bu kadar uzun süre dayanabildim. Sonunda yakında mezun olacağım ve yasal olarak talep edebileceğim, onunla bağlarımı tamamen koparacağım. O kadar yakın ki, özgürlüğün tadını alabiliyorum.

Küçük bir parçam, eğer bu *onu* bir daha asla görmeyeceğim anlamına da geliyorsa, ondan bir kuruş alıp almamayı umursamıyor.

Ama bu kadar zamandır onun oyunlarını oynuyorum; onun istediği okula gidiyorum. Oraya gittiğimde her zaman istediğini yapmasam da çağırdığında geliyorum. Sonuna kadar gidebilirim; akademide görebileceğimden daha fazla para ve bunun düşüncesinin *tamamen* olumsuz olduğunu söyleyemem.

Parmaklarım kapı kolunun etrafında kıvrılırken ona bakıyorum. Çenesi gergin, bakışları kırılmıyor.

"İkimiz de biliyoruz ki söyleyebileceğin *hiçbir* şey beni sikime takmaya daha meyilli yapamaz." Kapıyı iterek açıyorum ve arkamdan çarparak kapanmasına izin veriyorum. Ses artık boş olan koridorda yankılanıyor ve ben arkama bakmıyorum.

MARSHALL

Ofisimin karşısındaki otopark, kendimi günün pisliğinden nihayet uzaklaştırdığımda terk edilmişti. Loş, yankılanan boşluk, Quinn'le bir başka nafile çatışmadan sonra içimi kemiren acıyı yansıtıyor. Ailesini tanımayı inatla reddetmesi beni çileden çıkarıyor. Karımın zamanı tükeniyor ve kızım bunu bilmesede benimki de öyle.

Quinn'in tek yapması gereken birkaç aylık aile yükümlülüklerine katlanmak. Ama hayır.

Annesinin hastalığını önemsiz bir rahatsızlıkmış gibi geçiştiriyor.

Daha az.

Telafi etmek için gösterdiğim onca çabaya rağmen ikimizle de barışmak istemiyor.

Belki de ikimizden de gerçekten iddia ettiği kadar nefret ediyordur.

Hayatımda pek çok pişmanlığım var. Kazandığım paradan ya da karıma sağladığı rahat hayattan pişman değilim, ama yaptığım şeylerden çok pişmanım

o serveti elde etmek için. Kızımın yanında olamadığım için ve onu çocukken teyzesinin yanına vermek gibi yaptığım seçimlerden dolayı pişmanım.

O zamanlar, bu hiç akıllıca görünmüyordu. Herkesin, özellikle de Meclis'in onu önemsemediğini düşünmesini istedim. Bu benim onu spot ışıklarından ve potansiyel tehlikelerden uzak tutma yolumdu.

Ortada bir çocuk olmadan hayatımın çok daha kolay olduğu ve sırlarımın ulaşılamayacak kadar uzakta tutulduğunda daha güvende olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

Onunla bir babanın ilgilenmesi gerektiği gibi ilgilenmediğimi fark ettim. Yıllarca uyuşturucunun etkisiyle zihnim bulanmış, muhakeme yeteneğim körelmiş ve onun ihtiyaç duyduğu baba olamamıştım. Onu ve yıllar boyunca topladığım gizli bilgileri korumaya o kadar odaklanmıştım ki ilişkimiz üzerinde yeterince düşünmedim.

Annesi her zaman olduğu gibi itaatkâr, korkak bir ev kadını gibi ne istersem kabul etti.

Şimdi, ikimiz de yaşadığımız boktan hayatların bedelini ölümcül hastalıklar şeklinde ödüyoruz.

Elli iki yaşında pankreas kanseri olduğumu öğrenmek, kalan zamanımı huzur içinde geçirmek istememe neden oluyor. Ama Meclis bunu yapmama izin vermiyor ve daha azını hak ettiğimi söyleyemem.

Sebepten olduğum zararı geri alamayacağımı biliyorum ama elimden geldiğince telafi etmek, *özür* dilemek istiyorum. Nasıl olsa öleceksem, şimdi kaçmayı deneyebilirim. Meclis beni öldürmeye karar verirse, en azından hayatımı sadece bir yıl kadar kısaltmış olur.

Yarım kalan işlerimi tamamlamam gerekiyor ve bu listenin en başında Quinn'in bana beş saniyeliğine de olsa güvenmesini sağlamak var. Bu bokun içinde sandığından daha derinlerde ve ne kadar ileri gittiğimi anlamasına ihtiyacım var; onu bunca yıldır küçük sır saklayıcım olarak nasıl kullandığımı.

Eninde sonunda anlayacaktır ama bunu benden duymasını, birinin onu bıçakla deşmesinden daha çok tercih ederim.

Toplumun kafasını karıştıracak somut kanıtlar elde etmek için ne kadar aşırıya gittiğimi, neler yaptığımı kimsenin bilmediğinden çok eminim. Uzaklaşmak için bir neden bulursam buna ihtiyacım olacağını biliyordum ve o zaman nihayet geldi. Ancak, aklımın bir köşesinde, bende olduğunu bildikleri bilgileri bulmak için ne kadar ileri gideceklerini bildiğime dair bir işaret var.

Başka nedenlerden dolayı kendim de bu kadar ileri gitmiştim.

Arabam garajın en uzak, en karanlık köşesinde, sönmekte olan bir ışığın altında duruyor. Yukarıdaki titreşen ampul aracıma ürkütücü, aralıklı bir parlaklık veriyor. Kilidini açıyorum ve çantamı içeri atmak için arka kapıyı çekiyorum, tam da ışık son titreşimini verip sönerken. İç çekerek kapıyı kapatıyorum ve sürücü tarafındaki kola uzanıyorum, ancak açmadan ayağımdan şiddetle çekiliyorum. Başımın arkası mide bulandırıcı bir şaplaqla betona çarpıyor ve beni sersemletip yönümü şaşırmama neden oluyor.

Zihnim olanları anlamlandırmakta zorlanıyor. Tam parçaları birleştirmeye başlamışken, her yönden üzerime tekmeler ve darbeler yağıyor. Sayılamayacak kadar çok ayak var, her biri görüşümün kenarlarını bulanıklaştıran başka bir acı dalgası ekliyor. Panik başlıyor, keskin ve boğucu, kendi kanımda boğulurken, gelmeyen nefes için soluk soluğa kalıyorum. Kendimi savunmak için kollarımı kaldırmaya çalışıyorum ama ağır ve işe yaramazlar.

İstifa etme isteğimi ima ettiğim anda kaderim mühürlendi; hayatımın her alanına hastalıklı bir gölge düşüren tek şeyden uzaklaşmak. Daha iyi bilmeliydim, çenemi kapalı tutmalıyım. Ama hiçbir şey bu andan daha kaçınılmaz olmamıştı ve aksini umduğum için *cahildim*, aptaldım. Nasıl düşünebildim... Nasıl düşünebildim...

Her şey kayboluyor -acı, panik- karanlık yaklaşırken her düşünce kaybolup gidiyor. Son düşüncem Quinn ve onun bu durumdan sağ salim çıkmasını nasıl umduğum.

KOCAMAN TÜYLÜ BİR TOP

QUINN

3 HAFTA SONRA.

Son zamanlarda neredeyse günün her saniyesi gözlerimin üzerimde olduğunu hissediyorum. Yeni ortaya çıkan paranoyamın sadece endişeden başka bir şey olmadığından şüphem yok; bilinçaltım bana babamın ölümünü daha fazla önemsemem gerektiğini söylüyor.

Yapmalıyım, ama yapmıyorum.

Bana yaşayacağımı söylediği pişmanlıkların hiçbirisi yok ve bunun benim hakkımda ne söylediğinden emin değilim.

Anksiyete böyle komik bir şeydir; bir şeyi çok da umursamadığınıza karar verirsiniz ama beyninizin erişemediğiniz bölümleri ve merkezi sinir sisteminiz bir araya gelir ve size nevroz ve kalp çarpıntısı şeklinde büyük bir "*siktir git*" çeker.

Ne olursa olsun, onun öldürülmesinden bu yana geçen günlerim, kontrol edemediğim ve sadece üç hafta önce kesinlikle mevcut olmayan kalıcı bir üzüntüyle renklendi. Bu garip, rahatsız edici bir duygu ve onu üzerimden atmak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen üzerime yapışıyor.

İlişkimiz her iki taraf için de acı ve gerginlik akımlarıyla doluydu. O benim babamdı, evet, ama ölümüyle ilgili olarak, ısrarlı, açıklanamayan melankoli dışında, gerçek bir keder duyamıyorum. Bunun yerine, baskın duygum bir rahatlama - kampüste meydana gelen dekanın acımasızca dövülmesi ve ardından öldürülmesine rağmen üniversitenin derslere zamanında başlamayı başarmış olmasından duyduğum rahatlama.

Okula ihtiyacım var çünkü onu seviyorum ve güven fonumla aramdaki son engel bu. Ölmüş olsa da etkisi devam ediyor - parayı almak için mezun olmam gerektiği yönündeki şartı hâlâ bağlayıcı. Bunu ne kadar çabuk atlarsam, onunla ilgili her şeyi o kadar çabuk geride bırakabilirim. Her gecikme, her trajedi, başlamaya çok yakın olduğum hayatımla aramda bir başka engel gibi geliyor; sonunda kendim ve Kronk için kendime ait bir yerim ve belki de şu anda kullandığım külüstür arabadan daha iyi bir arabam olabileceği bir hayat. Bu yüzden rahatladım, sadece dersler başladığı için değil, özgürlüğüm için geri sayım hala devam ettiği için.

Herkesin cinayetin şokunu atlatmaya çalıştığı Eylül ayının başlarındaki olağan telaş ve enerjinin üzerinde dolaşan bu yeni buluta rağmen, arazi her zaman hissettirdiğinden daha lanetli hissettirmiyor.

Cypress, Hallow Ridge boyunca bir kale gibi yayılır, geniş kampüsü gökyüzüne doğru uzanan eski meşe ve çam ağaçlarıyla doludur.

Hallow Ridge'in kendisi şirin bir kasabadır, dükkanlar ve kafelerle kaplı birkaç sokaktan ibarettir. Cypress'in manzaraya hakim görünmesinin asıl nedeni, diğer üniversitelere kıyasla *çok büyük* olması değil, Hallow'un geri kalanının üniversitenin etrafında inşa edilmiş olmasıdır.

Cypress başlangıçta, birçoğu servetlerini şüpheli yollarla elde etmiş olan varlıklı ailelerin çocuklarına hizmet vermek üzere kurulmuştur. Bu ortam, toplumun gelişimini şekillendirmede önemli bir rol oynayan etkili bir grup olan The Assembly'nin yükselişi için mükemmel bir zemin oluşturdu. Bu varlıklı aileler bölgeye yerleştikçe, bölge de dönüşmeye başladı. Zamanla, bir zamanlar çorak olan çevre, küçük ama gelişen bir kasabaya dönüştü, faaliyetlerle dolup taşı ve üniversite çevresinde sürekli büyüdü.

Her dolambaçlı yol öngörülemeyen bir zirveye çıkıyor gibi görünüyor ve büyük şehirlerden gelen öğrenciler sık ormanları boğucu bulma eğiliminde.

Hallow'u çevreleyen heybetli dağ silsilesi tarafından dünyanın geri kalanından saklanmayı seviyorum.

Dolambaçlı kaldırımda ilerlerken, asi dalları olan uzun çalılar kollarıma sürtünüyor. Tepenin üstündeki bina, ara sıra çıkan yaprak hışırtıları dışında ıssız ve sessiz. Ön tarafa yaklaştığımda, uzun ağaçların arasına sıkışmış küçük bir mezarlık görünüyor. Mezar taşları zamanın ve havanın etkisiyle yıpranmış ve renkleri solmuş, etraflarını saran yeşilliklerin arasında göze çarpıyor.

Üniversitenin ilk başkanının küçük liberal sanatlar okulu için büyük planları vardı ve hayallerinin çoğu sonunda gerçekleşti. Ancak, yaşadığı dönemde kızının yurttan öldürülmüş olarak bulunmasıyla umutları yıkıldı.

Görünüşe göre ölüm ve çürüme Cypress U'nun maskotları.

Onu kendi kolyesiyle boğan ve kolyeyi şahdamarına saplayanın kim olduğuna dair süregelen gizem, özellikle adli bilimler veya ceza adaleti programlarında okuyanlar için kampüsün peşini bırakmıyor, tıp fakültesi öğrencilerinden bahsetmiyorum *bile - çünkü bu da ne?*

320 küsur yıl sonra bile, çözülemeyen dava birçok öğrenci ve öğretim görevlisi için kemirici bir saplantıdır. Ölümünün Meclis'in elinden olduğu söyleniyor; üyelerinin ayrılmaya çalışmasından pek hoşlanmıyorlar.

İçeri girdiğinizde, hayat boyu içeridesinizdir - babamın çok yakın zamanda zor yoldan öğrendiğini tahmin edebileceğim bir ders. Dokunulmaz olduğuna, yasaların kendisi için geçerli olmadığına dair kibirli inancı, ona böyle hissettiren topluma da sirayet etmiş gibi görünüyor. Sadece yenilmezlik duygusunun sonunda onu yakaladığını varsayabilirim. Sahip olduğunu düşündüğü koruma - onu güvende tutacağına inandığı iyilik - sonunda sona erdi.

Aklıma bir düşünce geliyor - ne kadar kolay ben olabilirdim. Sanırım babam için ne kadar az şey ifade ettiğimin her zaman farkında olan tek kişi ben değildim. En azından bu sefer bu gerçek bana bir iyilik yaptı.

Tarih ne kadar kolay tekrerrür edebilirdi...

Ophelia'nın zamansız ölümünün ağırlığı kampüsün her yerinde hissedilebilir, ancak en çok anıtının bulunduğu mezarlıkta hissedilir. Taş yüz kasvetli bir ifade taşıyor ve çevresindeki mezarların üzerine uzun bir gölge düşürüyor.

Çoğu kişi bu yükseltinin etrafından dolanan rotayı kullanmaktan kaçınır, bu yüzden bu yol benim sınıfa giderken en sevdiğim yoldur ve Kronk'u her gün öğlen saatlerinde burada gezdiririm.

Köpeğim büyük, tüylü, şık siyah-tan rengi kürkü olan bir şapşaldır, ancak kendini taşıma şeklinden ne kadar sevimli bir kişiliği olduğunu asla tahmin edemezsiniz - her zaman görev başındaymış gibi, kulakları yukarıda ve gözleri keskin, beni hayatıyla korumaya hazır gibi görünüyor. Ama aslında çok yumuşaktır, her zaman sevmek için elimi dürtüyor ya da sincaplar tarafından dikkati dağıtılıyor.

Kruz, buraya gelmeden önce işini başka bir yerde hallettiğinden emin olmam gerektiğini söylüyor çünkü isteyeceğim son şey, birinin evine sığması.

Hill Place'in perili olduğu söylendiğinden, mezar ve ruhları kızdırmak.

Kapılara yaklaşırken ya da okulun herhangi bir yerinde herkesin hissettiğini söylediği o ürpertiye ben hiç hissetmedim ve hayaletlere de inanmıyorum. Nadiren birileriyle karşılaşılıyor olmamız sadece büyük bir bonus.

Çocukken evimin arkasındaki mezarlık benim oyun alanımdı. Her gün saatlerce sıra sıra dizilmiş mezar taşları arasında dolaşır, parmaklarımı yıpranmış tarihlerin üzerinde gezdirir ve her birinin üzerine kazınmış isimlere fısıldardım. Hava tıpkı Hill Place'de olduğu gibi ağır ve durgundu. Benim için burası sadece arka bahçemin bir uzantısı ve ailemin ulaşamayacağı tek yerdi; beni yakalamak için dışarıda dolaşmak onlar için çok büyük bir yükü ve zamanımı görünmeden ve duyulmadan geçirdiğim sürece dadılarımın umurunda bile değildi. Ölümün sürekli varlığı beni korkutmuyordu; hayalet hikayelerine karşı bağışıklığım vardı ve hala öyleyim.

Maggie'nin de umurunda değil gibi.

Göğsüme sımsıkı sarılmış, yılın bu zamanında havadaki ısıya rağmen sıcacık. Rüzgâr uzun siyah saçlarımı çekiyor, tellerini yüzümün etrafında savuruyor. Yamacın kenarındaki yılan gibi kıvrılan patikadan aşağı inerken Kronk tasmaını çekiyor.

Bu benim Cypress U'daki dördüncü yılım ve Maggie burada geçirdiğim süre boyunca dadılık yaptığım üçüncü bebek. Her stent kısa sürdüğü için bağlanmamaya çalışıyorum ama bu sefer daha da zor oldu çünkü Maggie çok küçük ve çok sevimli. Her şeyi içine çeken kocaman, meraklı gözleri var ve tombul yanakları onu küçük bir oyuncak bebek gibi gösteriyor. Saçları yeni yeni çıkmaya başladı, yumuşak, ince telli bir sarı ve kıkırdamaya çalıştığında - bu tiz, gıcırtilı ses - gülümsememek imkansız.

Daha önce, saçını çekmekten ve hızmamı çekştirmekten başka bir şey yapmayan 11 aylık bir çocuğa bakmışım.

Maggie benim favorim.

Ebeveynlerinin ikisi de kariyerleri tarafından tüketilen profesörler. Tavsiye edilen altı haftalık doğum iznine rağmen, annesi bir anda işe geri döndü. Bugün dört aylık oldu. Bu da demek oluyor ki neredeyse üç ayımı onu tüm varlığımla severek geçirdim, ancak ailesi bu sabah bana masrafları kısacaklarını söyledi. Büyükanne içeride, ben dışarıdayım.

Bir yanıma buna inanmıyor. Sanırım sevgili babam nalları diktiğinde teklif ettikleri izni reddettiğimde, muhtemelen daha çok

her şeyden çok zihinsel dengem için endişeleniyorum. Bu şekilde tepki vermem normal değil ama numara yapmaya ya da hislerimi saklamaya çalışmayacağım. Onun nasıl bir insan olduğunu bilselerdi, onlar da aynı şeyi hissederlerdi.

İşimi kaybetmem ise pastanın üzerindeki krema gibiydi. Bir vaka analizi ödevi için gecenin büyük bir kısmını teorik açıklamaları ve çoklu kurban cinayetlerine ilişkin fail davranışlarını inceleyerek geçirdikten sonra güne kötü bir ruh hali içinde başladım. Nihayet sabahın erken saatlerinde sıkı çalışmamı teslim ettim, ancak birkaç saat sonra çok sert bir e-postayla uyandım: *Bu yanlış. Düzelt bunu.*

Cinayet ve seri cinayetler hakkında bilgi edinmenin *eğlenceli* olacağını düşündüm. Yaşam ve ölümün kıyısında dans edenlerin zihinlerini incelemek, insan doğası hakkındaki en derin gerçekleri ortaya çıkarır.

Bununla birlikte, ampirik araştırmaların derinlemesine incelenmesi gözlerimin dolmasına neden oluyor ve profesörüm düpedüz bir pislik gibi görünüyor. Adamla henüz tanışmadım bile, ama şu ana kadar verdiği ödevler - kelime oyunu yapmak istemedi - katil gibiydi ve ilk ders videosunu bile yüklemeye tenezzül etmedi, sadece okuma ödevi verdi.

Bu da iyi, sadece benim tercihim değil.

Tepenin dibine yaklaşmıştık ki Kronk tasmaını tekrar, bu sefer daha sert bir şekilde çekiyor ve beni ivmeyle birlikte ileri doğru savuruyor. Elim Maggie'nin sırtını kavramak için havalanıyor, onu o kadar sıkı sarmış olmama rağmen hiçbir yere gitmiyor.

Çimenlikte koşuşturan bir sincap gördüğü kesin. Tasmaı her çeğişte avuç içime batarak beni zorluyor. Onun gücü ikimizin de dengesini bozmakla tehdit ediyor ve ben de onu bırakıp en iyisini ummaya hazırlanıyorum, yoksa beni kampüsün bir ucundan diğerine düşündüğü bez bebek gibi sürükleyecek, ki bu her zamanki gibi olacak ve Maggie dışında her şey iyi ve güzel olacak.

Bir kolumla ona sarılmışken, umutsuzca ipi çözmeye çalışıyorum. Onu kendime yakın tutmak için elime o kadar sıkı sarılmış ki, bizi çekip gözünü diktiği yere sürüklemeyden önce çözebileceğimden emin değilim. Onu dizginlemeye çalışıyorum, beni ileri doğru çekmeye devam ederken onu kendime doğru çekiyorum.

Avucumun içine daha sert giriyor. "Kronk. *Pfui!*"

Köpeğinize toplum içinde bir psikopat gibi bağırarak zorunda kalana kadar Çekçe komutlar öğretmek havalıdır. Düşünüldüğünden çok daha fazla dikkat çekiyor.

İtirazlarıma aldırmadan beni peşinden sürüklerken yüzüm utançtan yanıyor. Çok iyi eğitilmiş ve genellikle dediğimi yapıyor ama küçük, ciyaklayan bir hayvan ondan çok ama çok uzağa kaçmaya çalışırken ona *sürü* olmasını söyleyen temel köpek içgüdüleriyle savaşıyor gibi görünüyor.

Öğrenci merkezinin dışındaki piknik masalarında öğle yemeği yiyen insanlara yaklaşıyoruz ki bu tam da olmasını istemediğim şeydi.

İnsanlar bakıyor.

Beni çekerken bakıyorlar.

Aklıma gelen tüm küfürleri Çekçe ve bazılarını da İngilizce bağırırken bana bakıyor.

Ve ben dönerken Kronk'un elini kaybedip metal bir bankın kenarından geriye doğru takılarak kırımın üzerine düştüm.

Hayatımda gördüğüm en muhteşem adamın kucağına.

Ve sandviçine.

Artık eşofmanlarımda kesinlikle çeşni var.

Geçici olarak nutkum tutuldu; yarısı utancımdan, yarısı da adamın alnına gelişigüzel düşmüş koyu kestane rengi bir bukle yüzünden. Düşüncelerimi toparlamak için gözlerimi yeterince uzun süre ayıramıyorum.

Ben de orada oturuyorum.

Ağız açık kaldı. Kucağında.

Nutku tutuldu çünkü... *güzel saçları mı var?*

Güzel de bir göğsü var. Biliyorum çünkü elim üzerinde.

Fark ettiğim anda elimi çekip Maggie'nin başının arkasını tutuyorum, yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana bakan bu adamın ağzından nefes almaya devam ediyorum.

İlk *gerçek* kahkahasının yumuşak sesi beni sersemliğimden çekip çıkarıyor. Aşağılanmamdan duyduğu sevinç benim de küçük bir kahkaha atmama neden oluyor.

Bebek arabasından bana gülümseyen kızıma bakıyorum ve adamın kucağından kalkmadan önce kendimi toparlıyorum.

"Yardım etmeme izin ver," derin sesi boğazımın dibindeki deride kayıyor, iri eli kalça kemiğimin hemen üzerine yerleşiyor. Onun dokunuşuyla başlayan bir elektrik akımı, henüz birbiriyle iki tam cümle kurmamış iki insan arasında mümkün olduğunu düşünmediğim bir manyetik güç yaratıyor.

Kronk tüylü çenesinin arasında yarısı yenmiş 6 inçlik bir denizaltı ile geri döndüğünde beni ayağa kaldırıyor. Gözlerim etrafımızdaki alanda bir insandan diğerine geçerken inliyorum. Kimden çaldığından emin değilim ama muhtemelen avlunun karşısından bana hançer gibi bakan sarışın olduğunu tahmin ediyorum.

Ondan uzaklaşıyorum, gözlerim adamın sağlam gövdesinde geziniyor. Salı sabahı giyinip kuşanmış pek fazla öğrenci göremezsiniz ama o kablo örgü kazağı güzel gösteriyor. Birden bol eşofmanlarımın ve yırtık Paramore tişörtümün acı verici bir şekilde farkına vardım ama güzel görünmek, güzel erkeklerle aynı alanda var olmak için ödediğim bir vergi değil.

Öyle olsa bile, her an giysilerimin önünden taze tükürükler akıyor ve tozluklarıma büyük miktarda köpek tüyü yapışıyor olurdu.

"Köpeğin çok tatlı." Kronk sandviçin geri kalanını bütün olarak yutuyor ve ona bakıyor. Köpeğim kulağının arkasını kaşırken masumiyetin resmini çiziyor. "Ama bu beni bir kedi insanı olduğum için daha da minnettar kılıyor."

Şu anda bir kedi insanı olmayı diliyorum. Ya da bir gerbil insanı. Ya da bir yılan insanı. Bu kocaman tüylü topa ait olan kişi dışında herhangi bir şey.

Ne yazık ki.

Kronk öfkemin kısa süreli olduğunu biliyor çünkü yanıma oturuyor ve iri gövdesini bacağıma yaslıyor. Burnuyla elimi dürttüğünde büyük kahverengi gözleri af diliyor. Hayal kırıklığıma rağmen onu okşamaktan kendimi alamıyorum ve ağzımın kenarlarında küçük bir gülümseme belirliyor.

"Sen tam bir pisliksin." Burnunun ucundaki mayonez artıklarını yalıyor ve ben gözlerimi gökyüzüne doğru çeviriyorum. Maggie göğsüme yaslandığı yerden cıvıldıyor ve bir an için kalan azıcık enerjim de yok oluyor.

Metal bankın üzerine çöküyorum ve en uzun iç çekişi yapıyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, az önce öğle yemeğini mahvettiğim adam da oturuyor. "Sandviçiniz için üzgünüm," diye yaltaklanıyorum.

"Eh. Hardal istemedim ve tahmin edin üzerine ne koydular?" Kalıntıları oturduğumuz yerin yanındaki çöp kutusuna atıyor ve gözlerini bacaklarının arasına yerleşmiş ve koca kafasını kalçasına dayamış olan Kronk'a diyor.

"Kişisel alan kavramını anlamıyor." Kronk'u ondan uzaklaştırmak için bacağımın yan tarafına vuruyorum ama sanki onun değilmişim gibi yan gözle bakıyor.

Gerçek bir anne. "O iyi bir çocuk. Çok da akıllı. Ama aynı zamanda inatçı," diyorum gülerек. Bunların hepsi yetersiz ifadeler.

"O mükemmel." Kronk'un kürkünü sırtından aşağıya doğru düzeltiyor, müstehcen bir şekilde yastığa benzeyen dudakları bir gülümsemenin ipucuna dönüşüyor. Onda diğer öğrencilerin çoğundan daha yaşlı olduğunu düşündüren bir şey var - gözlerini çerçeveleyen ince gülme çizgileri ona beklenmedik bir nezaket katıyor.

Göğüs kafesimde ılık bir şey dolaşıyor, tanıdık bir his ama çok fazla erkek tarafından tetiklenmemiş bir his. "Evet. Öyle."

"Kaç yaşında?" Kronk'un salyalarından pantolonunda ıslak bir leke oluşmuş ama o bunu fark etmemiş gibi görünüyor.

"Üç. Onu daha yavru bir köpekken bir parktaki bankın altında buldum. Bu kadar küçük, tatlı bir bebeği terk edeni öldürmek istedim. Muhtemelen onu barınağa götürmeliydim çünkü burada, sıkışık yurt odamda ona ait bir yerim hiç olmadı ama idare ettik. Zaten bir kez kenara atılmışken gitmesine izin veremezdim."

Bu nedenle onunla bir yakınlık hissettiğimi yüksek sesle belirtmiyorum. Terk edilmiş kankalar.

Kronk anılarıma yaptığım yolculuktan habersiz, hâlâ yeni arkadaşından gördüğü ilginin tadını çıkarıyor. "Eminim ikiniz de onu tutmaya karar verdiğiniz için mutlusunuzdur."

"Tek bir anından bile pişmanlık duymadım." Gülümsüyorum ve Kronk şu anda ondan bahsettiğimi anlamış gibi görünüyor çünkü bacaklarımın arkasına geçip bankın altına uzanıyor.

Maggie uykuya daldı ve ben parmak uçlarımla saçlarının ince tellerini geriye doğru tararken sıcak nefesi göğsümde dolaşıyor.

Meraklı gözlerin üzerimizde olduğunu hissediyorum. "Senin bebeğin de oldukça mükemmel görünüyor." Ona gülümsüyorum. "Öyle, ama benim değil."

"Oh." Neredeyse hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

Maggie'nin başının üstünü öperim. "Ben onun dadısıyım. En azından şimdilik."

"Anlıyorum." Dudakları başka bir şey soracakmış gibi büzülüyor ama kendini tutuyor.

Telefonunun saatine bakmadan önce bir süre daha oturuyoruz, sonra ayağa kalkarken cebine atıyor. "Derse gitmem lazım."

"Yarın öğle yemeğini ısmarlamama izin vermelisin." Beynimin yetişmesine fırsat kalmadan kelimeler dökülüveriyor. "Bilirsin işte. Sandviç yüzünden."

Kaşları çatılıyor ve çenesi tereddüt içinde tüyleniyor, ama sanki anlık bir karar vermiş gibi eriyip gidiyor. "Elbette."

Telefonunu tekrar çıkarıp önünde tutuyor. Koltuğumda kayarak benimkini cebimden çıkarıyorum ve onunkine dokunduruyorum. Ekranlarımız birbirine bağlanırken parlıyor ve iletişim bilgilerimizi değiş tokuş ediyoruz.

Aşağıya baktığımda onun sadece ilk adı olduğunu ve kişi fotoğrafının cihazımda bulunmasının neredeyse uygunsuz olduğunu görüyorum. Yanlış bir şey olduğundan değil. Sadece yüzü geniş bir sırtıyla bölünmüş ve o kadar çekici ki canımı acıtıyor.

Gözlerimi ayırıyorum ve onun durduğu yere çeviriyorum. Gerçeği daha da uygunsuz. Böyle görünen hiçbir erkeğin, kazağının kolları dirseklerine kadar kıvrılmış ve damarlı ön kolları tüm dünyanın görebileceği şekilde sergilenmiş halde insan içine çıkmasına izin verilmemeli.

Ağzımı zorla kapatıyorum ve gülümsüyorum. "Yarın görüşürüz, Jack." Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi sırtıyor. "Evet. Görüşürüz."

BU BİR RÖPORTAJ MI?

QUINN

CUMARTESİ GÜNLERİM MAGGIE'SİZ GEÇİYOR, ki genelde bundan mutluluk duyarım. Bugün ise önümüzdeki haftadan sonra tüm günlerimin Maggie'siz geçeceğini hatırlatıyor.

Buradan nereye gideceğimden emin değilim. Sadece işimi ve bebek kucağımı değil, Kronk için bir yerimi de kaybediyorum.

Hayatımda olmadığı için babama hiçbir konuda güvenmek zorunda olmadığım için üzüldüğümü söyleyemem. Ancak konu maddi desteğe geldiğinde durum değişiyor. Cypress'te kendilerine yardım edecek aileleri olan pek çok kişinin aksine benim böyle bir lüksüm yok. Sonuç olarak, tipik bir meteliksiz üniversite öğrencisi gibi yaşıyorum.

Burada geçirdiğim süre boyunca hep aynı yurtta kaldım. Üniversitenin yıl boyunca yurtta kalma uygulamasının varlığı, sonsuza dek minnettar kalacağım bir şey. Beni her akademik dönemde eve girip çıkma zahmetinden ya da istemediğim bir eve sürünerek geri dönmek zorunda kalmaktan, yaz tatilinde kalacak bir yer için yalvarmaktan kurtardı çünkü teyzemlere seyahat etmek mümkün değil. Sanırım artık orada olmasalar bile ailemin evinin yakınına gitmektense bir parktaki bankta uyumayı tercih ederim. Kruz sayamayacağım kadar çok kez onunla kalmamı teklif etti ama benim düzenim çalışıyor ve ailesini asla dışarıda bırakmak istemedim.

Yurtlar çok eski olmasına rağmen parasını ödeyebileceğim herhangi bir daireden daha güzel. Normal yurtlara hiç benzemiyorlar.

ama diğerklerinin bu kadar emin olduğunu hayal edemiyorum.
yaşlı.

Okulun geri kalanı gibi yatakhanelerdeki hava da yoğun ve durgun. *Soğuk.* Taş duvarlar, taş zeminler, taştan yapılmış her şey ve hepsi de kötü aydınlatılmış ve tüyler ürpertici.

Oda arkadaşım yok çünkü kimsenin istemediğı bir yatakhaneye düştüm - herkesin eski sakini tarafından perili olduğuna ikna olduğu bir oda. Genellikle öğrenciler kendi yurt odalarını seçemezler, ancak bu odaya atanan birkaç kişi garip olaylardan şikayet edip değiştirmeyi talep ettikten sonra, odayı almak için gönüllü oldum. Ürkütücü bir üne sahip olsa bile, en azından kendime ait bir yerim olacağını düşündüm.

Fark ettiğim tek korkutucu şey, duvarların dibinde, açıklanamaz bir şekilde *her zaman* nemli olan köşelerde büyüyen siyah küf.

Bu... ve dün topluluk duşlarında birinin beni izlediğini hissettiğimde. Ama buna dair bir kanıt yoktu, ben de bunu son zamanlarda yaşadığım endişe kaynaklı paranoyaya bağladım. *Sağ ol baba.*

Bir istisna dışında genel olarak yaşam koşullarımdan memnunum: Evcil hayvanlara izin verilmediğı için Kronk'u buraya getiremiyorum.

Şanslıyım ki çalıştığım her aile ona evlerinde yer açacak kadar nazik davrandı. Bu alışılmadık, karmaşık bir konaklama, ancak her biri evde çocuk bakımı için zor olan çaresizliklerinden dolayı bunu memnuniyetle kabul ettiler. Çoğu zaman hala benimle çünkü ya çocuklarıyla birlikte evlerindeyim ya da onu köpek maceralarına götürüyorum. Çoğunlukla orada uyuyor ama geceleri de yanına sokulmak için neredeyse her şeyimi verirdim.

Önümüzdeki dönemin sonuna kadar başarabilirsek, bu hayal gerçek olacak. Mezuniyetim geldiğinde, kendime ve tüy yumağıma bakmak ve ailemin gölgesinden uzakta yeni bir sayfa açmak için gerçekten özgür olacağım.

Ebeveynliğin onlara göre olmadığına karar vermeden önce ailemin beni umursadığı bir zaman vardı, muhtemelen hayatımın yeni doğan evresinde, ondan sonraki ilk birkaç yılı hatırlamadığım çeşitli dadılarla geçirdim - ta ki babamın kokainle kafayı bulduğu ve kızıyla bağ kurmak için harika bir zaman olacağını düşündüğü güne kadar. Bir polis onu hatalı araç kullanmaktan kenara çekti. Oracıkta götürüldüm ve eğer teyzem devreye girip onları onunla daha iyi olacağıma ikna etmeseydi muhtemelen babama geri verilecektim. Kimse beni seçmezken onun seçtiğı için minnettar olmayı asla bırakmayacağım.

Babam o ilk tokattan sonra hiçbir yaptırımla karşılaşmadı. Meclis'teyken nelerin halının altına süpürülebildiği şaşırtıcı. Üyelerini bu konuda daha yüksek bir standartta tutmuyorlar ve bu kasabadaki polisler bile onların kontrolü altında, yaygınlaşan yasadışı faaliyetleri görmezden geliyorlar. Pahalı uyuşturucuların rahatça alınması, satılması ve işletilmesi sıradan bir durum. Fakir olduğunuzda alt sınıf olan şey, zengin olduğunuzda üst sınıf oluyor ve Meclis'in bu kasaba üzerindeki hakimiyeti bu ayrımı sadece pekiştiriyor. Bu da her birinden nefret etmemin bir başka nedeni.

Bir noktada, üniversiteden mezun olduğumda alacağım geri dönülmez bir vakıf kurdu. Başka yollarla daha erken de alabilirdim ama bu en yakın yaşam olayı. Lisans programından mezun olduğumda, para benim olacak ve yüksek lisans yıllarıma girerken yaşam koşullarım hakkında endişelenmeme gerek kalmayacak.

Hiç umurunda olmamasına rağmen bunu hep başımın üstünde tuttu. Kendimi hiçbir zaman onun istediği şekilde ona karşı yükümlü hissetmedim. Çocukluğumun büyük bir bölümünde bana bakmayı kız kardeşine bıraktıktan sonra en azından bunu yapabiliirdi.

Binamın kapısından dışarı adımımı attığımda beni bir Ekim esintisi karşılıyor. Bulutlar şişmiş ve karanlık. Gökyüzünde alçakta asılı durarak kampüsün üzerine bir alacakaranlık çökertiyor ve öğle güneşini engelliyorlar. Sonbahar havasını içime çekip ağır ahşap kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Dün akşam boyunca Jack'e mesaj atmayı erteledim. Sonunda Kronk'u gece için kulübesine çekmeyi başardıktan sonra, aklım sadece uzun ve yorucu bir günün ardından rahat küçük mağarama çekilmeye odaklanmıştı.

Bu benim fikrim olduğu ve ona öğle yemeği borcu olan ben olduğum için muhtemelen ilk mesaj atan ben olmalıydım ama hatırlayamadan uyuyakaldım ve bu sabah ondan gelen tek bir mesajla uyandım: *Öğlen Emely's'de.*

Ben de mesaj attım: *Otoriter.*

Ondan sonra cevap vermedi.

Cevap vermese de yine de gitmeye karar verdim. En kötü ihtimalle öğle yemeğini yalnız yiyecek ve onunkine harcayacağım paradan tasarruf edecektim.

Kasabaya inen yamaçtaki ağaçlarla kaplı patikada yürüyorum. Yapraklar her adımda ayaklarımın altında çıtırdıyor ve sonbaharın topraksı kokusunu yayıyor.

Emely's, yurdumun bulunduğu yokuşun dibinde ve sakin caddenin hemen karşısında yer alan şirin bir kafe. Üniversite binaları sokak seviyesinde çok daha büyük görünüyor. Her şeyin üzerinde yükseliyorlar ve çoğu zaman kendimi onların yardımı olmadan zaten olduğundan daha küçük ve önemsiz hissetmeme neden oluyorlar.

Kapıyı iterek açıyorum ve içeri girdiğimde kavrulmuş kahve kokusu etrafımı sarıyor. Odayı tararken Jack'i henüz göremiyorum, bu yüzden beklerken buzlu bir espresso sipariş etmek için tezgahdaki sıraya katılıyorum.

Köşedeki masada ahşap bir bar taburesine yerleşiyorum, girişi net bir şekilde görebilmek için sırtımı duvara dayıyorum.

Geçen dakikaları telefonumda gezinerek ve dün den beri elli bajilyonuncu kez ödevimi okuyarak geçiriyorum, Profesör Jackass bana yaklaşık sıfır geri bildirim verdiği den beri tam olarak neyi *düzeltemem* gerektiğini anlamaya çalışıyorum. Barista tam adımı söylediğinde kapı açılıyor ve Jack içeri giriyor. Kahverengi saçları darmadağınık ve gelmeden önce yataktan yeni kalkmış gibi görünüyor, ki bu kuvvetle muhtemel çünkü göğsünde Maggie'den sadece birkaç ay büyük bir bebek var. Esniyor ve minik bir el uzanıp beş parmağını zorla açık ağzına sokuyor. Ani saldırı karşısında irkilir, sonra bebeğin minik parmaklarını nazikçe kendi parmaklarına dolaması için yönlendirirken gözleri yumuşar ve narin tenlerine nazik bir öpücük kondurur.

Gözlerimiz buluşuyor ve hala bebeğin elinin arkasına bastırıldığı dudaklarında bir gülümseme oluşuyor.

Midem aynı şeyi yapıyor.

Bir an için beş parasız olup olmadığını, ramen ve son kullanma tarihi geçmiş Red Bull ile geçinip geçinmediğini, lisans diplomasını alabilmek için dadılık yapıp yapmadığını merak ediyorum. O kadar da sıra dışı bir olay olamaz. Sonra ikimizin de yetişkin olduğumuzu ve kendi çocuklarımıza sahip olabilecek kapasitede olduğumuzu fark ediyorum. Bu benim için şahsen korkutucu çünkü çoğu zaman kendimi yirmi iki yaşında bir genç gibi hissediyorum.

Onu karşılamaya giderken tezgâhtan kahvemi alıyorum. O anda aklıma bu adamın evli olabileceği ve ona çölde kaybolmuş, bir vaha serabının peşinde susuzluk çeken bir saha bilimcisi gibi bakmamam gerektiği geliyor.

Ona bağlı bir bebek ve gömleğinin kolunda kabuk bağlamış bebek kusmuğu varken bile -belki de özellikle- sanırım bir aşık oluyorum.

Bu partiye katılmaya karar veren tüm sınırları bastırmaya çalışarak uzun bir içki alıyorum.

Kendimi rahatlamaya zorluyorum, yüzüme sıcak bir gülümseme yerleştiriyorum ve ay gibi gözlerimi bebeğe dikiyorum. "Kim bu küçük tatlı şey?"

"Bu Sienna." Ses tonu şefkat dolu ve beni görünce Sienna taşıyıcısının içinde şiddetle dönüyor, onu hapsediği yerden kurtarmam için bana uzanırken ince kahverengi saçları ışığı yakalıyor. Parlak mavi gözleri merakla parıldıyor ve onu daha da sevimli gösteriyor.

"Merhaba, güzel kız." Çocuğunu ondan uzaklaştırmaya çalışmadan önce Jack'ten izin istiyorum.

Onu yerinde tutan kayışları çözerken rahatlayarak, "Buyurun," diye iç geçiriyor.

Bekleyen kollarıma atlıyor, yavru bir koala gibi bana yapışıyor. "Çok cana yakınsın, küçük ayıcık." Omzuma yasladığı başının arkasını okşuyor.

Bu jest sadece Sienna'ya karşı değil, aynı zamanda Ben de çünkü onların ortasında sıkışıp kaldım.

Olması gerektiğini düşündüğüm kadar rahatsız edici değil.

Yemek siparişi verebilmemiz için bana sıraya girmemi işaret ediyor, ben de giriyorum ama kucağımdaki kıpır kıpır küçük kız dikkatimi dağıtıyor. İtiraz etmek için çok geç olana kadar ikimizin de yemeklerini sipariş ettiğini ve parasını ödediğini fark edemeyecek kadar cee-ee oynamakla meşgulüm.

Sienna elimi tekrar gözlerime bastırmaya çalışırken ben kaşlarımı çatıyorum. "Hey. Son baktığımda bu yemek benden çıkmıştı."

Cüzdanını kapatıp kot pantolonunun arka cebine sokuyor, ki bu ona biraz fazla yakışıyor ve yanlışlıkla ağzının suyu akmış olabilir. "Öyle miydi? Unutmuşum."

Ona sinirli bir bakış attım. "Yiyecek alerjim olmadığını nereden biliyorsun?"

"Öyle mi?"

Sienna zıplıyor ve minik eliyle göğsümü okşuyor. Sebepsiz yere başı dönüyor ve kollarımda böylesine küçük, enerjik bir neşe yumağı varken üzülmek çok zor. "Hayır. Ama seçici olabilirim." Ben seçici değilim.

"Sienna en sevdiği sandviçi denemenizi istiyor." Onları karşılamak için terk ettiğim masaya doğru yavaşça ilerliyoruz ve Jack yüksek bir sandalye çekiyor. Onu kucağıma almaktan memnun bir şekilde koltuğuma yerleştiriyorum.

"Bebeği bana karşı kullanamazsın. Sadece iki dişi var." "Üçüncüsü üzerinde çalışıyor."

Gözlerimi deviriyorum ve onu dizlerimin üzerinde zıplatıyorum.

"Babam imkansız mı?" Anlıyormuş ve onun inatçılığına alışmış gibi

kıkırıyor.

Odadaki fili ele almak istiyorum ve nasıl rahatça soracağımı tam olarak bulamıyorum, bu yüzden derin uca atlıyorum. "Bir ilişkin var mı? Evli misin?"

Şaşkınlıktan boğuk bir ses çıkarır. "*Hayır.*"

"Güzel, çünkü ailenizin üçte ikisiyle öğle yemeği yemem çok tuhaf olurdu, ikisi de eşiniz değil."

"Sienna biyolojik olarak kız kardeşimin kızı ama diğer her yönden benim kızım."

Durumlarını bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla kız kardeşi ölmüş olabilir, ama kalbim hala kırılıyor ve uzun süredir devam eden bir acı çatlaklardan sızıyor.

Yüzümdeki ifade, dile getirmediğim soruma cevap vermesi için yeterli oldu. "Daldı."

Bir insanın çocuğunu nasıl terk edebileceğini anlamaktan çok uzayım. Biri Jack'in adını söyleyip yemeğimizin hazır olduğunu işaret ettiğinde kusma kelimesinin boğazımda düğümlendiğini hissedebiliyorum. Soğukkanlılığımı toplamam için bana bırakılıyor ve her iki elinde plastik bir yemek sepeti ve kollarından birinin kıvrımına yerleştirilmiş içeceklerle geri döndüğünde, çocukluk travmamı ait olduğu yere geri tıktım: uzaklara.

Sienna'nın favori sandviçinin beni hayal kırıklığına uğrattığını söyleyemem. Kalın bir dilim çtır ekşi mayalı ekmeğin üzerinde hindi ve elma, yanlarından erimiş beyaz çedar sızıyor ama beni en çok heyecanlandıran balkabaklı makarna ve peynir.

Sienna'yı mama sandalyesine oturtmak için kucağımdan alıyor. Sadece biraz itiraz ediyor ve onun için sipariş ettiği küçük yaban mersini kasesini fark edince hemen sakinleşiyor. Seramik tabaktan bir tane koparıp baş ve işaret parmaklarının arasında eziyor. Kadın ağzını yavru bir kuş gibi açıyor ve adam onu bekleyen dilinin üzerine yerleştiriyor. "Ne okuyorsun?"

Eğer bu kadar istekli olmasaydım, ani konu değişikliği beni kamçılayabilirdi. "Adli Psikoloji. İlkbaharda mezun oluyorum. Belki."

Dramatik

davranıyordum.

"*Belki mi?*"

Çatık kaşları fazlasıyla seksi ve cevap verirken sandviçimin kabuğuna yapışmış yanmış bir peynir parçasını karıştırmaya odaklanıyorum. "CRIM 456 benim için acı bir son olabilir. Profesör Hollis tam bir pislik." Bir süre sessiz kaldı ve kafamı kaldırıp ona baktığımda hiper-Sienna'nın su bardağına bir pipet koymaya odaklanmıştı. "Ben de öyle duydum."

"En azından sadece ben değilim." İçimi çektim ve rahatlamış bir şekilde koltuğuma gömüldüm. Bir an için ayağımı ağzıma soktuğumu, kuzeni hakkında saçma sapan konuştuğumu falan düşündüm.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye soruyor. "Bana çok iyi bir öğretmen olduğum söylendi."

Şifremi telefonuma giriyorum. Ödev hâlâ açıktı ve masanın üzerinden ona doğru kaydardım. "Buna verdiği yanıt sadece *düzeltilmek* oldu. Başka bir geri bildirim yok, üzerinde saatlerimi harcadığım bir ödevde neyi yanlış yaptığıma işaret etmek yok."

Kelimeleri yüksek sesle mırıldanarak okuyor ve bunu yaparken Sienna'yı akılsızca besliyor. "*Davadaki kurbanların hepsi on sekiz ile yirmi beş yaşları arasında genç kadınlardı. Saldırganın çekici bulunduğu belirli bir fiziksel profile uydukları için hedef alınmışlar. Kurbanlar farklı geçmişlere sahipti ve birbirleriyle görünürde hiçbir bağlantıları yoktu.*"

Dikkatini yeniden bebeğine verir ve devam etmeden önce ona bir içki daha ikram eder. "Analiziniz çok muğlak. Çoğu profesörün muhtemelen dördüncü sınıf bir öğrenciden beklediği derinlikten yoksun. 'On sekiz ile yirmi beş yaş arası genç kadınlar' ve 'belirli bir fiziksel profil', kapsamlı bir mağduriyet analizi için yeterince spesifik değil. Sosyoekonomik geçmişlerini, rutinlerini ve yaş ve fiziksel görünümün ötesinde diğer potansiyel ortak noktaları detaylandırmanız gerekir. Failin bu grubu hedef almasının olası psikolojik nedenlerini araştırın. Bu hususları düzelttiğinizde, *sık profesörünüz* muhtemelen revize edilmiş sunumunuzdan fazlasıyla memnun kalacaktır."

"Lanet olsun. Teşekkürler." Telefonumu geri aldım ve kenara koydum. "Belki de sadece benimdir. Aklımda çok fazla şey var. Umarım yakında bundan kurtulabilirim."

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor.

Polisin babamın beyaz düğmeli ceketinde en az yedi farklı ayak izi bulması ve annem için seçtiğim uzun süreli bakım tesisinin doğru tesis olup olmadığını merak etmem de dahil olmak üzere aklımdaki bombayı patlatmayı seçsem ne hissederdik merak ediyorum.

Sanırım oradaki hemşireler ve bakıcılar benim iznimle onun bakımıyla ilgili tarafsız kararlar alabiliyor, benim taşıdığım duygusal yük olmadan onun ihtiyaçlarını değerlendirebiliyorlar. Bu yeterince iyi olmalı, değil mi?

"Yine de 'düzelt' demekten daha iyi bir geri bildirim sağlayabilirdi," diye dudak büküyorum.

"Evet, yapabilir. Yine de onu biraz rahat bırak. Belki onun da çok işi vardır." Haklı ama bunu yüksek sesle itiraf etmiyorum. Sienna'nın yüzünü bir peçeteyle silerken Sienna da kendini onun uzanamayacağı bir yere çekmeye çalışıyor.

"Derslerle ve tam zamanlı bebek bakımıyla nasıl başa çıkıyorsunuz?" Derslerle ve yarı zamanlı olarak *başkasının* bebeğine bakmakla zar zor başa çıkabiliyorum.

"Zor bir durum." Bana dikkatle bakıyor. "Annem elinden geldiğince yardım ediyor ama dadı bulma konusunda hiç şansım olmadı."

Kalbim küt küt atıyor.

"Dün şu anki işinin geçici olduğunu mu söylemiştin? OW-" Elini Sienna'nın ağzından çekip dişlerinin geride bıraktığı girintileri inceliyor. Kendisiyle gurur duyuyormuş gibi ciyaklıyor ve ikimizin de gülmesine neden oluyor.

"Öyle olmaması gerekiyordu," diye yanıtlıyorum sonunda. "Ama önümüzdeki haftadan itibaren işsizim. Kronk da evsiz."

"Senin olduğunu sanıyordum?"

"Bakıcılığımın benim açımdan bir şartı var. Kronk yurttan kalamaz."

Bir ağız dolusu peynirli makarna yutuyor. "Ah. Anlıyorum."

Gözlerim uzun bir su içerken boğazının nasıl hareket ettiğine takılıyor ve zihinsel olarak kendimi tokatlıyorum.

Bir an düşüncelere daldı. "Çitlerle çevrili kocaman bir bahçem var."

Şaşırdım ama Hallow'da çok fazla eski para var. Öğrencilerin kendilerine ait güzel bir evlerinin olması duyulmamış bir şey değil. Bana gerçekten ebeveynlik yapacak kadar önemseyen ebeveynlerim olsaydı muhtemelen benim için de durum böyle olurdu. "Bu bir görüşme mi?"

"Olmasını istiyor musun?"

Sienna'ya bakıyorum. Ağzının kenarları mora boyanmış, sevimli iki küçük bebek dişiyle bana bakıyor. "Evet. Sanırım biliyorum."

Yüzünde bir sırtıma beliriyor ve midem yine bulanıyor. Onun enerjisinin çekimini hissedebiliyorum ve kendimi tam olarak neyin içine soktuğumu merak ediyorum.

Günün geri kalanını Jack'in çok yararlı geri bildirimlerine dayanarak ödevimi gözden geçirerek geçirdim. Düzeltilmiş versiyonu gönderdikten sonra sadece otuz dakika sürdü.

Profesör Douche Canoe'dan bir yanıt almadan önce: *Çok daha iyi. Detaylı kurban analiziniz, suçlunun hedef alma biçimlerinin ve psikolojik motivasyonlarının daha net bir şekilde anlaşılmasını sağlıyor. Bu derinlikte bir analiz, profil çıkarma ve soruşturma için çok önemlidir. Gelecek ödevlerinizde de bu detay seviyesini koruyun.*

Belki de ona daha güzel bir lakap takmalıyım.

KAYBEDİYOR OLABİLİRİM.

QUINN

Bir şey beni ölü uykumdan uyandırdığında odam neredeyse zifiri karanlıktı. Tek ışık, kapalı pencere panjurundan sızan bir parça; dışarıdaki kaldırım ışığının yaydığı belli belirsiz bir parıltı.

Kendimi uyku sersemliğimden çekip çıkarıyorum ve bakışlarıyla etimde bir delik açan birinin ağırlığını hissediyorum... ki bu imkansız çünkü yalnızım.

Yıpranmış, ahşap komodininin üzerindeki lambayı el yordamıyla bulup zincirini çekiyorum. Ampul sönmüşmeden önce zayıf bir şekilde titriyor.

Aklıma, sürekli hissettiğim gözlerin gerçekten orada olduğu ve aşırı aktif hayal gücümün bir ürünü olmadığı düşüncesi geliyor; babamın işini kim berbat ettiyse, şimdi gözlerini bana dikmiş olabilir.

Mezarından kalkıp beni de bu pisliğe bulaştırmak tam onun yapacağı bir şey olurdu, gerçi o artık etrafta olmadığına göre birilerinin bunu bu seviyeye taşıması için ne gibi bir sebep olabilir bilmiyorum.

Beni kaybettiği için üzüldüğünden değil yani.

Karanlıkta el yordamıyla ilerlerken parmaklarım telefonuma dolanıyor ve aynı anda kapı açılarak kalbimin boğazımdan çıkmasına neden oluyor.

Kruz ışığın düğmesini açıyor, uzun koyu bukleleri minyon bedeninin etrafında salınıyor. "Neden yatağa girdin?" İri kahverengi gözleri merakla parlıyor ve beni neredeyse kalp krizine sürüklediğinden tamamen habersiz.

Titrek bir nefes alıp gözlerimi kapatıyorum ve vücudumdaki her bir yıpranmış sinir ucuna odaklanarak kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. "Neden kapıyı çalmadan odama girme ihtiyacı hissediyorsun?"

Kapıyı kapatıyor ve kollarını göğsünde kavuşturarak kapıya yaslanıyor. "Eğer kullanmayacaksam anahtarım olmasının ne anlamı var?"

Ona kuşkuyla bakıyorum. "Bu ayrıcalığı kötüye kullanıyorsun."

"Her neyse." Gözlerini deviriyor ve kapıyı itiyor. Bana doğru yürüdü ve yanımdaki yatağa oturdu.

"Uyuyordum," diye cevap veriyorum, saate bakmak için telefonumun ekranına dokunuyorum. Saat yediyi biraz geçiyordu ama niyetlendiğimden daha uzun süre uyukladığımı fark ettim. Uyuyakaldığıma ve akşamın çoğunu boşa harcadığıma inanamıyorum. "*Kahretsin.*"

Kruz bacaklarını altından geçirirken yataktan fırlıyorum, sıkı koyu bukleleri hareketle birlikte zıplıyor. "Gitmen gereken bir yer mi var?"

"Kronk. Gelmek ister misin?" Botlarımı giyiyorum ve duvardaki kancadan fanilamı alıyorum.

Bana saf bir tiksintiyle bakıyor, burnunu sevimli bir şekilde kırıştırıyor. "Eğlenmek için o tepeye çıktığına inanamıyorum. Hem de mezarlığa kadar."

"Düzeltilme: Kronk eğlenceli olduğunu düşünüyor. Ama orası huzurlu. Geçici varlığımızın güzel bir hatırlatıcısı."

Gözlerini deviriyor. "Çoğumuz kendi hayatımızın hatırlatılmasını istemeyiz.

geçici bir varoluş." Kelimeleri saldırganmış gibi söylüyor.

"Memento mori, kaltak." Onu tersledim ve kapıyı açtım. Sırt üstü düşüyor. "Dönüşünü bekliyor olacağım."

"Ben yokken Ophelia ortaya çıkarsa haberim olsun," diyorum sırtarak. Onu korkutmak kolay ve tüm iyi arkadaşlıklar gibi bizimki de hafif karşılıklı zorbalık etrafında dönüyor.

Birden ayağa fırladı. "Neden hep oraya gidiyorsun?"

"Çünkü sen mantıksız bir korkak kedisin ve bu komik."

Yatağın kenarına doğru kayar ve kayar. "Pekala. Artık burada kalmayacağım."

"Büyü artık. Burada hep yalnızım. Sorun değil." Ona kendimi merak etmeye başladığımı söylemedim.

Converse ayakkabıları taş zemine çarpıyor. "Umurumda değil. Sadece sabah benimle şiddet suçları mağdurlarının konuşmasına gelip gelemeyeceğini sormak istemiştin."

"Elbette." Kapıyı çekip açıyorum ve önce onun çıkmasını işaret ediyorum. "Muhtemelen işime yarayabilir."

"CRIM seni hala yakalayamadı mı?"

"Beynim gerç k anlamda erimiş bir yapışkan yığını, ancak bu boktan  devi yenerek teslim ettim ve sadece birkaç saat önce daha az boktan bir versiyonunu teslim ettim."

Merdivenlerin olduğu koridorun sonuna doğru yürürken kolunu benimkine doluyor. "Yarın Maggie ile son günün m ?"

"Hatırlatma bana." Ona iş durumuyla ilgili bilgi vermedim, bu yüzden en alt kata inerken ona Jack ve Sienna'dan bahsediyorum. "İlk başta deneme amaçlı olacak ama umutluyum." Saçlarının her zaman seksi bir şekilde dağınık olduğu ve  n kolları boyunca uzanan damarların muhtemelen en az yedi farklı ülkede kamusal ahlaksızlık olarak kabul edildiği kısmı atlıyorum.

"Biraz tarçın al."

Ona yan gözle bakıyorum. Cadı soyundan geldiğine ikna oldum. Her zamanki gibi onunla dalga geçmeye karar verdim. "Ne için?"

"Gelecek hafta kapınızdan içeri girmek için. İlk gün." Sanki bilmediğim için tuhaf olan benmişim gibi kesin konuşuyor. "İyi şans ve bereket için. Bunu kullanabilirsin."

Sadece birkaç hafta içinde yeni bir işe başlayacağım için değil, ailemin durumunu da kastediyor. Geçen her gün tedirginliğime yeni bir katman ekliyor; bugün annemin öldüğüne dair bir telefon mu alacağım yoksa babamın cinayetiyle ilgili aynı derecede korkunç bir cevap mı alacağım diye merak ediyorum. Bunların içimi kemirdiğini belli etmemeye çalışıyorum ama Kruz beni okuyabiliyor.

"Birinin her ayın ilk günü limbik sistemime tarçın üflemesi gerekiyor." Esprime gülüyorum ama o hiç etkilenmiyor.

Vedalaşıyoruz ve Kronk'u almak için Maggie'nin evine doğru kasabaya giden patikadan aşağı doğru yola  ıkıyorum. Ani bir r zg r kıyafetlerimi kesiyor ve kollarımı kendime sarıyorum. Soğuk yanaklarımı ısıırıyor ve gözlerimin sulanmasına neden oluyor.

Yine izlendiğimi hissediyorum ve bu bana hayalet hik yelerinin doğru olup olmadığını sorgulatıyor. Bir şey düşüncelerimin yüzeyini tırmalıyor, küçük bir ses, ka mamı söyleyen bir fısıltı.

Her şeyden önce mantıklıyım, aklım bana bu şekilde ihanet ettiğinde bile, ki yakın zamana kadar bunun sık sık olduğunu söyleyemem. Kendime dışarıdan bir gözle bakar, düşüncelerimi ve davranışlarımı analiz ederim. Bu stres, başka bir şey değil. Ve bu paranoya bilin altımdan geliyor.

Zaman zaman aniden ortaya çıkan ve son zamanlarda her şeye rağmen annemle pek bir şey yapmak istemediğim için kendimi suçlu ve endişeli hisseden ben.

Kendime onun benim yüzümden ölmediğini hatırlatıyorum. Ölüyor çünkü böbreklerinde amiloid proteinleri birikmiş durumda ve ölüyor olması ilişkimizi ya da geçmişte aldığı kararları değiştirmiyor.

Ya da hiç pişmanlık göstermemiş olması.

Yersiz paniği derinlerde bir yere itip yürümeye devam ediyorum çünkü emin olduğum bir şey var: Fısıldayan her neyse ona cevap vermeye niyetim yok.

YA GERÇEKTEN APTALIM YA DA GERÇEKTEN ÇOK ZEKIYIM.

JACK

Quinn'i yemek alanında köpeği tarafından sürüklenirken gördüğüm anda onun düşündüğüm kişi olduğuna dair şüphelerim vardı - ki dürüst olmak gerekirse bu oldukça sevimliydi.

Kısa bir süre için başka bir bekar ebeveynle yolumun kesiştiğini ummuştum, ancak Maggie'nin dadısı olduğu gerçeğini açıkladığında, son bir aydır adı herkesin dilinde olan kişi olduğunu anladım.

Daha uzun aslında.

Kaplan ailesindeki işini kaybettiğine dair söylentileri duymuştum ve açıkçası Maggie'nin de yanında olduğunu görünce çok şaşırdım. Başta beni şaşırtan da buydu.

Sadece onunla öğle yemeği yemeyi kabul *etmekle* kalmayıp ona iş teklif etme niyetiyle bu kadar ileri gitmenin kötü bir fikir olduğunu *biliyordum*.

Biliyordum ama umurumda değildi.

O bir öğrenci. Ben bir profesörüm.

Bundan iyi bir şey çıkmaz.

Elbette başka profesörler için de çalışmıştır ama sanırım hiçbiri ondan bu kadar korkutucu bir şekilde etkilenmemiştir.

Ve Quinn Ivor'ın bugünlerde bagajla geldiği gerçeği... bagajla *ilgili olarak*, kanımı horozuma koşmanın ne kadar kötü bir zaman olduğuna ikna etmeye çalışırken, içimde çok fazla önemsemek için bulamadığım bir şeydi.

Açık hava yemek alanının ortasında.

Öğrenci merkezinin önünde.

İkimizin de akranlarından oluşan büyük bir grupla çevriliydik.

Yani tam bir ereksiyon gibi değildi, garip bir şey değildi. Sadece küçük bir seğirme.

Ya da iki.

Onunla öğle yemeğine oturduğumda, göze batan konuları tartışmaya açabileceğimi ya da en azından bunları kendisinin gündeme getirmesi için onu yönlendirebileceğimi düşündüm.

Hayır.

Seni beslememe izin ver çünkü görünüşe göre artık bir mağara adamıyım ve hey, benim dadım ol dışında konuştuğumuz hiçbir şeyi hatırlamıyorum.

Ona ödevinde yardım etmek dışında her şey beynimdeki beyaz gürültüden ibaretti. Ona ilk başta verdiğim boktan yanıt için hemen kendimi kötü hissettim ama Sienna o akşam ben ödevlere not verirken ve e-postalara yanıt verirken örümcek maymunu gibi üzerime tırmanıyordu.

Kahvehanedeki diğer kırk beş dakikayı, gerçekten söylemek istediğim şeylerin hiçbirini söylememek için kendimi zorlayarak geçirdim.

Çocuğu hemen büyükanneye bırakayım da yürüyüşe çıkalım. Belki bir park bankında birbirimize çok yakın oturabiliriz? Adli değerlendirme ve görgü tanığı ifadesinin incelikleri hakkında konuşuruz? Sonra seni bir şeyler içmeye götürebilirim. Evime gidip seni en sevdiğim kemerle yatak başıma bağlayabilirim?

Ve tanrım, *cildi*.

O kadar kusursuz ve gergindi ki, resmen içine etmem için bana yalvarıyordu.

Her zaman partnerlerimi işaretleme isteği duymuşumdur, ancak bu duygu hiçbir zaman onda olduğu kadar yoğun olmamıştı. Bu konuda dertleştiğim tek kişi, psikolog olan en iyi arkadaşım Ezra'dır. Doğal olarak, ne tür bir hasarın bu şekilde hissetmeme neden olabileceğini analiz etmeye çalıştım, ancak gerçekten herhangi bir hasar *olduğundan* emin değilim.

Bir insan kafadan sikilmeden de tipik olmayan sapkınlıklara sahip olabilir.

Şu anda bu kadın için açıklanamaz bir şekilde *gitmiş* olmaktan başka ne olduğumu bilmiyorum.

Sienna, gece banyosunu yaptırdığım lavabodan yüzüme su sıçratıyor ve beni dün öğleden beri zihnimde tekrar tekrar çalan düşüncelerden uzaklaştırıyor. Neredeyse dokuz aylıkken,

Neredeyse lavaboya giremeyecek kadar büyüdü ve ne kadar büyüdüğünü düşündüğümde midemde oluşan hissi sevmiyorum.

Tartışmak istediğimden çok daha fazla potansiyel dadı ile görüşme sürecinden geçtim ve hiçbirisiyle çocuğumu uzun süre bırakırken rahat hissetmedim.

İşe alacağım herhangi birinin annemle kıyaslanmasının düşük bir ihtimal olduğunu biliyorum, ancak işten eve her geldiğimde onu bir önceki günden daha yorgun buluyorum. İkimiz de bunu kabul etmek istemiyoruz ama o artık yaşının biraz ötesinde. Ara sıra bebek bakıcılığı yapması iyi olsa da, tam zamanlı bir dadı olarak hareket etmek onun için daha uzun süre mümkün değil.

Sienna lastik ördeğini sıkıyor, kafama fırlatıp gözlerimin ortasına vurmadan önce iki kez gıcırdatıyor.

"Tamam, senin için yatma vakti, küçük ayı." Suyu boşaltıp onu tezgahın üzerine koyduğum havluya sarıyorum ve ona bu lakabı takmama neden olan o hırıltılı sesi çıkarıyor.

Onu merdivenlerden odasına taşıırken küçük bir manyak gibi tekmeliyor, ben de onu yatması için giydiriyorum ve uyuması için sallamaya başlıyorum.

Telefonum çaldığında gözleri ağırlaşıyor. Cebimden çıkardım, bir öğrencinin ders programını açmaya zahmet etseler cevabını bilecekleri aptalca bir soru sorduğu başka bir e-posta olmasını bekliyordum. *Belki de Quinn'in düşündüğü gibi bir hıyarımdır.*

Onun yerine, arkadaşım Stu, ki bu da gözlerimi aynı sertlikte devirmeme neden oluyor.

Ona çıkma teklif ettin mi?

Ona potansiyel yeni dadıma aşık olduğumu itiraf etmedim, ama bir şekilde biliyor.

Hayır, ona çıkma teklif etmedim.

Jack: Ve yapmayacağım, bu yüzden dinlenmekten çekinmeyin.

O zaman ona çıkma teklif edebilir miyim?

Kesinlikle hayır.

Onun ne kadar çekici olduğunun tamamen farkında çünkü o ve üçlümüzün diğer üçte biri - en iyi arkadaşım Ezra - kızımız için en uygun kişi olduğundan emin olmak için son birkaç gündür onu takip etmeme yardım ettiler. Aletimi sertleştiriyor olması Sienna konusunda ona ya da bir başkasına körü körüne güveneceğim anlamına gelmiyor.

Siktir et.

Tek öğrendiğimiz, birkaç park cezası dışında tertemiz bir geçmişe sahip olduğuydu. Eski iş arkadaşlarımın çoğuna dadılık yapmış.

Hepsi ondan övgüyle bahsediyor ve CPR sertifikası var. Boş zamanlarının çoğunu ya köpeğiyle ya da okul kütüphanesinde, genellikle de en iyi arkadaşı Kruz'la geçiriyor.

Tek kırmızı bayrak, adli psikoloji alanında uzmanlaşması ve hala geceleri, özellikle de mezarlıkta tek başına yürüme alışkanlığına sahip olması, sanki bunun içindeki potansiyel tehlikenin tamamen farkında değilmiş ve korkmuyormuş gibi - özellikle de babasıyla olan tüm bu pisliklerden sonra.

Sırf beni rahat bıraksın diye neredeyse 'evet' yazacağım ama bir türlü cesaret edemiyorum.

Hayır.

Bir sonraki mesajında baş aşağı duran bir gülen yüz emoji'si var ve bununla ne demek istediğinden emin değilim, onu boğazlamamı istiyor.

Cevap vermiyorum, sadece ayağa kalkıp telefonumu Sienna'nın alt değiştirme masasına fırlatıyorum ve o tamamen çıkana kadar onu ileri geri sallıyorum.

Onu beşiğine yatırdığımda, uykuya dalmasını izlerken her zaman olduğu gibi kalbim ağzına kadar dolu oluyor, ama yatak odasının kapısını arkamdan kapattığımda göğsüme tanıdık bir ağırlık yerleşiyor ve bu duygunun yerini alıyor.

Her dönemin başlamasıyla birlikte gelen enerji beni her zaman huzursuz eder. Sanırım eğitim alanında çalışan çoğu insan da aynı şeyi hissediyordur; hem hevesli hem de başlamak için sabırsızlanan yeni öğrenciler tarafından istila edilmek, e-posta olabilecek -olması gereken- çok fazla toplantı ve herhangi bir üniversitede, ama özellikle Cypress'te çalışırken bir insanın içinden geçmek zorunda olduğu olağan siyasi saçmalıklar.

Ağustos ayının sonundan bu yana her zamanki gerginliğimi yaşıyorum - yaz tatili sona erdiğinde ve kampüste yaşanan tüm korkunç şeylerin haberleri orman yangını gibi yayılmaya başladığında duygularım daha da yoğunlaştı - ama sanırım tüm bunların arasında Quinn beni en sonunda zorlayan şey oldu.

Huzursuz olduğumu söylemek hafif kalır. Beni sakinleştirebilecek tek şeyin onu sistemimden çıkarmak, kendimi onunla tüketmek ve her zaman uğraştığımı hissettiğim bastırılmış stresin bir kısmını serbest bırakmak için vücudunu kullanmak olacağından şüpheleniyorum.

Bu fikrin ne kadar saçma olduğunun farkındayım. Bir üniversite profesörünün bir öğrencisine karşı hisler beslemesi fikri o kadar çok etik sınırı aşıyor ki neredeyse gülünç. Yine de, güç dinamiklerini ve doğasında var olan komplikasyonları anlamama rağmen, o yakınımdayken kalbimin hızla çarpmasından kurtulamıyorum.

Mesele sadece görünüşü değil, gerçi bu da işin bir parçası. Sienna ile etkileşimi de öyle. Dışarıya yaydığı sıcaklık, kızım ile birlikteyken gözlerinin ışıldaması... Bu çok etkileyici.

Bana doğru yönelttiği her bakış, her gülümseme edep sınırında tehlikeli bir dans gibi hissettiriyor ve bu benim onunla sadece iki çok kısa buluşma için bir araya gelmiş olmamla ilgili.

Mesafemi korumam gerektiğinin, bu duyguların muhtemelen geçici bir sevdadan başka bir şey olmadığını farkındayım, ancak onun hakkında düşündükçe mesleki saygı ile kişisel arzu arasındaki çizgi giderek bulanıklaşıyor.

Hayatıma devam edebilmek için bu arzuya boyun eğmek, muhtemelen göğsümde çırpınan cehennemi körüklemekten başka bir işe yaramayacaktı. Hiçbir parçam adımın onun etine öyle derin kazımdan kendimi alıkoyamaz ki, hiç kimse en azından bir zamanlar bana ait olduğunu bilmeden ona bir daha bakamaz.

Sienna'yı gece için yatırdıktan, duş aldıktan ve alevleri yatıştırmak için yatağıma bir kitapla tırmandıktan sonra bile, onları besleyen hava akımı başka bir yere kısa süreli odaklanmamla kısıtlanmamış gibi görünüyor - içimi yalıyorlar.

İşkence edercesine.

Kitabımı yanımdaki yastığa fırlatıyorum, kafamı tekrar tekrar yatak başlığına vuruyorum, aklım onun yerine Quinn'in üzerinde uyuduğu görüntüye gidiyor - koyu kestane rengi saçları yumuşak kumaşın üzerinde dalgalanıyor, derin nefes alırken yüzünde rahat bir ifade var. Hayal kırıklığı içinde inliyorum, her şeyden çok kendime kızıyorum.

Neden hiç tanımadığım birine bu kadar takıntılıyım?

Muhtemelen benden on iki ya da daha fazla yaş küçük biri, *üstelik* öğrencilerimden biri. Gerçi şu anda bunun farkında değil gibi görünüyor, ki bu da bambaşka bir mesele.

Çünkü o muhteşem. Ve konuşması kolay.

Ve son zamanlarda cehennemi yaşamasına rağmen gerçekten çok komik. Çocuğuna vurulduğundan bahsetmiyorum bile.

Boku yedim.

Hiç değilse *yumruğum*, yalnız kaldığım şu anda onu düşündüğüm için pazen pijamalarımın içine çadır kurmuş olmamdan kaynaklanıyor.

Elim, pantolonuma baskı yapan zonklayan sikimin etrafında sıkıca kıvrılıyor. Vücudumdan yayılan ısıyı hissedebiliyorum, çünkü uyarılma duyularımı dolduruyor, beni sersemletiyor ve çaresiz bırakıyor. Ezici dürtüye teslim oluyorum ve elastik bandı çekiyorum, kendimi kumaşın hassas cildime sürtünmesinin işkence edici sürtünmesinden kurtarıyorum. Fiziksel duyuma odaklanmaya çalışırken parmaklarımı şaftımın etrafına sıkıca sarıyorum. Sadece birkaç dakikalığına zevk içinde kayboluyor, Quinn Ivor'ın her şeyi tüketen muammasından kurtulmak için kendi elime yalvarıyorum.

Yeterince nazıkçe rica edersem onu kirletmeme izin verebileceği tüm yolları düşünürken sertçe boşalıyorum, sıcak dölleri karnıma fışkırıyor. Boşaldıktan sonra kendimi temizlemeye bile zahmet etmiyorum, çünkü içimdeki sıkı bir parça, onun adını dudaklarıma ilk kez koyarak boşaldığım zamanın ürünü olduğu düşüncesinden zevk alıyor.

Sonunda yorgunluk beni ele geçiriyor ve biraz olsun dinlenebiliyorum ama uyurken bile zihnim onun tarafından tüketiliyor.

BENİMLE DALGA GEÇİYOR OLMALISIN.

QUINN

KRUZ ve ben konferans salonunun dışında buluştuğumuzda geç kalıyoruz. Çift kapıyı itiyoruz ve bir sıcak hava ve sohbet dalgası yüzümüze çarpıyor. Tıklım tıklım dolu, her koltuk dolu ve öğrenciler duvarlara omuz omuza dizilmiş. Bir yer bulup soğuk fayans zemine oturuyoruz, arka duvara yaslanıyoruz, ben defterimi kucağıma koyuyorum.

"Bu tür şeylerde kim not alıyor?" Yontulmuş ojesini sıyrıyor.

"Sikiş hakkında bir bok bilmeyen insanlar," diyorum ciddi bir şekilde.

Bana ters ters bakıyor. "Lütfen. Her şey hakkında her şeyi biliyorsun." "Çünkü not alıyorum," diye kestirip atıyorum.

Her ders sırasında sürekli not almak okuldaki başarımın anahtarı olmuştur. Onlar olmadan hiçbir şey hatırlamakta zorlanıyorum.

Kendimi yaklaştırmakta olan can sıkıntısına hazırlıyorum. Kruz'un peşine takıldığım için konuşmacının kim olduğunu bilmiyorum ama bu sorunun yanıtı, konuşmacının önümüzdeki üç dayanılmaz saat boyunca gevezelik edecek yaşlı bir adam mı yoksa ilginç ve dikkatimi çekebilecek biri mi olduğu konusunda odaklanmamın nasıl gideceğine dair tüm farkı yaratacak.

Ve sonra podyumun arkasına geçer.

Saçları bugün daha az dağınık. Dirsekleri yamalı tüvit bir blazer ceket giyiyor ve onu daha önce hiç görmediğim kalın çerçeveli gözlükler takıyor.

burnuna tünemeden önce.

"Aranızda tanımadıklarım için söylüyorum, ben Profesör Hollis. Bana Jack demekten çekinmeyin. Cypress'te Cinayet ve Seri Cinayet dersleri veriyorum."

Yüksek bir uğultu kulaklarımı dolduruyor ve ondan sonra söylediği hiçbir şeyi duymuyorum. Sadece bu üniversitede bir profesör değil, aynı zamanda *benim* de profesörüm olduğu gerçeğini anlamaya çalışıyorum. Parçalar aniden yerine oturuyor ve onu bir öğrenci sandığım için kendimi çok aptal hissediyorum.

Onu şikayet ettim. Yüzüne karşı ona pislik dedim.

Bir deliğe girip ölmek istiyorum. Bundan sonra neden bana iş vermek istedi ki? Belki de sadist olduğu kadar mazoşisttir de.

Bu nasıl oluyor?

Şimdi büyük bir parçam, onun aslında bir pislik olmadığını, sadece bebeğiyle meşgul olan bir baba olduğunu ve bu yüzden kısa cevaplar verdiğini merak ediyor. *Hayatımı sikeyim, burada pislik olan benim.*

"Çoğunuz muhtemelen ya Adli Psikoloji ya da Kriminoloji okuyorsunuz. Şiddet suçları mağduriyet bilimi-" Bin bir yüz kişiyle dolu bir odada gözlerimiz bir şekilde birbirini bulduğunda sözlerinin üzerinde tökezliyor.

Kalemimi parmaklarımın arasında döndürerek ona bir kaşımı kaldırıyorum.

Boğazını temizliyor ve devam ediyor, bakışları bana ve tekrar bana dönmeden önce bir bütün olarak seyirciye kayıyor. Salonun yarısı bana bakmak için döndüğünde her bir çift gözün ağırlığını hissedebiliyorum.

Sınıf arkadaşlarımın meraklı bakışları tenime batıyor, ki bu noktada buna alışmış olmalıyım. Agresif bir şekilde not alıyorum -Jack giriş konuşmasını zar zor tamamlamış olsa da- kimsenin dikkatinin bende olduğunu fark etmeyeceğini umuyorum.

Aslında perili bir ev karalıyorum ama etrafımdaki kimse sayfayı göremiyor.

Kruz hariç.

Dirseğini kaburgalarımın arasına sıkıştırıyor. "Bu da neydi şimdi?"

Kalemimin ucunu bir daire içinde döndürerek küçük bir hayalet taslağının çok büyük gözlerini dolduruyorum. Yüzüne şeytani bir sırıtma eklerken mürekkep biraz bulaşıyor. Kötücül ve korkunç olan her şeye olan sevgisi nedeniyle kesinlikle yaşlı bir beyaz adam politikacı hayalet.

"*Quinn.*"

Cevap vermediğimi fark ettim. Ona bakıyorum ve gözlerimdeki şaşkınlığı görebildiğinden emin olmak için gözlerimi açıyorum. Başımı çevirmeden bakışlarımı Jack'e doğru kaydırıyorum ve şaşkınlığının kaynağının o olduğunu belirtip, "*Jack.*" diyorum.

Bir an için bana boş boş bakıyor, sonra gözlerinde bir anlayış ışığı beliriyor ve ağzı bir parça açılıyor.

Sonra koluma yumruk atıyor ve yüksek sesle fısıldıyor: "Adamın çok ateşli olduğu kısmı atladın."

"Ben... fark etmedim."

"*Saçmalık.*"

Erkeklerle karşı hiçbir zaman fazla ilgi duymamış olmama rağmen en yakın arkadaşımın bir kez bile biseksüelliğimi sorgulamamış olmasını takdir ediyorum. Aşk hayatım söz konusu olduğunda eşit fırsatlı bir baş belası... ya da eksikliği.

Öte yandan Kruz, bir spor gibi bir kaçamaktan diğerine atlıyor, tüm bunların draması ve heyecanı için yaşıyor. Ben her zaman daha temkinli davranırken o aşk hayatının kaosundan besleniyor.

Evimin çatısını karalamaya geri döndüm. "Bu konuda garip davranmak istemedim. Onun için çalışmak üzereyim, bu yüzden aramızda bir şey olamaz. Özellikle de şimdi, çünkü o aynı zamanda benim lanet olası profesörüm."

"Bu biraz tabu aşk romanı seviyesinde bir şey." Tabii ki bunu söyleyecekti.

"Romantizm yok, Kruz." Ben kararlıyım.

Elini koluma doluyor ve gözlerinde sevinçli bir parıltıyla bana bakıyor. "*Henüz.*"

İtiraz etmiyorum, çünkü her ne kadar kabul etmek istemesem de, umarım haklıdır.

BÜYÜK TUR

QUINN

Takip eden bir buçuk hafta bulanık bir şekilde geçti. Her gün bir sonrakine akıyor, babamın cinayetinin ağırlığıyla uyumsuz hissettiren psikolojik profillerle ilgili bilgilerle zihnimi doldurmakla doluyor.

Hollis'lerin evine doğru sürerken direksiyonu sıkıca kavırıyorum, motorun uğultusu hızla akan düşüncelerime donuk bir fon oluşturuyor.

Jack ve Sienna'ya bağlanmak, içimi çalkalayan kargaşadan uzaklaşmak için iyi bir fırsat.

Araba yoluna yaklaşırken, yeni bir bebeğe bakmanın - okul dışındaki zamanımı onun özel ihtiyaçlarını öğrenmeye odaklanarak geçirmenin - kendi parçalanmış duygularımı uzlaştırmama yardımcı olup olmayacağını ya da sadece kayıp ve pişmanlık uçurumunu derinleştirip derinleştirmeyeceğini merak ediyorum.

Babamın henüz çözülememiş cinayeti, bu tür bir karanlığı kağıt üzerinde anlamanın bir şey olduğunu, ancak ondan ne kadar nefret etsem de kendi hayatımda bununla yüzleşmenin tamamen farklı bir zorluk olduğunu sürekli hatırlatan bir şey olarak üzerime yapıyor.

Jack'in evi uzun, karanlık ve heybetli duruyor, ferforje kapıları gıcırdayarak açılıyor ve ortaya geniş bir avlu çıkıyor. Arazinin etrafını çevreleyen uzun bir çit var. Anlattıklarına benziyor ama dikkatimi çeken avlu değil, çarpıcı mimarisi; süslü detaylar ve sivri kuleler. Hollow'un geri kalanının havasına mükemmel bir şekilde uyuyor ama Jack'in bahsettiği bu güzelliği asla beklemezdim.

Çitlerle çevrili geniş bir bahçe. Ne bekliyordum bilmiyorum... belki beyaz bir çit? Bunu değil.

Yine de, belki de onun bir öğrenci değil profesör olduğunu öğrendikten sonra beklentilerimi ayarlamayı düşünmeliydim.

Ben bir moronum.

Kronk'un dilinin ucundan salya damlıyor ve arabamın ön koltuğunu zaten kaplamış olan köpek tüyü karmaşasına ekleniyor. Arabayı garaj yoluna çekiyorum ve sanki buranın yeni evi olduğunu biliyormuş gibi kıpır kıpır ve huzursuz oluyor.

"Bir öncekinden daha havalı, ha?" Arabayı park ederken kulağının arkasını kaşıyorum. "Aktiviteler için çok fazla alan var."

Ön kapı açılır ve Jack, Sienna kollarında zıplarken üstü kapalı verandaya adım atar.

Kronk'a sert bir bakış attım. "Olduğun yerde kal. *Zustan.*"

Camını birkaç santim araladım. Kapımı açıp araçtan indiğimde mızızlanıyor ama söyleneni yapıyor.

Tanrılara şükrediyorum ki çoğu zaman gerçekten söz dinlediğini gösteriyor. Çoğu insanın, eğitimleri ne olursa olsun genç bir Alman Çoban Köpeği'nin ne kadar vahşi olabileceğinin farkında olduğunu sanmıyorum. Jack'le ilk buluşmamızda pek etkileyici değildi ve burada kalmasını bir seçenek olarak sunmayı düşünmesine bile şaşırdım.

Kronk'u Sienna'yla tanıştırmak bir noktada bir gereklilik olacak ama bugün bizi tekrar aptal yerine koyması ihtiyacım olan son şey.

Ben verandaya yaklaşırken Jack, "Onu dışarı çıkarabilirsin," diyor.

Sienna beni fark ediyor ve hemen kıpırdanarak onun elinden kurtulmaya çalışıyor. Onu kucağıma alıyorum ve zevkle kıkırdıyor. "Baban seni büyük aptal köpeğe maruz bırakmaya çalışıyor."

"Da da da da" diye mırıldanıyor ve onu sıkabilirim çünkü o kadar tatlı ki.

"Sienna büyük aptal köpekleri sever. Değil mi küçük ayıcık?" Sienna'nın elini parmaklarının arasına alıp şakacı bir şekilde sallıyor.

"Ve eminim onu sevecektir, ama bilmelisin ki sevgiyle çıldırma ihtimali sıfır değil. Tüm bunlar onun için çok yeni ve heyecan verici olacak."

"Siktir diyebilirsiniz. Henüz ne dediğini anlamıyor." "O ne? Neredeyse sekiz aylık mı? Dokuz mu? Çok şey anlıyor senden daha fazla-"

"Fuh fuh fuh fuh fuh." Yanağıma şaplak atıyor ve kıkırdıyor.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum ama tüm çabalarım rağmen küçük bir homurtu kopuyor.

Jack yıkılmış görünüyor. "Sorun yok. Sorun yok. Ne dediğini bilmiyor. Gerçekten söylemiyor bile. Kelimeler için çok küçük. Aman Tanrım, az önce ikinci kelimesini 'siktir' mi yaptım?"

"Fuh fuh fuh fuh."

Sessiz kahkahalara
boğuluyorum. "Bu hiç komik
değil."

Kendimi dizginliyorum ama onu uzak tutmak için mücadele ediyorum.

"Haklısın. Öyle değil."

Kapıyı açıp içeri girmemi işaret ederken bana ters ters bakıyor. "Sienna'nın neredeyse uyku vakti geldi. Çocuk odası üst katta, sağdaki ilk kapı. Onu yukarı götür, ben de Kraken'ı serbest bırakayım."

Kronken'i serbest bırak. Heh.

Bunu bir meydan okuma olarak kabul ediyorum, süper dadı becerilerimi göstermeye tamamen hazırım. "İyi şanslar, kanka. Umarım Çekçe'yi akıcı konuşuyorsundur."

Onu selamlıyorum ve merdivenlere yöneliyorum, ne demek istediğimi sormasını duymazdan geliyorum. Çekçe'yi akıcı bir şekilde konuşamadığım kesin; sadece birkaç komut biliyorum... bir de küfür, ki muhtemelen ikimiz de artık Sienna'nın önünde kullanmaya başlamalıyız. Onları tekrarlarsa en azından kimse ne dediğini anlamaz.

Sienna'nın çocuk odasına adımımı atar atmaz evin geri kalanının karanlık ve karamsar havası dağılıyor. Duvarlar tereyağı sarısı, rahat ve davetkâr. Ahşap beşik krem beyaza boyanmış ve üzerinde karmaşık çiçek ve sarmaşık oymaları var. Köşede, yıllardır seviliyormuş gibi görünen solmuş çiçekli minderlere sahip eski bir sallanan sandalye var. Odadaki her şey sıcaklık ve rahatlık yayıyor.

Sienna'nın uyku rutininin bir parçası mı bilmiyorum ama oturup sallanmaya başladığımda minik bedeni benimkine yaslanıyor ve sallanma hareketiyle göz kapakları düşüyor.

İşaret parmağımı kaşlarının arasına ve burnunun köprüsüne sürüyorum. Maggie'yi özlüyorum ama bu tatlı kıza sarılmak acıma merhem oluyor. "Sen çok tatlı bir bebeksin." Neredeyse bayılmak üzere olmasına rağmen sesimi duyunca ağzının kenarına bir gülümseme yerleşiyor. "Sanırım çok iyi anlaşıcağız."

Birkaç dakika daha böyle oturduktan sonra ayağa kalkıp onu beşiğine yatırıyorum. Kıpırdamıyor, sadece uyukluyor.

Döndüğümde Jack'in kapı aralığında durduğunu görüyorum. Bu beni ürkütüyor ama onu uyandırmamak için boğazıma düğümlenen çılgılığı bastırıyorum.

Ürktüğümde sırtıyor. "Zıplarken korkmaya alış. Evin perili olduğunu söylemeyi unuttum."

Yatak odasının kapısını arkamızdan sessizce kapatırken homurdanıyorum. "Evet, bu ev ve bu kasabanın diğer her yeri."

"Ne yani, hikayelere inanmıyor musun?" Merdivenin başında durdu ve dönüp bana baktı.

"Ciddi olup olmadığını anlayamıyorum." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve gözleri bu harekete kayarak göğüs dekolteme takılıyor. Bedenimin onun bocalamasına neden olması hoşuma gidiyor.

"Çok ciddi." Sanki arkasını dönmek için kendini zorluyor gibi görünüyor.

Tekrar alt kata inerken merdivenler gıcırıyor. "Bu durumda, zamma ihtiyacım var."

Mutfakta onu takip ediyorum, masanın ve Sienna'nın mama sandalyesinin yanından geçerken ezilmiş meyvelerin yapışkan kokusu burnuma geliyor. Öğle yemeğini böldüğümünden eminim ve Sienna'nın ihtiyaçlarına benim için her şeyi hemen temizlemekten daha fazla özen gösteriyor gibi görünmesini sessizce takdir ediyorum. Ebeveyn hayatının getirdiği şeyler işte, anlayışla karşılıyorum.

Uzun süre burada kalırsam bundan daha büyük pislikler göreceğimden eminim, bu yüzden şimdi benim iyiliğim için temizlik yapmasının bir faydası yok.

"Daha maaşını bile konuşmadık."

Göz alıcı ahşap dolaplara ve koyu granit tezgâha çok açık bir şekilde bakmamaya çalışıyorum ama burada yemek yapma düşüncesi beni neredeyse nefes nefese bırakıyor. "Haklısın. Bu mutfak yeterince pahalı."

"Yemek yapmayı sever misin?" Kapıyı açıyor ve Kronk devasa avlunun karşısından dörtnala bize doğru geliyor. Arka avlunun taşlarına vuran ayaklarının sesi bizon sürüsü gibi geliyor.

Çocukken yemek pişirmek bana başka hiçbir yerde bulamayacağım bir kendi kendine yetme duygusu veriyordu. Ebeveynlerimin el pençe divan durmaya alışkın olduğu bir evde, işleri kendi ellerime almak ve kendi yemeklerimi hazırlamak, yaşıma ve bunun getirdiği sınırlamalar göz önüne alındığında ne kadar basit olması gerekiyorsa o kadar basit bir isyan eylemi gibi geliyordu.

Onların bunu onaylamamasına rağmen benim de bundan zevk aldığımдан bahsetmiyorum bile.

Yemek pişirmek benim için sadece yemek değildi, bedenimi ve ruhumu bir arada tutmanın bir yoluydu - hem bağımsızlığımı hem de

uzun süre meydan okudu.

"Evet, var. Ve yurttta ramen yapmak için kullandığım minyatür mikrodalgaanın gerçek bir mutfağa sahip olmakla aynı şey olmadığını söylemekten korkuyorum."

"Ah." Zihninde dönen çarkları görebiliyorum, emin olmadığım şey hakkında of.

Kronk bize ulaştığında neredeyse beni devirecekti.

"Bu büyük süslü bahçeyi seviyor musun?" Çömeliyorum ve agresifçe kaşıyorum

Başının her iki yanında da boynumun yan tarafını yalamasına neden oldu. "İğrençsin, seni tüylü canavar."

İğrençlik faktörünü ikiye katlayıp yüzümü yalıyor ve bir pençesini omzuma koyuyor. Bunun beklenmedik gücü dengemi kaybetmeme neden oluyor.

Geriye doğru kıcımın üzerine düşüyorum ve Jack gırtlaktan bir kıkırdama çıkarıyor. "Seni her zaman düşürüyor, ha?"

Elini uzatıyor ve ben de minnetle kabul ediyorum. "Evet, hemen hemen. Sadece biraz öpücük istiyor."

Güçlü kavrayışıyla beni ayağa kaldırıyor, kendime gelirken beni sabitliyor. "Genellikle içeride mi yoksa dışarıda mı kalır?"

Kotumun kıcının tozunu alıyorum. "Gün boyunca dışarıda olmaktan gayet memnun. Aslında bunu tercih ediyor. Enerjisi sonsuz ve bütün gün etrafta koşturabilmesi onun için iyi, böylece akşam onu içeri getirdiğimde evinizin içinde bildiğiniz ve sevdiğiniz her şeyi yok etmeye daha az meyilli olur. Geceleri bir kafeste uyuyor, böylece evin içinde dolaşp bir şeylere girmesi ya da buna benzer şeyler konusunda endişelenmenize gerek kalmıyor."

"Diğer hayvanlarla arası nasıl?"

Doğal olarak çitin iç tarafında yürümeye yöneliyoruz. "Kayıtsız, bu şaşırtıcı, biliyorum. Kediniz içeride sanırım?"

Elini yüzündeki kıllara sürüyor. "Evet. Milo köpekleri ya da *herhangi birini* pek sevmez, haberin olsun. Belki de birbirleriyle karşılaşmalarını önlemeliyiz. Yine de bu bir sorun olmamalı. *Yeraltı mezarlarında* saklanma eğilimindedir."

"*Yeraltı mezarları* mı?" Ona bakıyorum.

"Evet. İnsan kafatasları ve her şeyle kaplı."

Gözlerimi deviriyorum. "Saçmalıyorsun. *Yeraltı mezarları* daha çok fare kafataslarıyla kaplı olurdu."

"Hayır. Milo vahşi. Kesinlikle tamamen insan. Bir ara seni gezdiririm."

Ellerimi arka ceplerime sokuyorum. "Pas, ama muhtemelen bana mekanın geri kalanını gezdirmelisin."

"Bunu yapabilirim."

Yavaşça içeri giriyoruz ve endişem aniden ve beklenmedik bir şekilde beni lanet bir ayı kucaklamasıyla sarıyor. *Harika.*

Bu hissi tetikleyen durum ya da belirli bir şey değil, bazen birdenbire ortaya çıkıyor. Zihnimde iyi olabilirim, ancak vücudumun beynimdeki kimyasallara verdiği tepki tamamen farklı bir hikaye anlatıyor.

Beni koridorlarda gezdirip her odayı işaret ederken ve güvenlik sisteminin nasıl devreye sokulup devreden çıkarılacağını gösterirken belli etmemeye çalışarak derin nefesler almaya odaklanıyorum. Sienna'nın gündüz ve gece rutininin tüm ayrıntılarını benimle paylaşıyor, sesi ona duyduğu sevgi ve hayranlıkla dolu. Kalbim sıkışıyor ve bu tatlı bebeğin böylesine üzücü bir durumda onun yolunu bulmasına çok seviniyorum. Umarım annesi her neredeyse boğuluyordur.

"Programım oldukça esnek çünkü neredeyse tüm derslerim online. Eminim bunu zaten biliyorsunuzdur çünkü *profesörüm* olarak programıma erişiminiz vardır, değil mi?" Ona düz bir bakış atıyorum, bu bilgiyi vermediği için onunla yarı alay ediyorum. Bu konuda suçlu görünmüyor bile, o yüzden devam ediyorum. "Haftada bir kez şahsen gidiyorum ama o ders bana gönderdiğin programla çakışmıyor. Buradayken okula gitmemde bir sakınca yok ve söz veriyorum bu Sienna'ya bakmamı ve ona ihtiyacı olan tüm ilgiyi göstermemi engellemeyecek. Birden fazla işi çok iyi yaparım."

Mutfağa geri döndüğümüzde adadan bir koltuk çekti. "Sana güveniyorum." Bir süre sessizlik oldu. "Ve kesinlikle bir arkadaşına kapsamlı bir geçmiş araştırması yaptırdığım, tüm eski işverenlerine çocuklarıyla nasıl geçindiğini sorduğum ve evin her odasında kamera bulundurduğum için değil."

İnanılmaz bir şekilde gülüyorum. Sanırım bu adımları atmış olması bizi dolabımda saklamayı pek de tercih etmediğim iskeletler hakkında garip bir sohbetten de kurtarıyor. "Daha azını beklemezdim." Aramızda boş bir yer bırakarak oturuyorum. "Çalışmadığım zamanlarda bile gelip gitmemin senin için sorun olmayacağından emin misin? Kronk'un sana yük olmasını istemem ama gece gündüz onunla ilgilenmek için burada olup sıkıntı vermek de istemem."

Gömleğinin cebinden bir anahtar çıkarıyor ve granit tezgahın üzerinde kaydırıyor. "Sorun değil."

Ses tonundaki bir şey beni hazırlıksız yakaladı. Kendimi toparlamam gerekiyor, çünkü *beni burada istemesine* imkân yok. Anahtarı alıyorum ve parmaklarımı etrafına kapatıyorum. Sivri kenarı avucumu ısıyor. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Sanırım bu her şeyi açıklıyor." Düşünceli görünüyor, sanki benimle paylaşmayı unutmuş olabileceği herhangi bir şey için zihnindeki dosyaları araştırıyor. "Baban için üzgünüm."

Bu duygu birdenbire ortaya çıktı ama yine de takdir ediyorum. Bu, etrafından dolaşmaya devam edebileceğimiz ya da etmemiz gereken bir şey değil. Ona sıkı bir gülümseme veriyorum. "Teşekkürler."

"Numaram sizde var. Bir şey olursa hemen cevap vermek için elimden geleni yaparım." Konuyu daha fazla uzatmadığı için memnunum. Üzgünmüş gibi davranmak zorunda kalmak istemiyorum.

Dudaklarımı birbirine bastırıp anlayışla başımı sallıyorum; acaba sadece Sienna'yla birlikteyken mi demek istiyor, yoksa ağlayabileceğim bir omuz olmaktan da mutlu olacağını mı ima ediyor? Ona dönecek gözyaşımın kalmadığını söyleyecek değilim ama Sienna'yla geçirdiğim zamanın dışında onunla konuşmak için başka ne gibi bahaneler bulabileceğimi düşünüyorum.

Ne kadar konuşmak zorunda kalacağımızı da merak ediyorum. Öyle görünmese de benden en az on yaş büyük olmalı. Ona olan ilgimin *babamla ilgili sorunlarımla* bir ilgisi olup olmadığını kısaca sorguluyorum. Durum pekala böyle olabilir, ama bunu kabul etmek onun çok çekici olduğu gerçeğini değiştirmiyor.

Ayağa kalkıyor, hiç çaba sarf etmeden dikkatimi çeken sessiz bir güven yayıyor. Ve bu sadece görünüşü değil; dinleme şekli, konuşmalarımıza değer veriyor gibi görünmesi ve söyleyeceklerimle gerçekten ilgileniyor gibi görünmesi.

Ne düşündüğümü görebiliyormuş gibi bana bakıyor. Bakışları biraz sinir bozucu bir ağırlık taşıyor. Kalbimin biraz *daha* hızlı atmasına neden oluyor, bu da sinir bozucu çünkü beş dakika kadar önce kalbime nefes egzersizi yaptırmıştım.

Acaba benim gözlerim de onda gördüğüm ilgiyi yansıtıyor mu?

KIZLARI...

QUINN

Sienna'nın günlük rutinine alışmak son birkaç haftadır cidden çok kolay oldu. Yeni küçük klem, insan formunda minik bir güneş ışığı topu; her zaman kıkırdıyor ve sevimli sakızlı gülümsemesini gösteriyor. Ben gelmeden önce bile profesyonel düzeyde kolay bir bebektir. Sanki sadece rahatlamak ve hayatın tadını çıkarmak için doğmuş gibi.

Jack'in annesine sevgiyle seslendiği Grammy, ben ortaya çıkana kadar Jack işteyken Sienna'ya bakmış. Bu uzun vadeli bir şey değildi, ancak Jack onun bebek bakıcılığını sevdiğini ve Sienna'yı ne kadar sevse de onun bitmek bilmeyen enerjisine ve genel bebek merakına ayak uydurmakta gerçekten zorlanmasına rağmen onu genç tuttuğunu söylüyor.

Henüz yürüyemiyor, ancak deneme fırsatı verilirse tüm evi tahta tahta skmenin bir yolunu bulursa şaşırmam.

Yrmeme kısmı muhtemelen daha uzun süre devam etmeyecek, çünkü Jack'in bana söylediğine göre, tüm kilometre taşlarına diğerlerinden biraz daha erken ulaşan bir bebek gibi görünüyor. Sekiz aylık bir bebek için *ok* zeki ve onu eğlendirmek için yeni yollar bulmak çok eğlenceli bir mücadele.

Bir şampiyon gibi uyuyor, bu yüzden zamanımı onunla okul işleri arasında bölmek çok basit, ki şu anki durumum da bu.

CRIM ile uğraşmak giderek daha sinir bozucu hale geliyor. Sürekli Jack'ten yardım ya da çalışma ipuçları *falan* istemek istiyorum; aksi takdirde dönemi atlatamayabilirmişim gibi hissetmeye başladım. Ben hiç

Daha önce diğer derslerimin hiçbirinde mücadele etmedim ve övünmek gibi görünmek istemem ama zeki olduğumu biliyorum. Bu sadece benim için tamamen yeni ve beklenmedik bir şey. Yine de bu konuyu Jack'e açmıyorum çünkü ilişkimiz hem profesörüm hem de patronum olması nedeniyle zaten yeterince karmaşık. Kendime sadece iki ay daha olduğunu hatırlatıyorum. Tek yapmam gereken idare etmek.

Jack ve benim aramdaki gerginlik arttı, aynı ortamda bulunduğumuz her seferinde havada asılı kalan, dile getirilmeyen bir bağ var. Boş zamanlarımda Kronk'la ilgilenmek ve oynamak için sık sık buraya geliyorum. Jack'i sık sık yüzünde şaşkın bir ifadeyle bizi izlerken yakalıyorum. Bitmek bilmeyen saçmalıklarımız onu eğlendirdiği için mi yoksa benim ona karşı hissettiklerim kadar onun da bana karşı hissettikleri konusunda kafası karışık olduğu için mi böyle davrandığını tam olarak anlayamıyorum.

Onun ilgisi altında eriyip yere düşmemek için kendimi zor tutuyorum.

Bu, yarım gülümsemeler ve kalıcı bakışlardan oluşan sürekli bir dans, hem heyecan verici hem de korkutucu hissettiren manyetik bir çekim.

Evin son derece tedirgin edici olduğu konusunda abartmıyordu. İddia ettiği gibi perili olduğundan şüpheliyim, ama kesinlikle içinden gelen bazı ürpertici sesler var. Muhtemelen çok eski olduğu içindir.

Dizüstü bilgisayarım sehpanın üzerinde açıkken, yanımdaki kanepede huzur içinde uyuyan Sienna'ya bakıyorum. Minik bedeni yayılmış, bir kolu başını çevreliyor ve küçük göğsü her nefeste inip kalkıyor. Elimi üzerine koymadan önce yumuşak saçlarını hafifçe okşuyorum. Onu beşiğine yatırmam gerektiğini biliyorum ama onu yanımda tutunca kendimi çok daha rahat hissediyorum.

Zihnim her zaman ölümle ilgili müdahaleci düşüncelerle dolu olmuştur ve bunlar beni hiçbir zaman gerçekten rahatsız etmemiştir. Bir bakıma, ölüm gerçekten iyi bir aşk romanındaki erkek kahraman gibidir; karanlık, gizemli ve kaçınılmazdır. Kaotik hayatlarımızdaki tek kesinliktir.

Ancak bu küçük, narin bebeğe bakmak bu düşünceleri on katına çıkarıyor. Yaptığım her hareket ve verdiğim her karar sanki ölüm kalım meselesiymiş gibi geliyor ve merdivenlerden inerken onu düşürmem ya da nefes almayı kesmesi gibi şeyleri gözümde canlandırıyorum.

Tüm ebeveynler bu ezici korku ve şüpheyi yaşar mı? Onun ebeveyni olduğumdan değil, ama kesinlikle ebeveyn benzeri bazı sorumluluklarım var.

Zihnim başka bir yerde; Sienna'nın nefes alış verişlerini saymakla, ekranda anlatılan kanlı suç mahalli arasında gidip geliyorum

ve bu sabah babamın davasından sorumlu dedektiftten aldığım telefon.

Dün gece bir kişiyi tutukladılar -şu ana kadar ikinci tutuklama- ve yakında birkaç kişinin daha tutuklanacağından eminler. Şu ana kadar yakalanan her iki şüpheli de öğrenci ve yetkililer olaya karışan diğer kişilerin de öğrenci olduğuna inanıyor. İçlerinden birinin bir şeyi itiraf etmesini ya da onlarla birlikte hareket eden diğerlerine işaret etmesini umuyorlar, ancak şu ana kadar yaklaşık olarak hiçbir şey söylemediler.

Soruşturma yavaş ilerliyor, çünkü küçük bir kasaba olan polis teşkilatının yeterli kaynağı yok. İlk tutuklamayı yapmaları üç haftadan fazla sürdü çünkü iskelet bir ekiple çalışıyorlar ve bütçe sorunlarıyla mücadele ediyorlar. Bu da adli tıp testlerinin ve diğer önemli soruşturma adımlarının geciktiği anlamına geliyor.

Otopsinin nihai sonuçlarını bile henüz alamadık, sadece ölüm nedeni ve önemli yaralanmaları belli oldu ve bu da sadece soruşturmayı doğrudan etkileyecek şeyler olduğu içindi.

Bir diğer önemli sorun da otoparktaki güvenlik kamerası kayıtlarıydı. Çok yardımcı olabilirdi ama kameraların bağlantısı önceden kesilmişti ve şimdi kanıtlarda bir boşluk var.

Buna rağmen, müfettişler diğer kaynaklardan bazı önemli ayrıntılar elde etmeyi başardılar. Görgü tanıkları ve yakındaki işyerlerinin güvenlik kameraları, zaman çizelgesinin bir araya getirilmesine ve cinayet sırasında etrafta olan şüphelilerin belirlenmesine yardımcı oldu.

Davadaki kırılma, adli tıp analizinin şüphelilerden birinin üzerinde bulunan bazı eşyaları olay yerindeki kanıtlarla eşleştirmesiyle yaşandı. Bunlar arasında giysilerindeki ayırt edici izler ve tanıkların tarifleriyle eşleşen kişisel eşyalar da vardı. Ayrıca, müfettişler şüphelilerin telefonlarında suçlayıcı mesajlar ve konum verileri de dahil olmak üzere zarar verici kanıtlar buldular.

Bu ipuçlarıyla tutuklamalarını gerçekleştirdiler ve şimdi şüphelilerden daha fazla bilgi almak için çalışıyorlar. Onları sıkıştırarak ve topladıkları kanıtları kullanarak, olaya başka kimlerin karıştığını daha fazla ortaya çıkarabileceklerini umuyorlar.

Takip ettikleri ipuçlarından emin görünüyorlar, ancak bazı detayları gizli tutuyorlar. Devam eden soruşturma ve kurbanla olan kişisel bağlantım nedeniyle daha fazla bilgi veremiyorlar. Bazı bilgilerin gizli tutulması gerektiğini vurguladılar.

soruşturmayı tehlikeye atmamak ve davanın gerekli ihtiyatla ele alınmasını sağlamak.

Bu olayı kapatmak için ellerinden gelen her şeyi yapmaya kararlı oldukları ve kampüsün geri kalanımız için güvenli bir yer olarak kalmasını sağlamak için çok çalıştıkları konusunda defalarca güvence aldım.

Bunların hepsi bana çok garip geliyor. Yaşıtlarımın isyan ettiğini düşündüğümde aklıma grafiti yapmak ya da ilk kez ot içmek gibi şeyler geliyor. Hangi üniversite öğrencisi eğlence olsun diye cinayet işler ki? Belki de bunun ölümle sonuçlanacağını düşünmemişlerdir.

Ne olursa olsun, ikna olmadım.

Kendi güvenliğime gelince, içimde gelip giden hafif bir tedirginlik var. Polis şüphelilerin sadece öğrenci olabileceğini düşünse de, bu işte başka bir iş olduğunu biliyorum ama bu onlarla paylaşmak istediğim bir bilgi değil; eylemlerinin ardında daha derin, daha hesaplı bir neden olduğunu, bu nedenin de muhtemelen babama yönelik suikastı gerçekleştirmeleri için kendilerine önemli miktarda para ödenmesini içerdiğini biliyorum.

Onların da acele etmediklerinden şüphelenmemek için aptal olmak gerekir çünkü takip ettikleri bu izlerin eninde sonunda nereye varacağını biliyorlar ve bazı polis departmanlarının ceplerinin Meclis parasıyla iyice dolduğundan hiç şüphem yok.

Bu öğrencilerin işe alınmış ve aslında hiçbir zaman faydalanamayacakları bir şey vaat edilmiş olabileceği fikri benim için yepyeni bir endişe katmanı ekliyor, çünkü dışarıda hala bir tehdit olabilecek ve muhtemelen davayla hiçbir bağlantısı olmayacak başka birileri - ya da *bir grup birileri* - var.

Bunun beni sürükleyecekleri bir şey olup olmadığını bilmemek beni çıldırtıyor.

Jack'in eve girdiğini duymadım. Geç saate kadar evde olmaması gerekiyordu, bu yüzden oturma odasında aniden belirmesi ödümü koparıyor. Sienna'yı uyandıracak kadar yüksek bir çığlık atıyorum ve bunun için kendimi çok suçlu hissediyorum.

Öte yandan o tam bir melek ve bana iki dişli sırtışını göstermeden önce bir anlığına kafası karışmış gibi görünüyor.

Uyku sersemliğiyle doğruluyor ve bana doğru uzanıyor. Onu kucağıma aldım ve sarıldım. "Çok üzgünüm bebeğim. Baban beni ölümüne korkuttu."

Babasının evde olduğunu fark eden küçük bedeni aniden sarsılıyor. Kucağımdan fırlarken çenesine vurulmasını engellemek için başımı geriye atıyorum. Onu gördüğünde gözleri heyecandan kocaman oldu.

Gizli bir casusluk görevindeymiş gibi odanın içinde sinsice dolaşıyor. Bu oynadıkları bir oyun olmalı çünkü kadın başına gelecekleri biliyormuş gibi ayaklarını tekmeliyor.

Bize ulaştığında dizlerinin üzerine çöküyor ve her iki kolunun altına birer el koyarak onu kucağına alıyor. Onu başının üzerine kaldırıyor ve sonra tekrar aşağı indirerek tombul bebek yanaklarını öpücüklere boğuyor.

Çılgınca kıkırdıyor ve ben de aynısını yapmak istiyorum. "Eve erken gelmişsin."

Saldırısına devam eder ama cevap vermek için duraklar. "Evet. Bugünkü diğer derslerimi iptal ettim."

Bunun ne kadar güzel bir şey olduğuna dair bir yorum yapıyorum. Sadece geri kalanımızın hala verilen ödevleri yapmak zorunda olduğu gerçeğine biraz kızıyorum. Canavar gibi bir profesör olan biri için, ders yapmama konusunda son derece rahat. Ona şüpheyile yaklaştım. "Hasta mısın?"

"Hayır." Sienna'yı halının üzerine oturtuyor ve oyuncaklarından birini ona doğru kaydırıyor. "Sadece kızlarımı özledim."

Sanırım Sienna'nın onu evde görmekten çok mutlu olduğunu görmek bunu *biraz* daha kabul edilebilir kılıyor. Sienna'ya uzun süredir tek başına bakıyor olması da öğrencileriyle olan iletişimini açıklıyor. E-postalarım ve notlarım yetişmeye çalışırken bir yandan da onu besliyor ya da altını değiştiriyor olsaydım benim de bir şeye çok kısa bir yanıt yazabileceğimi hayal edebiliyorum.

Ama...

"Kızlar mı?" Bir kaşımı kaldırıyorum ve kelimenin çoğulluğunu fark ediyorum. "Ah." Tereddüt ediyor. "Evet. Sienna ve Milo."

"Milo kız mı?" Kedinin erkek olduğunu sanıyordum ama koyu gri tüy yumağını sadece geçerken gördüm. Çok kolay ürküyor. Kruz gibi. Bu düşünceyle bir kahkahayı bastırıyorum. Kruz lanet bir kedi kadar ürkek.

"Mmm, evet." Ensesini ovalıyor ve ayağa kalkıyor. "Her neyse. Kostüm alışverişine gitmemiz gerekiyor. O gün için gitmekte özgürsün," diye tereddüt ediyor. "Tabii bize katılmak istemezsen."

Midem bulanıyor ve sebebini tam olarak söyleyemiyorum. Keşke bana böyle bir seçenek sunmak yerine sadece onlara katılmamı isteseydi. Reddedilmeye duyarlı disfori gerçek. "Bilmiyorum. Bu kızla alışveriş yapmak

Ama çok sert bir profesörüm var ve bu hafta verdiği ödev beni yiyip bitiriyor."

Lafı dolandırmanın anlamı yok. Sınıfının berbat olduğunu düşündüğümü zaten biliyor, her ne kadar bu bilgiyi farkında olmadan vermiş olsam da.

"Ne var? Belki ben-" Cümlenin ortasında ondan bahsettiğimi anladı ve çenesi sıkıştı. "Ben sert biri *değilim*."

Ona masumca bakıyorum.

"Cidden benim sert biri olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Belki de bu yine basitçe bir 'sorun sende değil bende' durumudur."

Ciddi olduğuma inanmıyor ve inanmalı da çünkü ben inanmıyorum. Kesinlikle o.

Bir an için düşünceliydi. "Biraz ara ver, bizimle alışverişe gel. Yardıma ihtiyacım var, Sienna ele avuca sığmıyor."

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp ayağa kalkıyorum ve nefesimi serbest bırakıyorum. "Bu bir emir mi patron?"

"Sana *emir vermiyorum*."

Sienna'yı yerdeki yerinden kaldırıp kalçama yaslıyorum. Ben ona yukarı aşağı bakarken o da oyuncağını göğsüme vuruyor. "Üzerindeki değiştir, ben de bunu hazırlayayım." Onunla dalga geçiyorum - aslında biraz *fazla* iyi görünüyor. Giydiği beyaz düğmeli ceket vücuduna yapışıyor, gergin kaslarının her çıkıntısını ve kıvrımını vurguluyor. Eminim giydiği pantolonun içinde kıcı da harika görünüyordur ama ben bunu kesinlikle fark etmiyorum.

Yüzündeki ifade paha biçilemez.

"Bekle, giydiğim şeyin nesi var?" Gerçekten endişeli.

Onu görmezden gelip merdivenlere doğru yürümeye devam ediyorum, artık yüzümü göremiyor olsa da sırtmamak için dudağımı ısıırıyorum.

Şaka yaptığımı anlamış olmalı, çünkü arkamdan sesleniyor: "Sana ödevinde yardım etmeyi teklif edecektim ama sanırım bu aklıma yatmadı."

Ona geri döndüm. "Sorun değil. Dadı paralarım ile özel öğretmen falan tutarım."

İnanmaz görünüyor. "Oh, hadi ama. Dersim o kadar da zor *değil*. Kahrolası bir öğretmene ihtiyacın yok."

"Fuh fuh fuh fuh," Sienna her heceyi oyuncağını göğsüme vurarak vurguluyor ve ben kopan kahkahayı tutmaya bile çalışmıyorum.

Bu sefer bedava.

DAVETSİZ

QUINN

Sienna'yı şehirdeki bu süper şirin dükkâna götürüyoruz çünkü Jack onun delicesine pahalı bir Cadılar Bayramı kostümüne ihtiyacı olduğu konusunda ısrarcı.

Aslında söylediği şey, "Wally World'de beğendiğimiz hiçbir şey yok" gibi bir şeydi. Sanki bir yaşından küçük değilmiş ve bunu kırk beş dakikadan fazla giyecekmiş gibi.

Mağaza, parke taşlarıyla döşeli şirin bir ara sokakta yer alıyor ve tatil için süslenmiş durumda. Kapının her iki yanında jack-o-lantern'ler ve pencerelerin her tarafında sahte örümcek ağları var.

Jack Sienna'nın taşıyıcısını beline bağlamıştı ama onu araba koltuğundan çıkardığında hemen bana uzandı. "Baban sırf seninle vakit geçirmek için eve erken geldi, tatlı kızım. Benden bıkmadın mı?"

Büyük timsah gözyaşları oluşurken gözlerinin kenarları parlıyor ve Jack bana acı dolu bir bakış atıyor. "Yerim değiştirildi."

"Yapmadın." Gözlerimi deviriyorum ve onu elinden alıyorum çünkü kızın gözyaşlarını durdurmayı onun incinmiş duygularından çok daha fazla önemsiyorum.

Taşıyıcıyı açıyor ve bandı yeniden ayarlıyor, parmakları kayışlarda ustalıkla geziniyor. Arabanın kapısını kapatırken beni gafil avlıyor ve arkamdan gelip karnıma sarıyor.

Ani yakınlığı beni tamamen hazırlıksız yakalıyor, bu jest hem çok samimi hem de şaşırtıcı derecede rahat. *Tanıdık.*

Eli bir an için gereğinden uzun süre sırtımda duruyor ve nihayet geri çekildiğinde, aramızda kalıcı bir bağ oluşuyor

ikimizin de fiziksel dokunuşunu gerektirmeyen bir şey. Gözleri benimkilere takılıyor ve ikimiz arasında, *bu* her neyse zahmetsizliğinin ikimizin de kolayca görmezden gelebileceği bir şey olmadığına dair sessiz bir anlayış varmış gibi geliyor.

Onun yakınlığına tepki olarak kollarımda soğuk şişlikler oluşuyor ve o da bunu fark etmiş olmalı ki yolcu kapısını açıp ceketimi çıkarıyor... sonra da giymeme yardım ediyor. Neyse ki havada suçlayabileceğim bir ısırik var - ancak ani titrememin nedeni bu değil.

Dükkâna girdiğimizde bir zil çalıyor ve burnum hemen balkabağı baharatının tiksindirici kokusuyla doluyor. Raflar balkabağı kokulu mum kavanozlarıyla dolu -birçoğu yanıyor- ve mevcut her yüzeye serpiştirilmiş sonbahar sergileriyle dikkat çekmek için yarışıyorlar.

Ben balkabağı baharatlı bir kıyım. Sonbaharı ve onunla birlikte gelen tüm kokuları ve tatları seviyorum, ama bu çok fazla.

Ama mumlar en sevdiğim şey olduğu için birkaç tanesini koklamaktan kendimi alamıyorum. Üçüncü mumun kapağını açtığımda Sienna da koklama testine katılmak için mumu kaptı.

"İşte böyle." Yüzüme tutup burnumdan derin bir nefes aldığımı gösteriyorum, sonra aynısını yapıp yapmayacağını görmek için onunkinden güvenli bir mesafede tutuyorum.

Beni şaşırttı ve sevindirdi. Bu hem sevimli hem de komik, özellikle de bana tiksinti dolu bir bakış attığında. "Evet, bunu ben de sevmedim." Kıkırdıyorum.

Jack'in ancak sevecen bir merakla bize baktığını fark ediyorum ama bakışlarını uzun süre üzerimde tutmamak için kendimi zorluyorum. "Sanırım yanmış şeker ve deri kokulu olanı favorim," diyorum Sienna'ya, sanki ne dediğim hakkında bir fikri varmış gibi. Yine de bebeklerle konuşmak önemli.

Jack'i takip ederek minik Cadılar Bayramı kostümleriyle kaplı yan duvara geçmeden önce kapağı vidalayıp rafa geri yerleştiriyorum.

Yığının arasında Jack'in bakışları hemen minik kırmızı bir ıstakoz kıyafetine takılır. Kıyafeti raftan çeker ve kıyafet, büyük gözleri ve iki köpük pençesiyle tamamlanır. "Başka yere bakma. İşte bu."

Sienna'nın gözlerini kapatıyorum ve o da bana şaşkınlıkla bakıyor.

"Ciddi misin?" "Öldü."

Sienna elimi itiyor ve kıkırdıyor. "İstakoz mu?"

"Oh, kesinlikle. Bu şeker dağıtmak için mükemmel olacak. Yürütecini dev bir güveç kabına dönüştürebilirim."

"Jack, ciddi olamazsın. Başka yerlerde on beş dolarlık yüzlerce kostüm varken, sen buraya *buna* yetmiş beş dolar harcamaya mı geldin?" Saldırgan bir şeymiş gibi gösteriyorum çünkü *öyle*. "Ayrıca, 'şeker dağıtmak' da ne demek? Onu şeker toplamaya götürmüyor musun?"

"Quinn, onun sadece iki dişi var." Kostümle ilgili itirazlarımı tamamen görmezden geliyor.

"Neredeyse üç yaşında ve mesele bu değil. Çok eğlenirdi."

Ben onu satın almaktan vazgeçirmeye çalışmadan kasaya doğru ilerliyor. "Sanırım onu bir kez mahallede dolaştırabilirim," diye razı oluyor ve bu canavarın parasını ödemek için kredi kartını cüzdanındaki yuvadan çıkarıyor. "Eğer bizimle gelersen."

Sözlerini söylerken bana bakmıyor ve dengem bozuluyor. Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama bir yanıt oluşturmaya çalışırken tekrar kapatıyorum. Bunu gerçekten fazla düşünüyorum. Ben Sienna'nın dadısıyım. İlk şeker ya da şaka gibi onun için dönüm noktası olan bir olaya dahil olmam garip değil mi?

İçimdeki kırık parçalar sık sık birileri tarafından istenmeyi arzuluyor ve en son istediğim kişinin, pek çok nedenden ötürü bu tür duygular beslemem gereken Jack olması *çok* sinir bozucu.

Satın aldığı üründen duyduğum hoşnutsuzluğu gizlemek için gerçekten çok uğraşıyorum çünkü tezgâhın arkasındaki kadın benim tarafımda değil. "Çok şirin bir seçim. Bebeğiniz kesinlikle çok sevimli olacak."

Jack'in başka bir yere kaybolduğunu ve onun benimle konuştuğunu fark etmem beynimin bir saniyesini alıyor. "Oh ben-"

"*Öyle*, değil mi?" Jack sözümü keserek tekrar yanıma geliyor ve neredeyse yerimden sıçramama neden oluyor. "Ariel ve Kral Triton olarak gidiyoruz," diye anons ediyor. Bir mumun kalın cam tabanı tezgâha çarpıyor ve Jack onu kostümle birlikte çalması için yerleştiriyor.

Bir karşılık veremeyecek kadar şaşkınım, bu yüzden gülümsemeye zorluyorum ve onun yerine Sienna'nın başının üstünü öpüyorum. Jack'in varlığı ve benim de orada olmamı istemesi bir yana, onu şeker mi şaka mı oynamaya götürmeyi çok isterdim.

"Neden Prens Eric değil?" diye soruyor kadın kartını okuturken.

Yanıtını vermekte tereddüt etmez. "Oh, *kesinlikle* onun babası olurum." Adam göz kırparak çantayı alıyor, kadın ise suskun bir şekilde çantayı tezgâhın üzerinden kaydırıyor.

Tıpkı benim gibi.

Kaldırıma geri döndüğümüzde nihayet sesimi buluyorum. "İşimin bir parçası olarak kapaklı sütyen giymeyi kabul ettiğimi hatırlamıyorum."

Bir kahkaha attı. "Kronk'u Pisi Balığı kostümü içinde görmek istemediğini mi söylüyorsun?" Bu gerçekten çok sevimli olurdu. "*Ya da beni tişörtsüz?*" Göğüs kaslarını esnetiyor.

"Aman Tanrım, tam bir ahmaksın." Koluna şakacı bir tokat atıyorum ve Sienna'yı koltuğuna geri oturtmak için arabanın kapısını açıyorum.

Kısa yolculuktan dolayı çok yorgun düşmüştü ve koltuğa bağlandıktan sonra çoktan uyuklamaya başlamıştı. "Küçük kız araba koltuğunu seviyor, değil mi?" *Babasının* yorumunu görmezden geliyorum çünkü gerçekten buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum.

"Hemen hemen her yerde oldukça mutludur."

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyorum. Sanırım onu neredeyse ağlarken gördüğüm tek an birkaç dakika önce beni istediği andı. Başının üstünü okşuyorum. "Onu o kadar çok seviyorum ki."

Döndüğümde Jack'in gözlerinin sırtıma sabitlenmiş olduğunu görüyorum. İçinde kaybolduğu hayalden sıyrılıyor ve bana tembel bir gülümseme veriyor. "Ben de öyle."

ASİT REFLÜĞÜ

QUINN

ERTESİ GÜN Jack'in evine vardığımda, hafta içi bir sabah için tipik olmayan ürkütücü bir sessizlikle karşılaşıyorum. Ön kapıdan içeri girdiğimde, onun kalkmış ve işe gitmeye hazırlanırken çıkardığı olağan sesler yoktu.

İçimden atamadığım endişeli bir korku duygusuyla önce çamaşır odasına gidiyorum. Rutin işlerimin bir parçası da dadılık görevine geçmeden önce Kronk'la ilgilenmek ama burada tutmaya karar verdiğimiz köpek kafesi boş.

Arka kapıyı açıyorum ve bahçeyi hızla tarıyorum. Gözlerim birkaç gün önce Kronk'un mama ve su kaplarını bıraktığım yere takılınca incelemem duraksıyor. O faydacı düzeneğin yerini kemik şeklinde beyaz meşe bir köpek beslenme istasyonu almış. Gümüş mama kapları kendi açıklıklarına yerleştirilmiş ve bir kez daha bakmam gerekiyor çünkü köpeklerle dair her şey aşkına, kenarına takılı gerçek bir pille çalışan klipsli vantilatör var. Başka zaman olsa ne kadar gülünç derecede iç açıcı olurdu ama bahçe de boş ve boğazımda bir yumru oluşuyor.

Derin bir nefes alıyorum ve kendimi toparlamaya çalışıyorum; aşırı tepki veriyorum, bu sadece benim endişem. Jack muhtemelen Kronk'u yürüyüşe çıkarmıştır, sorun değil. Bildiğim kadarıyla daha önce yaptığı bir şey değil ama aklıma gelen ve ağlamak istememe neden olmayan tek açıklama bu.

Emin olmadan yerleşemem, bu yüzden sessizce merdivenlerden yukarı koşuyorum ve Sienna'nın odasına baktığımda onu hâlâ beşiğinde uyurken buluyorum. Bu hiç yardımcı olmuyor çünkü Jack Kronk'u gezdirmek için onu yalnız bırakmazdı.

Kronk'un bir şekilde çitten çıkmayı başarmış olma ihtimali çok yüksek. Kalbim bu ihtimal karşısında çılgınca çarpıyor.

Bu muhtemelen rahat bir nezaket seviyesinin ötesine geçiyor ama Sienna'nın kapısını kapatıp Jack'in yatak odasının olduğunu bildiğim uzun koridorun sonuna doğru ilerliyorum. Öyle bir panik içindeyim ki kapıyı çalmayı unutuyorum ve bir saniye geç fark ediyorum *ki*, birazdan işe gideceği için duştan yeni çıkmış, çıplak falan olabilir.

Benim bulduğum bu değil.

Jack büyük, pofuduk yorganının üzerine yayılmış, Kronk da kolunun üzerine uzanmış, kafasını lanet olası bir yastığa koymuş. Burnunun yanında bir salya birikintisi var ve ikisi de kıpırdamıyor.

Görünüşe göre köpeğim çok iyi bir bekçi köpeği değil. Bu durum, en iyi arkadaşı olarak görmediği bir yabancıyla hiç karşılaşmadığı gerçeğiyle birleştiğinde, muhtemelen endişelenmek için bir neden olmalı.

Kimi daha çok kıskandığımdan emin değilim; köpeğimle yattığı için Jack'i mi -ki bu benim asla yapamadığım bir şey- yoksa Jack'in sert, gömleksiz vücuduna yaslandığı için Kronk'u mu?

Bakışlarım duvarları kaplayan kitap raflarında geziniyor. Çoğu, suç psikolojisi, seri cinayetler ve diğer ürkütücü konulara odaklanan yavan başlıklarıyla dikkatimi çekiyor. Muhtemelen bu tür şeyleri her gün çalışmayan biri için yavan değil, ama Jack'in mesleği göz önüne alındığında çok uygun.

Hiç zevk için kitap okuyup okumadığını ve eğer okuyorsa ne tür kitaplarla ilgilendiğini merak etmeden duramıyorum. Muhtemelen kurt adam erotizmi değildir, ama eminim başka ortak noktalarımız da vardır. Belki Poe? Ben böyle çok yönlü biriyim.

Sienna'nın sabah gevezeliklerinin sesi komodinin üzerindeki monitörden odaya doluyor ve gözlerim hemen yanındaki seks oyuncağına benzeyen şeye takılıyor. *Bu* şüphe, yanındaki kayganlaştırıcı şişesiyle doğrulanıyor ve profesörümün sikini okşarken ne tür bir yardım kullandığını bilmeme gerek yoktu.

Bu kafamda olması gereken bir imge değil ve bunu daha lezzetli bir şeyle değiştireceğim.

Bunun ne olabileceğini düşünür düşünmez bu yeterli olacaktır.

Sienna'nın sevimli bebek sesleri onu uyandırmak için fazlasıyla yeterli. Yatağında doğrulmaya çalışırken gözleri kamaşıyor ve Kronk'un hâlâ kolunda sızmış olduğunu fark ediyor. Onların birbirine dolanmasına tanıklık ettiğimi fark ediyor ve bir anlığına şaşırıyor.

"Şimdiye kadar kalkmışsındır diye düşündüm ve Kronk'u bulamayınca panikledim. Özür dilerim, ben sadece-" Dışarı çıkmaya başlıyorum, ama adının duyulmasıyla Kronk ayağa fırlıyor ve yataktan atlayıp yanıma geliyor.

Jack gözlerini ovuşturuyor, sonra bana uykulu ve mahcup bir bakış atıyor. "Yastıksız ve rahatsız bir şekilde o sandığın içinde uyuduğu için kendimi çok kötü hissettim."

Jack sert seviyor, bu korkutucu bir şey çünkü görünüşünden daha fazlasına ilgi duymaya başladım. "Yastık alamaz çünkü onu yer."

"Biliyorum, biliyorum. Ama benimkini yemeye çalışmadı, bu da bir artı." Bacaklarını yatağın kenarından sarkıtıyor ve ayağa kalkıyor, kordonlu dizardı kirişleri gözlerimi doğrudan onlara çekiyor çünkü üzerinde sadece boxer var.

Bu, onun kendine dokunduğunu hayal etmeyi bırakmama yardımcı olmuyor.

Kronk ayaklarıma hafifçe vurarak dışarı çıkmaya hazır olduğunu işaret ediyor. "Onu dışarı çıkaracağım ve Sienna'yı alacağım."

"Teşekkürler, uyuyakalmışım."

Muhtemelen bu sıcacık tüylü çocuğa sarılıp uyuyakalırdım. Kronk'un başını kaşıyorum ve gitmek için dönüyorum ama onun başka planları var.

Tekrar yatağa zıpladı ve diğer tarafa geçti, Jack'in komodininden okşayıcıyı kaptı ve sanki yakalamaca oynamak istermiş gibi onunla bana geri döndü.

Kendini savunmak gerekirse, *gerçekten* de bir köpek oyuncağına benziyor. Belki Kronk'un daha önce sahip olduğu bir oyuncağı değil, çünkü ona genellikle at oyuncakları alıyorum - hemen yok etmediği tek oyuncak onlar. Ama yine de kesinlikle bir köpek oyuncağına benziyor.

Jack panikleyerek hızla arkasından geliyor ve ben içgüdüsel olarak Kronk'un çenesinden onu kapmaya çalışırken, beni durdurmak için pazumu tutuyor.

Ani bir acı sarsıntısı kolumdan geçerek devam eden bir karıncalanma hissine neden oluyor. Neden bu kadar acıdığını merak ederek ondan uzaklaşıyorum. Omzumun yanında çocukken aldığım lipomdan kalma küçük, kabarık bir yara izi var. Ameliyatı hatırlamıyorum çünkü çok küçüktü ve çok uzun zaman önceydi. Her zaman rahatsız edici olmuştur ama asla acı vermemiştir.

Bir şeylerin ters gittiği gerçeğini saklamaya çalışıyorum çünkü panik halindeyken yanlışlıkla canımı yaktığı için kötü hissetmesini istemiyorum - beni o kadar da sert tutmuş değil - ama zaten dikkat etmiyor çünkü şu anda köpeğimle halat çekme oyunu oynuyor ve seks oyuncağı da ip.

"Kronk! *Nech to!*" Jack Çekçe komutuyla beni şaşırttı.

Gölümsemekten kendimi alamıyorum ve Kronk hemen serbest bırakıyor, Jack dengesini yeniden kazanmadan önce birkaç adım geriye doğru tökezliyor

ve çok garip bir şekilde oyunağı banyosuna fırlatıyor ve köpeğim peşinden koşmadan kapıyı çarparak kapatıyor.

"Ben sadece-" Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Kronk beni takip etsin diye başımı çıkışa doğru sallıyorum. "Evet."

Dışarı çıkıp kapıyı arkamdan kapatıyorum ve Kronk merdivenlerden bir manyak gibi iniyor, arka kapıya giderken parkede bir yol açıyor.

Bir dakikalığına dışarıda olduğum için minnettarım çünkü içerisi... çok fazlaydı.

Kendimi toparlamak için sadece bir dakikamı ayırıyorum çünkü Sienna'yı almam gerekiyor ve tam o sırada Jack'in yarı giyinik bir halde soluk mavi gömleğinin düğmelerini ilikleyerek koridora adım atmasıyla yatak odasının kapısına varıyorum. Kollarını ön kollarından kıvırmaya devam ediyor ve ben donup kalıyorum çünkü bunu yapmamasını istiyorum.

Tavrı hafif bir utançtan tamamen umursamazlığa dönüştü, bu yüzden sanırım az önce olanları görmezden geleceğiz.

Bana uyar.

Şimdilik.

Onu daha sonra bu konuda kızdırmak için aklıma bir not alıyorum.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Masumiyet timsali ama yüzüne kazınmış samimiyet katmanının altında şeytani bir sırıtış gizliymiş gibi hissediyorum.

Bana ne yaptığını bilmemesine imkan yok. Muhtemelen herkes üzerinde böyle bir etkisi vardır. Bilerek mi ekstra ateşli davranıyor? Çünkü eğer öyleyse, bu çok kaba.

"Hayır." Kelime istediğimden daha boğuk çıkıyor ve Sienna'nın çok uzun sürdüğünü anlamamı sağlamak için attığı vahşi ıııııııı şükrediyorum.

Onun tatlı gülen yüzü gözümün önüne geldiğinde ruh halim değişiyor ve diğer düşünceleri bir kenara itmem kolaylaşıyor. Zoraki yakınlığımızın nedeni o olsa da, aynı zamanda çok iyi bir tampon.

Üzerini değiştirip onu giydiriyorum ve kahvaltı için mutfaka gittiğimizde Jack dumanı tüten bir fincan kahve içiyor. Bir iniltiyi bastırıyorum ve bunun kahve kokusundan mı yoksa henüz ceketini giymemiş olmasından mı kaynaklandığından emin değilim ve tost makinesinden yeni çıkmış tostunu almak için benden uzaklaştığında sırtındaki her kasın dış hatlarını görebiliyorum.

Sienna kalçamda dinlenirken ondan uzaklaşıp mutfağın diğer tarafına, biberonlarının ve mamasının olduğu yere gidiyorum. Bir tanesini çabucak karıştırıyorum. Isınmasını beklerken Jack'in odanın diğer ucundan bana baktığını hissediyorum, gözleri uygunsuz düşüncelerimi okuyormuş gibi sırtıma dikilmiş.

Sienna parmaklarını saçlarımda dolaştırıyor ve ona baktığımda sanki dünyada var olan tek insan benmişim gibi bana gülümsüyor. Alnından öpüyorum ve tombul yanağını hafifçe çimdikliyorum. "Seni seviyorum, güzel kız."

Biberonunu ısıtıcıdan alıyorum ve ağzına atıyorum. Açıgözlülükle kabul ediyor ve sonunda tekrar Jack'in yüzüne döndüğümde, ifadesinde göğsümün sol tarafında derin bir yerde bir çatlak açılmasına neden olan bir yumuşaklık var.

Bir ebeveyn tarafından sevilme alışık olduğum bir şey değil ve yaşım ne olursa olsun, bu özlem yıllar içinde azalmadı. Aklıma annem geliyor ve onu şimdi ziyaret etmenin ilişkimizin kırılan kısımlarını nasıl onarabileceğini düşünüyorum, ancak kendime en başta ilişkiyi bozanın ben olmadığımı ve bunu düzeltmenin benim sorumluluğum olmadığını hatırlatıyorum, özellikle de sırf o ölüm döşeginde olduğu için.

Hemşiresiyle yaptığım günlük görüşmelere sadık kalacağım. Onlar steril. İdare edilebilir.

Terapiye ihtiyacım var.

Boğazımdaki gerginliğe rağmen gülümsemeye zorluyorum, o da kendi gülümsemesini temizliyor. "Hey, kendini iyi hissediyor musun?" Bana doğru yürüdü ve sırtımı elini alnıma dayadı. "Kızarmışsın."

Evet, kusacak gibi hissettiğimde böyle oluyor. Genellikle ailemden birini düşündüğümde. Özellikle son zamanlarda. "Evet, ben iyiyim."

Sienna bunu oyun zamanı olarak yorumluyor. Biberonunun ucuna sarılıp gülümsüyor, ağzının kenarlarından süt damlıyor.

Tezgâha yaslanmış durumdayız ve onun aramızda olmasına şükrediyorum. Jack'in varlığı boğucu, geniş gövdesi alanı dolduruyor, yakınlığı tüm havayı emiyor. Tanıdık bir sıcaklık boğazımda geziniyor.

"Bugün Sienna'yı öğle yemeği için dışarı çıkarmamın bir sakıncası var mı? Evden biraz uzaklaşmak ikimiz için de iyi olur diye düşündüm." Konuyu aniden aklıma gelen ilk şeyle değiştiriyorum ve onun bakışlarından kaçınmak için onu beslemeye odaklanıyorum.

Başımın yanındaki dolaptan bir seyahat kupası almak için yana doğru adım atıyor ve ben ağzımdan dökülmek üzere olan rahatlama iç çekişimi tutuyorum. "Elbette. Senin için arabamı bırakacağım."

Yüzüm şaşkınlıktan iki büklüm oluyor çünkü acil durumlar için arabama zaten bir araba koltuğu yerleştirmişti. "Bunu neden yaptın ki? İşe nasıl gideceksin?"

"Arabamı alırsan kendimi daha iyi hissederim." Anahtarlarını adadan alıp havaya kaldırıyor ve nereye bıraktığını görmemi sağlıyor - sanki gözümün önünde duran bir şeyi bulmak benim için sorun olacaktı gibi. Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüyü bastırıyorum. "Zaten geç kaldım, Ezra'yla otostop çekerim."

Bu ismi tanıyorum çünkü Ezra Birkner benim de hocalarımın biri. "Arabamı almam gerekirken bu ikiniz için de gereksiz bir zahmet gibi görünüyor."

"Önemli bir şey değil. Sık sık ortak araba kullanırız." Şu anda gözlerimin içine bakmıyor, görünüşe göre bir yandan bardağına kahve doldururken bir yandan da telefonunda bir şeyler yazıyor - sanırım Profesör Birkner'a bir mesaj.

Yine de, bana bakmaktan kasten kaçınmaya çalıştığını hissetmekten kendimi alamıyorum ve sonra kafama dank ediyor. "Arabamın güvensiz olduğunu düşünüyorsun."

Düşünüyorum da, Jack işe başladığım günden beri ihtiyacım olabilecek her şeyi teslim etti. İlk başta bunun düşünceli olduğu için olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi onu bir yere götürmek zorunda kalmamı istemediği için olabilir mi diye merak ediyorum.

Buzdolabını açıyor ve bir kap krema çıkarıyor, hâlâ göz teması kurmuyor. "Hayır. Arabanın güvenli olmadığını *biliyorum*."

"Öyle *değil*." Gerçekten kırıldım. O araba için ödediğim beş bin doları biriktirmek için çok çalıştım. Bu benim ilk gerçek yetişkin alışverişimdi. En iyisi olmadığının farkındayım ama güvenilir ve düzenli olarak bakımını yaptırıyorum.

Şimdi bana bakıyor. "Quinn. Biri o şeyle sana vurursa, bükülmüş bir metal parçasına dönüşme ihtimali çok yüksek."

Sienna şişesini bitirdi. Tezgâhın üzerine niyetlendiğimden daha kaba bir şekilde yerleştiriyorum ve granite çarpma sesi aramızdaki boşluğu kesiyor. "Tüketici Raporları'nın en iyi güvenlik seçimiydi, *çok teşekkür ederim*."

"Evet." Benim küçük patlamamdan hiç etkilenmeden kremayı buzdolabına geri koyuyor ve bana dönüyor. "2005 yılında."

Öfkeli bir ses çıkarıyorum. Sienna bunu bir fırsat olarak değerlendirip alt sıradaki dişlerimi minik yumruğunun içine alıyor ve aşağı doğru çekiyor. Elini nazikçe çekip parmaklarını öpüyorum. "Benim çenem gevşemez, tatlı kız. Quinny bir boa yılanı değil ama denediğin için teşekkürler."

Jack bir kahkaha atarak kapıya yönelmeden önce onun tombul yanağına bir öpücük konduruyor. "Arabamı al. İkinizle de beş gibi görüşürüz."

Kapı arkasından kapanıyor ve ben kendi sıkıntıyla baş başa kalıyorum. Bu kadar ilgili ve şefkatli olması beni büyülüyor, ama bu beni cam tebeşiri almak için bir yerde durup arka camına dev bir çivi çizme isteğimden alıkoymuyor.

Arabam *iyi*.

Ve şu anda midemde sızan ve dönen sümük ne olursa olsun, bunun nedeni aşık olmam değil.

Hiperasidite. Ya
da öyle bir şey.

ŞÖVALYELİK YA DA BAŞKA BİR ŞEY

QUINN

PSİKOLOJİ TARİHİ bu dönemki tek yüz yüze dersim. Cypress'te geçirdiğim dört yıl boyunca derslerimin çoğunun internet üzerinden verilmesine her zaman müteşekkir olmuşumdur. Bir tam zamanlı işten diğerine geçerken hokkabazlık yapmak için bana zaman tanıyan şey buydu.

Online öğrenimi esnekliği için takdir etsem de, haftada bir kez bir sınıfta olmak biraz ferahlatıcı. Aslında yüzleri görmek ve gerçek tartışmalar yapmak, monoton derslerin ve bitmeyen ödev listelerinin sanal eziyetinden güzel bir mola.

Yüz yüze geldiğimde zaman zaman kendimi karalanmış hissetmediğimi söyleyemem, çünkü akranlarımdan hangisinin babamın öldürülmesiyle bir ilgisi olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Önümüzdeki dönem yüksek lisans öğrencisi olarak, çoğunlukla çevrimiçi kalma seçeneğim olmayacak - bu da tam zamanlı bir işte çalışmayı oldukça imkansız hale getirecek - ancak bu noktada *babamın parasına* sahip olacağım ve hem yüksek lisansım hem de doktoram boyunca oldukça rahat yaşayabileceğim.

Bazen eğitimimin geri kalanı için Cypress'ten ayrılmayı düşünüyorum. Burayı sevmediğim için değil, bu okul yılı sona erdiğinde babamı hatırlatan şeylerden -ve hala ona tapıyor gibi görünenlerden- mümkün olduğunca uzakta olmak istediğim için.

Ancak akademiği bırakmak asla yapmayı düşündüğüm bir şey değil ve Hallow'da kalmak, sahip olduğum tüm bagajı düşünmediğimde idealden daha fazlası

Yıllar boyunca biriktirdim. Burası tüm hayatım boyunca benim evim oldu ve hiç değilse tanıdık olanla biraz olsun rahatlıyorum.

Geleceği düşünmek bana daha önce hiç hissetmediğim hastalıklı bir his veriyor ve eminim ki bu his, eğitimimin bir sonraki bölümüne geçtiğimde Sienna'dan da ayrılmak zorunda kalacağımı bilmekten kaynaklanıyor. Ve her ne kadar kabul etmek istemesem de, Jack.

Çok kısa bir süredir onlarla birlikte olduğum için bunun saçma olduğunu biliyorum ama Jack'in koridordan gelen gürültülü kahkahasını duyduğumda *içimdeki* hastalıklı his daha sıcak ve ürpertici bir şeye dönüşüyor.

Bu bana sadece bir buçuk yarıyıl boyunca onun alanında olmanın muhtemelen en iyisi olduğunu hatırlatıyor.

Kendimi zorluyorum çünkü gideceğim çıkışa ulaşmak için onun yanından geçmekten başka çarem yok. Neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyorum ama bu ortamda onunla etkileşimde bulunmak tuhaf hissettiriyor. Selam verip yoluma devam etmek bir seçenek değil çünkü burada ne aradığını ve Sienna'nın yanında kimin olduğunu bilmek istiyorum. Grammy olduğunu varsayıyorum ama yine de merak ediyorum.

Programlarımız mükemmel bir şekilde uyuyor, bu da bu özel işin neden hiç akıllıca olmadığına bir parçası, bu yüzden köşeyi döndüğümde ve her zamanki gibi göğsüne bağlanmış olduğunu gördüğümde şaşırmadım.

Onlara fark ettirmeden geçip gitmek isteseydim, hiç şansım olmazdı çünkü Sienna beni bir mil öteden fark ediyor ve kulak tırmalayan bir çığlık atarak herkesin durup onlara doğru bakmasına neden oluyor.

Jack beni onlara doğru yürürken görene kadar şaşkın bir bakış atıyor. Beni fark ettiğinde kocaman gülümsüyor ve ben neredeyse eriyip yerde bir yapışkan madde birikintisine dönüşüyorum.

Kendimi toparlamam *lazım*.

"Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?" Onlara yaklaştığımda Sienna'nın elini tutuyorum ve bunun onu sakinleştirmeye yeteceğini umuyorum ama faydası yok ve Jack de bunu biliyor.

Taşıyıcının kenarlarını sözsüzce açarak onu dışarı çıkarmamı sağladı. "Ofisimden bazı evrak işlerini almam gerekiyordu."

"Ah." Sienna başını omzuma koymaktan memnun, ben de alışkanlıktan onu bir o yana bir bu yana sallıyorum. "Her öğrencinizden en iyi şekilde yararlanmak için imzaladığınız anlaşma mı?"

Sahte bir kızgınlıkla başını sallıyor. "Biliyor musun, şikayet eden tek kişi sensin."

"Muhtemelen herkes senden korkuyor çünkü çok göz korkutucusun. Her şeyi olduğu gibi anlatacak kadar cesur olan bir tek ben varım." Ondan hiç korkmuyorum.

"Öyle mi?" Asi bir saç teli yüzümün önünde dans ediyor. Fırçalayıp uzaklaştırmak istiyorum ama parmaklarının ucu benimkine değiyor ve nazikçe kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

Jestinde bir gariplik yok ama sanki onun izni olmadan başka bir şey yapmalarını engelleyecekmiş gibi ellerini pantolonunun ön ceplerine sokuyor.

Sienna bebeklerin yaptığı gibi uykuyla savaşıarak başını kaldırıyor ve çenemin kenarına salyalı bir öpücük konduruyor. "Uyku vaktin geçti kızım." Sanki bir şeylerden paçayı sıyırdığını biliyormuş gibi bana bebek yetenekleri içindeki en kibirli bakışı atıyor.

Jack onu kollarımdan almak için uzanıyor ama kızın ona geri dönmeye niyeti yok. Başını tekrar omzuma koyuyor ve onun varlığını görmezden geliyor.

Parmaklarımı ipeksi kahverengi saçlarında gezdiriyorum. "Quinny yarın bütün gün seninle olacak." Bana daha sıkı sarılıyor.

Bir elini Sienna'nın sırtının küçük kısmına koyuyor. "Quinny Sienna'yı araba koltuğuna oturtmak ister mi?"

"Tabii ki biliyorum." Çantamın askısını düzeltmeye çalışırken onu ve dizüstü bilgisayarımı sınıfta unuttuğumu fark ediyorum. "Kahretsin. Bir saniyeliğine geri dönmem gerek. Bir şey unutmuşum. Sienna, babanın yanına git de Quinny çabuk gelsin."

Artık daha fazla itiraz edemeyecek kadar yorgun ve bu sefer kolayca Jack'e dönüyor. "Seni burada bekleyeceğiz."

Güneş ışığı çift camlı kapıdan içeri süzülüyor ve Jack ve Sienna ile çıkış alanında dururken ne kadar ısındığımı sınıfa dönmek için köşeyi dönene kadar fark etmiyorum. Loş koridora tekrar giriyorum ve soğuk, nemli hava yüzüme çarpıyor. Bu kontrast sarsıcı ve kollarımda tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. Cypress'in cazibesinin bir parçası da bu; okulun bazı bölümlerinde zamanda geri gitmişsiniz gibi hissediyorsunuz.

Soğuk ince kazağımın içinden sızıyor. Kendime sarılıyorum ve bakışlarımı önümdeki taş zemine sabitliyorum, o kadar acelem var ki çok geç olana kadar birine çarpmak üzere olduğumu fark etmiyorum.

"Aman Tanrım, çok üzgünüm." İkimizi de sabitlemek için parmaklarımı pazılarına doluyorum. Belli belirsiz tanıdık geliyor ve yüzündeki ifade bana

nereye gittiğime dikkat etmem gerektiği konusunda götlük yapacak.

Demek istediğim. Haksız değil.

Dokunuşum kollarında bir delik açacakmış gibi benden uzaklaşıyor. "Babanın parasını bir sonraki sefer nasıl harcayacağını düşünmeye çok mu daldın?"

Alay ediyorum ve etraftan dolaşıyorum. Bu dansı sayılamayacak kadar çok kez yaptım ve bu dangalak ne zamanıma ne de zihinsel enerjime değişiyor. Onu ya da bir başkasını, hayatımın nasıl olduğunu düşündükleri şeyin gerçeklerden daha uzak olamayacağına ikna etmeye çalışmayacağım. Bu onları etkilemiyor ve bunu neden bu kadar önemsediklerini bilmiyorum.

Sanırım kendi hayatlarından çok sıkıldılar ve bu kasabanın masalları onları meşgul etmeye yetmedi, bu yüzden kendi masallarını uydurdular.

"Sanırım babam gittiğine göre seni sınıfın en üstünde tutmaya yetmiyor, değil mi? Daha fazla avantaja ihtiyacın olduğunu düşünmüyordum ama görüyorum ki şimdi de önde kalmak için Hollis'in aletini yalıyorsun."

Evet, çünkü Tanrı korusun, bir erkek bir kadının kendisinininkinin ötesinde bir zekâ seviyesine sahip olduğunu kabul eder. Sözleri duvarlarda yankılanıyor ve koridorun boş olmasına şükrediyorum.

Ya da en azından ben öyle sanıyorum ama tekrar yüzümü ona dönüyorum ve Sienna kollarında uyuklarken Jack'in onun hemen arkasında tamamen sendeleyerek durduğunu ve her geçen saniye daha da sinirlendiğini görüyorum.

Bu durum, bu herifin kışına tekme basmaya niyetlenmemi engellemiyor ama ben cevap verme fırsatı bulamadan ayağını daha da ileri iterek ağzına sokuyor. "Madem sakso çekmek için sıraya giriyorsun, o zaman benim için o güzel dizlerinin üzerine çökebilirsin. Senin gibi ayakları üzerinde duramayan bizler gibi aidatını ödemen için iyi bir yol gibi görünüyor."

Yalnız olmadığımızın farkında değil ve ben de ona aksi yönde bir işaret vermiyorum. Kendimi düzeltiyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Çıkar o zaman." Bakışlarımı onun üzerinde gezdirerek bir gösteri yapıyorum. "Ne kadar sürer? En fazla iki saniye. Boğulacak çok şeyin olduğunu sanmıyorum, bu yüzden çok zor olmayacaktır, yine de bundan ne elde *edeceğimi* düşündüğünden emin değilim."

Jack boğulur gibi bir ses çıkarıyor ve önümdeki adam aniden hayalet görmüş gibi bakarken kahkahamı tutamıyorum.

Ya da belki bir ağız dolusu bok yemiştir, hangisi olduğundan emin değilim.

Kızarıyor, boynundan başlayıp yanaklarına doğru yayılıyor.

Ayağımı yere vuruyorum. "Ne, seyirci sevmiyor musun?"

Ağzını açıyor ama ağzından bir şey çıkmıyor ve başka bir adamın varlığının cesaretini kırması beni daha da sinirlendiriyor. Taşaklarına diz çökmek için kendimi zor tutuyorum.

Jack bunu yüzümden anlamış olmalı. "Sana uyuyakaldığını söylemeye geldim." Soğukkanlılığını topladı ve orada başka birinin olduğunu görmezden geliyor, ama sesinin tonu ondan daha önce duyduğum bir ton değil. "Adrian, lütfen Profesör Scott'ın sınıfından Bayan Ivor'un çantasını alır mısınız?" Gözlerini benden ayırmıyor -sanki aptalca, işini tehdit eden kararlar vermemesi için onu bağlayan kişi benmişim gibi- ama kiminle konuştuğu belli.

Sınıfın dışında duruyoruz ve Adrian hızla içeri girmeden önce kapı kolunu kurcalıyor. Tarçınlı tost amcığı bir an sonra yeniden ortaya çıkıyor, çantamı bana uzatırken titrek bir şekilde nefes alıyor. İkimizle de göz teması kurmaktan kaçınırken ve tek kelime etmeden hızla uzaklaşmaya çalışırken vücudundaki gerginliği görebiliyorum.

İki adımdan daha az atıyor. "Gitmeden önce sohbet etmemizin sakıncası var mı?" Jack o kadar rahat soruyor ki, ruh halindeki bariz değişim beni şaşkına çeviriyor.

"Dersim var-"

Jack onun sözünü keser, onu tamamen görmezden gelir. "Quinn, Adrian'la baş başa konuşurken bebeği arabaya koyar mısın lütfen?" Sienna'nın uyuyan halini kollarıma almadan önce anahtarlarını bana uzatıyor.

Ona cevap vermek, ona ihtiyacım olmadığını ve kendi başımın çaresine bakabileceğimi söylemek için ağzımı açıyorum *çünkü yapabiliyorum*. Ama kolunu Adrian'ın omuzlarına dolamadan ve benden uzaklaşıp onu boş sınıfa doğru yönlendirmeden önce kelimeler ağzımdan çıkmıyor.

Ağır kapı tıkırdayarak kapanıyor ve durumdan azledildiğimi fark ediyorum. Az önce içinde güneşlenmeye zorlandığım testosteron miktarına eşit derecede sinirlendim ve bir kez olsun böyle bir pislikle uğraşmak zorunda olmadığım için mutluyum.

Çok yorucu.

Sienna'yı koltuğuna oturttuğumda Jack çoktan yaklaşmaya başlamıştı.

"Bu... hızlıydı." Arabanın kapısını yavaşça kapattım ve neyse ki kapanıyor, Sienna uyanmıyor. "Yapabileceğimi biliyorsun-"

"Evet, biliyorum," diye sözümü kesiyor ve elini uzatıyor. Bir süre sonra anahtarlarını istediğini fark ediyorum ve onları beni bekleyen avucuna bırakıyorum. "Ama bunu yapmak zorunda değilsin. Seni yurduna bırakmamı ister misin?"

Sertlik ondan alışık olduğum bir şey değil ve bundan pek hoşlanmadığım için ben de sertçe karşılık veriyorum. "Yürüyebilirim."

Üstelemesini bekliyorum ama başını sallayarak cevap veriyor ve ben de bir şeyleri söylemeden bıraktığını hissediyorum.

Az önce içinde bulunduğumuz süper rahatsız edici durum nedeniyle şu anda aramızda biraz gerginlik var ama bunun dağılacağını biliyorum. "Teşekkürler."

Ondan uzaklaşıp yatakhanelere doğru gidiyorum.

Umarım sadece bırakma teklifini kastetmediğimi biliyordur.

LANET ÖRÜMCEK BAĞIRSAKLARI

QUINN

Cadılar Bayramı'ndan önceki gece dışarıda şiddetli bir sağanak var. Yurt odamın pencere camlarına vuran yağmur tufanı, koridordan gelen boğuk sesleri bastırıyor. Suyun camdan aşağı kayışını, sokak lambalarını dalgalı turuncu lekelere dönüştürmesini izledikten sonra dikkatimi tekrar önümdeki metne veriyorum.

Yatağında bağdaş kurarak oturuyor, kitabımı bir dizimin üzerinde dengeliyorum. Sedir ağacının hafif kokusu, komodininin üzerinde titreyen mum sayesinde odaya yayılıyor, alev sayfalara dans eden gölgeler düşürüyor.

Tek tük kahkaha sesleri ve ara sıra duyulan feryatlar taş duvarları delip geçiyor, yağmurun sürekli çalan sesini bastırıyor. Daha önce hiç elektrik kesintisi yaşamamış gibi davranan diğer öğrencilerin yarattığı kaosa rağmen, sınavıma çalışmaya odaklanmaya devam etmeye kararlıyım.

Derme çatma çalışma düzenimle yangın alarmını çalıştırmadığım sürece, dandalak yurt odası yetkililerinin gazabından kurtulabilirim.

Ders kitabı Jack'in dersi için, bu yüzden akşamım korkunç olay yeri fotoğrafları ve seri cinayet soruşturmalarının ayrıntılı raporlarıyla doldu. Perili olduğu söylenen bir yurttan yalnız bir gece için ideal değil ama hayat bu.

En azından benim hayatım.

Ona ders çalışırken çekilmiş sefil görünümlü bir selfie göndermek istiyorum ama cep telefonumun şarjını korumam gerektiği için bunu yapmamayı tercih ediyorum.

Kruz aynı endişeleri taşıyor çünkü ışıklar ilk kez yanıp söndüğünde ailesinin yanına gitmiş.

Kruz: Hala gelip bizimle kalabileceğini biliyorsun.

Başka birinin ailesiyle kalmak bana çok garip geliyor. Muhtemelen çocukluk travmamın birçok etkisinden biri, ama çeşitli nedenlerle kaç kez reddetmeme rağmen hala teklif ediyor.

Quinn: Burada iyiyim. Sessiz ve zamanı ders çalışmak için kullanıyorum.

Kapımın önünde biri ciyaklıyor ve kaçarken koridordan gelen ayak sesleri beni biraz yalancı durumuna düşürüyor.

Kruz: Nasıl korkmazsın?

Quinn: Karanlıktan mı?

Kruz: Karanlıkta neler olabileceğine dair olasılıklar.

Çoğu zaman günü nasıl atlattığını gerçekten bilmiyorum. Gülüyorum ve gözlerimi deviriyorum.

Cidden çok dramatiksin.

Kurbanlarının derisini soyup pastırma gibi kızartmaktan hoşlanan, özellikle iğrenç bir seri katilin sosyal özelliklerini okurken bir yerde göz kapaklarım ağırlaşıyor ve başım öne düşüyor.

Tamamen karanlığa uyanıyorum, mum sönmüş ve beni rahatsız edici sessizlikte yönümü şaşırmış bir halde bırakmış. Dakikalar mı yoksa birkaç saat mi geçti bilmiyorum ama ikincisi gibi görünüyor.

Mumu yeniden yakmak için karanlıkta el yordamıyla ilerliyorum ve havaya ani bir soğukluk çöküyor, kollarımdaki tüyler diken diken oluyor.

Elime sürünen bir şeye vuruyorum ve yüzüme doğru kaldırıp loş ışıktaki inceliyorum.

Lanet örümcek bağırsakları.

"İğrenç." Suçlu elimi yorganıma sildim.

Yatağımın kenarından, güçlü bir tutuş bileğimi kavradı ve beni sarsarak neredeyse omzumu yerinden çıkaracaktı. Eğer geçen gün Jack'in kolumu tutmasının canımı yaktığını düşünseydim, bunun yanında hiç kalırdı. Vücudum gümbürtüyle sert zemine çarpıyor ve yüksek sesli bir çığlık atıyorum, içgüdüsel olarak çırpınıyorum ve herkesin duyabileceği aşırı sessiz bir gecenin ölüsünde böyle bir şey yapacak kadar taşaklı olan her kimse ona karşı savaşıyorum.

"Kapa çeneni," diyen sesin Adrian'a ait olduğu çok açık ve uzun zamandır ilk kez gerçekten korkuyorum.

Ben tepki veremedi kaburgalarım sert bir tekme atıyor, havasız kalıyorum ve çığlıklarım susturuluyor.

Karşı koymaya çalışıyorum ama ağırlığı artık üzerimde, kalçalarım biniyor ve dikkat çekmek için çıkarabileceğim diğer sesleri boğmak için eliyle ağzımı kapatıyor.

Benden büyük ama onunla mücadele edemeyeceğim kadar da büyük değil. Kalçalarımı olabildiğince sert bir şekilde savuruyorum, onu hazırlıksız yakalıyorum ve karnımın üzerine dönüp kendimi dizlerimin üzerine itmek için yeterli alan kazanıyorum. Kaçmaya çalışıyorum ama tam olarak kaçmadan saçımdan bir tutam yakalıyor ve başımı geriye doğru çekerek soğuk ve metal bir şeyi çıplak boğazıma bastırıyor.

Aptal olmalıyım, çünkü o ana kadar bir silahı olabileceğini düşünmemiştim bile.

"Ne istiyorsun lan sen?" Kalbim göğüs kafesimden dışarı çıkma tehdidiyle karşı karşıyaydı.

"Sanırım biliyorsun." Yüzümü komodinin köşesine çarpıyor ve her şey kararmadan önce farkına vardığım son şey mumumun yere çarpıp açık kapıya doğru yuvarlanması oluyor.

NİHAYET BİLİNCİME KAVUŞTUĞUMDA, soluk soluğa ayağa kalkıyorum. Gözlerim loş ışığa alışıyor ve endişeyle komodinin üzerinde hâlâ yanan muma bakıyorum.

Yüce İsa.

Derin nefesler alıp hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışırken içimi bir rahatlama kaplıyor. *Bu nasıl bir kabustu böyle?*

Saatın kaç olduğunu görebilmek için çarşafların arasında telefonumu bulmaya çalışarak yatağın etrafında dolaniyorum. Parmaklarım sonunda telefonun etrafını sarıyor ama ekrana dokunduğumda hiçbir şey olmuyor. Şarjı bitmiş ve elektrikler hala kesik olduğu için yakın zamanda şarj edemeyeceğim.

İnliyorum ve mumu üfleyerek söndürüyorum çünkü bu noktada yangın tehlikesi yaratacak kadar uzun süredir yanıyor, sonra battaniyelerimi daha sıkı sarıyorum. Normalde uykuya hızlıca geri dönebilirdim.

Az önce uykumda yaptığım zihin jimnastiğine aldırmadan dışarıdaki yağmurun sesini dinliyorum ama bir şey zihnimin kenarlarını tırmalıyor.

Düşüncelerim istemsizce aileme ve son birkaç yıla, özellikle de son birkaç aya kadar hayatımdaki varlıklarının eksikliğine gidiyor. Dönem başındaki görüşmemizden beri duymamış olsam da babamın sesi hala kafamın içinde sürekli yankılanıyor.

Özlediğimi söyleyemem.

Davasının hala açık olması, umutsuzca geride bırakmak istediğim bir şey. Son zamanlarda beni tüketen bu amansız endişeyi körüklüyor, görünüşe göre artık uykumda bile.

Kafamın sessizliğinde geçirdiğim her saniye beni sarmala sokuyor ve bu perili yurt odasının duvarları dışındaki günlerimin çoğunun meşguliyeti için minnettarım.

Sienna'nın meşguliyeti için
minnettarım. Jack'in dikkat
dağıtıcılığı için.

Ve bu panik halinden kurtulmaya çalışırken, şu anda tek istediğimin o olduğunu fark ettim.

Çoğu zaman tek hayaletler zihninizdekilerdir, ancak bu onları daha az korkutucu yapmaz.

KISITLAMALARIM KIRILMAYA YAKIN

JACK

Sena Quinn'e çok bağılı.

Anlaşılabilir, çünkü ben de öyleyim.

Quinn'in göğsüne yaslanmış, şalının içinde sımsıkı sarılıyor. Quinn ilk sokağa girmeden önce onu biraz sakinleştirmek için hafifçe ileri geri sallarken küçük kolları heyecanla sallanıyor.

Sienna'nın bu gece alacağı şekerlerden ve boyaması için bir balkabağı almayı düşünmüş olmayı dilediğinden bahsederken yumuşak yüz hatlarında saf bir sevgi ve şefkat ifadesi beliriyor.

Quinn'in Sienna'ya etinden kemiğinden biriymiş gibi davranması her gün yüzüme tokat gibi çarpıyor ve bu da o anlardan biri. Zorla elde edilemeyecek doğal annelik içgüdülerine sahip ve ona kızımın hayatında olmasının benim için ne kadar önemli olduğunu söylemek istiyorum ama bu çok erken gibi geliyor.

Onunla ilgili her şey çok fazla ve çok erken gibi geliyor, özellikle de Kucağıma düştüğü an hissettiğim *kesinlik*.

Kulaklarımdaki kan hücumuyla kükreyen kesinlik: *benimki*.

Hiçbir zaman bir şeylere kolaylıkla girişen biri olmadım ve kısıtlamam neredeyse kırılmak üzere.

Sokak, etrafta koşuşturan, küçük psikopatlar gibi gülen ve bağırان, kostümleri solan ışıktaki arkalarında uçuşan çocuklarla dolu. Bazıları ebeveynlerinin ellerini tutarken, diğeri büyük kardeşlerinin kuyruğuna takılıyor,

Hepsi de birkaç saat içinde kaçınılmaz mide rahatsızlıklarını atlatmaya hevesli.

Bir zamanlar Sienna'nın bunu deneyimleme fırsatını hiç bulamamış olma ihtimalini düşündüğümde göğsüm sıkışıyor. Onun için çocuk olmanın nasıl bir şey olduğunu kaçırmak ne kadar kolay olurdu. Anna'nın bana babası olma ayrıcalığını tanıma kararı, aktif bağımlılıkla mücadele ederken onun için yapabileceği en iyi seçimdi.

Anna'nın şimdi ne kadar farklı olduğunu sık sık fark ediyorum. Çocukken çok yakındık, gerçekten ayrılmazdık. İşler ne zaman ve neden değişti bilmiyorum ama bir yerlerde, anlayamadığım bir yola saptı. Eskiden çok sevdiğim, masum bir kıvılcımı olan küçük kız, bu kırık, sefil hayatı yaşıyor. Bu beni parçalıyor; sanki bir parçanızın kırılmasını izliyorsunuz ve bunu durduracak gücünüz yok.

Sienna bir çığlık atıyor ve bu çığlık umutsuz düşüncelerimi yarıp geçiyor. Kafamı kaldırdığımda bana sırtıttığını, minik bacaklarının çılginca kıpırdadığını ve ağzının kenarından salyalar aktığını görüyorum. Çok fazla kelime söyleyebilseydi, bunun sadece bir "Hey!" olduğundan emin olurum. Küçük ıstakoz Cadılar Bayramı kostümü, olacağını bildiğim kadar gülünç ve sevimli görünüyor.

Bakışlarım Quinn'in Sienna'nın yüzünü temizlemek için kolunun ucunu kullanmasına kayıyor. Onu tam bir denizkızı kıyafeti giymeye ikna edemedim, bu çok utanç verici ama birbiriyle uyumlu Küçük Denizkızı tişörtlerimiz de aynı şekilde fotoğrafa değer. Aramızdaki işler umduğum gibi gitmese bile, dışarı çıkmadan önce yaptığımız küçük aile fotoğrafı çekimi için mutluyum. Üçümüzün bir fotoğrafını telefonumun arka planı yaptım bile, böylece o etrafta olmasa bile onu istediğim sıklıkta görebiliyorum.

İşteyken güvenlik kameralarımdan gerçek olanı gözetlemediğimden değil.

Ne yazık ki her zaman benim evimde olmuyor.

Kısa bir süre onun yatakhaneğine nasıl gizlice bir kamera sokabileceğimi düşündüm. Bunu düşünmem bile birkaç alarm zilini çaldırmalı, ama üzücü gerçek şu ki... Fırsat verilse tereddüt edeceğimden bile emin değilim. Sonrasında da kendimi kötü hissetmem.

Baktığımı hissediyor ve yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor. Daha önce başka birinin göz rengini fark ettiğimi sanmıyorum ama gözleri zeytinin en çarpıcı tonunda ve bakmaktan kendimi alamıyorum. Gülümsüyor ve bu bende onu aptalca öpme isteği uyandırıyor.

Söylemek istediğim sözleri kendime saklamak imkânsız.

"Onunla çok iyi anlaşıyorsun. Özlediğimiz küçük anne." Arabanın ön koltuğundan Sienna'nın ödül kovanını almak ve kapıyı kapatmak için onlara doğru eğilirken elimi sırtının alt kısmına koyuyorum. "Sen daha büyük ve daha iyi şeylere geçtiğinde küçük deniz kızımız olmadan biz ne yapacağız?"

Bunu düşünmek istemiyorum ve neden aklıma gelen ilk şeyin bu olduğunu da bilmiyorum. *Belki de o anne yorumuyla kendini derinlere attığın içindir, seni geri zekalı.*

Olmasını umduğum gibi bir kurtarma değil.

Ağzı açık kalıyor, sanki onu suskunlaştırmışım gibi ki bunu yapmanın zor bir şey olduğuna eminim. O benim için tam bir bilmece, açık bir kitap gibi görünüyor ama bir şekilde onda kaçırdığım bir şey olduğunu hissediyorum.

Onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmek istiyorum.

"Bundan daha büyük ya da daha iyi bir şey yok." Sienna'nın seyrek saçlarını geriye doğru tarıyor. "Ve şu anda bunu düşünmek istemiyorum."

Bu ikimizi de yapar. Belki de şu lanet çenemi kapalı tutmalıyım.

Sessizce ilk eve doğru yürüyoruz ama orada yaşayan yaşlı kadın Sienna'nın balkabağı kovanını aşırı miktarda şekerle doldururken Quinn bana doğru eğiliyor ve sonunda tekrar konuşuyor.

Üzerimde bir basamakta duruyor, bu da onu normalde olduğundan daha fazla benim seviyeme getiriyor. Nefesi hâlâ buraya gelirken içtiği tarçınlı latte gibi kokuyor ve ağzının yüzüme yakınlığı beni neredeyse çözüyor. "Umarım onun için yeterli olduğunu biliyorsundur."

Bu sözleri duymaya hazır değildim ama bunu M-kelimesini kullandığım için söylüyor olması gerektiğini biliyorum. Dudaklarımı ince bir çizgi halinde birbirine bastırıyorum ve bir kez başımı sallıyorum.

Sanırım çoğu gün biliyorum, ancak Sienna'nın kaçırdığı ve yerine koyamayacağım şeyler için her zaman üzülen bir yanım olacak.

Biz teşekkürlerimizi sunup uzaklaşmaya başladıktan sonra, "Büyürken annem de babam da yoktu," diye itiraf ediyor. "Ama teyzem yeterliydi."

Babasının nasıl bir adam olduğundan hep şüphelenmişimdir. Sanırım Hallow'daki çoğu insan bir dereceye kadar şüpheleniyor ama onun ailesi tarafından büyütülmediğini hiç düşünmemiştim. İçimden bir ses, onu terk etmelerinin pek çok insanla paylaştığı bir şey olmadığını söylüyor.

Çoğu kişi ilişkilerinin görüldüğünden daha fazla bir şey olduğunu varsayar. Hallow küçük bir kasaba. İnsanlar olması gerekenden daha fazla konuşur ve çoğu zaman ne söyledikleri hakkında en ufak bir fikirleri bile yoktur.

"Artık onu çok görüyor musun?" Sienna'nın burnunun ucuna dokunuyorum ve Quinn resme girdiğinden beri ilk kez onun yerine kendisini almam için bana uzanıyor.

Quinn hiç tereddüt etmiyor. Sargıyı katlayıp onu dışarı çıkarıyor ve Sienna kalbimi yerinden fırlayacakmış gibi hissettiren bir dizi *da da da*'yı serbest bırakırken neredeyse kollarıma atlıyor. "Yakın zamana kadar öyleydi. O artık daha yaşlı ve birkaç yıldır pek iyi değil. Hâlâ sık sık telefonda konuşuyoruz ama oğlu onun kendisine daha yakın olmasının daha iyi olacağını düşündü. Aynı fikirde olmadığımı söyleyemem ama onun yanında olmaması çok kötü. Benden birkaç yaş büyük ve okul ya da işle o kadar meşgul değil. İş i tamamen uzaktan, bu yüzden benim olamadığım şekillerde onun yanında olabiliyor. Noel tatilinde ziyaret etmeyi umuyorum."

Noel'i ya da herhangi bir tatili bizim olmadığımız bir yerde geçireceğı düşüncesi bana pek iyi gelmiyor, ki bu çok saçma bir düşünce çünkü onun kendi hayatı var. Kendime bunun sadece onun iş i olduğunu hatırlatmak zorundayım.

Ama mesele de bu, değil mi? Sienna'ya karşı tutumu. Bu onun için sadece bir iş *değ il*.

"Her neyse. Aileme karşı bir gün iyileş eceğ ime emin olduğ um bir kin besliyorum ama evdeki durumum alış ılmadık olsa da sevilerek ve ilgi görerek büyüdüm. Kimse istemezken teyzem beni istediğı için minnettarım. Geriye dönüp seçim yapabilseydim, yine onu seçerdim."

Kelimeler havada asılı kalıyor ve Sienna baş ını boğ azımın dibine yasladığında kendimi bir gün onun da benim için aynı şey i söyleyebileceğini umarken buluyorum.

Gecenin geri kalanı göz açıp kapayıncaya kadar geçiyor ve ben farkına bile varmadan Sienna'nın kovanı ağ zına kadar doluyor.

Eve dönerken, Quinn'le aramızda geçen beklenmedik derinlikteki konuşmadan kalan duygularla göğ süm hâlâ gergin hissediyor. Kendimi dengelemek için direksiyonu biraz daha sık ı kavırıyorum.

Evden ancak bir mil uzaktayız ama Sienna daha biz arabayı çekmeden uyumuş oluyor. Neyse ki kostümü arabanın içinde güvenle giyilemeyecek kadar kalın.

Quinn onu dikkatlice arabadan beşiğine geçirdiğinde zaten yeni bir bebek bezi ve tulum içindeydi.

Aşağı inmesi için sabırsızlanıyorum. Ezra ve Stu bizi bölmeden önce onunla birkaç dakika yalnız kalmak istiyorum, ki bu komik bir düşünce çünkü yıllardır bu Cadılar Bayramı olayını yaşıyoruz ve aslında onun parti bozan kişi olarak görülmesi gerekiyor ama o hiç de öyle değil. Her zaman nerede olursam olayım onu istiyorum. Ona misafirlerim olduğundan *ya da* kalmasını istediğimden hiç bahsetmedim.

Varlığımın her zerresiyle profesyonellik çizgisini aşan bir şey yapmak istiyorum, sadece suları test etmek ve nasıl tepki vereceğini görmek için. Sadece işleri tuhaflaştırmadan bu konuyu nasıl açacağımı bulamıyorum.

Ama mecbur kalırsam yalvarırım.

Ne yazık ki, fırsatım olmadı. Kapı zilimin aralıksız çalması Stu'nun önce geldiğini haber veriyor.

S.KTİĞİMİN COZY'Sİ

QUINN

Kapı zili çalmaya başladığında SIENNA'NIN GÖZLERİ bir an için açıldı, ama zil sustuğunda hızla geri çekildi.

Son dakika şekeri kapmak ya da köşedeki ürkütücü eve şaka yapmak umuduyla sürekli kapı ziline basan geç kalmış bir şeker ya da şaka meraklısı olduğunu düşündüm. Ama birkaç dakika sonra aşağıya indiğimde Jack'in sert baba sesini duydum, bebeğin çoktan uyuduğunu bildiği halde bu kadar gürültü yaptığı için arkadaşını azarlıyordu.

Keşke o sesi benim üzerimde de kullansa. *Bana yaptırabileceği şeyler*
Bu...

I değildi. farkında o oldu bekliyor şirketve I am
biraz
hayal kırıklığına uğradım. İş sorumluluklarım bittikten sonra bile Jack ile birkaç dakika daha geçirmek isteyen ısrarcı bir yanım var.

Sienna da öyle, gerçekten.

İkisinden de ayrılmak zordur.

Sessiz sesleri mekânda yankılanıyor ve arkadaşlarıyla tanışma ihtimali beni biraz tedirgin ediyor, her ne kadar burada bu kadar sık bulunmama rağmen bu bir şekilde gerçekleşecek olsa da. Bu konuda neden endişelendiğimi bilmiyorum, onun kız arkadaşı değilim ki... sadece dadısıyım.

Oturma odası kahkahalar ve şöminenin üzerinde yanan bir mumun kokusuyla dolu. Daha yakından baktığımda, Cadılar Bayramı alışverişi yaparken baktığım mumun aynısı olduğunu fark ediyorum ve bu midemi bulandırıyor

Çevir. Küçük balkabağı yatağa gitmiş olsa da, Hollis'lerin evinde Cadılar Bayramı'nın hâlâ canlı ve iyi olduğu açıktır.

Jack ve iki arkadaşı ellerinde içkilerle kanepede uzanıyorlar. Beni fark etti ve yanındaki yeri okşayarak onlara katılmamı işaret etti.

"Yurduma dönmeliyim," diyorum, her şeye rağmen ona doğru yürürken. Zihnim *git* diyor ama bedenimin kendi aklı var. "Yanno. Arabama yumurta atılmasını önle."

Elimi tutuyor ve beni yanına çekiyor, bir *dadının patronunun* ya da bir *öğrencinin profesörünün* yanında oturamayacağı kadar yakın ve rahat.

Sanırım başından beri birbirimize karşı biraz fazla rahattık. Ama o hiç bu kadar ileri gitmemişti. Özellikle de etrafta başka insanlar varken.

Gözlerim arkadaşlarına kayıyor, yargılayıp yargılamadıklarını merak ediyorum ve aynı zamanda beş dakika öncesiyle şu an arasında ona ne olduğunu merak ediyorum.

Umursadığımdan değil.

Profesör Birkner-Ezra'yı kampüsten tanıyorum; uzun bacakları önünde uzanıyor, mürekkepli ön kolları kapüşonunun kollarının altından görünüyor. Görünüşe pek önem vermiyormuş gibi rahat, pasaklı bir çekiciliği var. Herkes ona gülünç derecede bayılıyor. İnsanların ona neden ilgi duyduklarını anlayabiliyorum-sanatsal, umursamayacak kadar havalı bir havası var-ama benim tipim değil. Belki daha çok fuck boy havası veren erkeklerden hoşlansaydım - ya da hiç erkeklerden - ona ikinci bir bakış atabilirdim, çünkü kesinlikle çekici.

Dürüst olmak gerekirse, daha çok Kruz'un tipi, ama bir profesörle arkadaşlık edeceğini hiç sanmıyorum.

Profesörlerimden *herhangi* birinin benim tipim olacağını *ya da* onlarla *arkadaşlık* etmek isteyeceğimi hiç düşünmemiştim ama işte buradayız.

Ezra bana yumuşak bir gülümseme veriyor, ben de ona karşılık veriyorum.

Yanında, kulaktan kulağa sırtan, tanımadığım biri var. O da en az onun kadar uzun, ama biraz daha sırık gibi, sarı saçları var. Titriyor gibi görünüyor, keskin çene çizgisi ve parlak mavi gözleri dikkatimi bir an için fazla uzun tutuyor. Ağzının köşesi seğiriyor.

Abartılı bir hevesle bana doğru yaklaşıyor ve bu sırada neredeyse içkisini döküyordu. "Çok rahat. Bunu sevdim."

Homurdanıyorum, şıprıdayan sıvıdan kaçıyorum ama yine de kendimi Jack'e eskisinden daha da yakın buluyorum.

Jack omzunu iterek onu benden uzaklaştırdı. "Siktir git Stu." "Parti bozan," diye sızlanarak eski yerine geri dönüyor.

Jack bana biraz daha yer açmak için kendini ayarlayarak, "Ben parti bozan biri değilim, sen sadece sinir bozucusun," diye cevap veriyor.

Şimdi, arkadaşının başkalarının kişisel alanına saygı duymamasından korunmak için beni hemen yanına çektiği izlenimine kapılıyorum.

"Rahatsız ediyormuşum gibi hissediyorum," diye itiraf ediyorum, tekrar ayağa kalkmak için hareket ediyorum. "Kronk'u içeri getirip iyi geceler dileyeceğim."

"Köpeği unutmuşum," Stu kendinden geçmişti. Ayağa kalkar ve yanıt beklemeden arka kapıya yönelir, "Onu getireceğim," diye omzunun üzerinden bağırır.

Jack elimi çekiştiriyor. Ona ne oldu bilmiyorum ama bu gerçekten hoşuma gidiyor. "Rahatsız etmiyorsun. Burada olmanı seviyorum."

İltifatı karşısında yüzümde bir kızarıklık hissediyorum, bu kızarıklık onun zorbalıktan çok sevecen olan sahiplenici ses tonuyla birleşince aynı anda iki şeyin farkına varıyorum.

Birincisi, Jack arkadaşlarının önünde benim üzerimde hak iddia ediyor. Onlara benim onun dadısından daha fazlası olduğumu açıkça ifade ediyor.

Öyle miyim?

Belki de sadece arkadaşlarının dadısını rahat bırakmasını istiyordur? Bilemiyorum.

Ama bence bu ikimizin de başından beri bildiği bir şey, gerçi bu şeyin ne olduğu bile henüz tam olarak tanımlanmış değil. En azından yüksek sesle konuştuğumuz ya da bir isim verdiğimiz bir şey değil.

İki, umursadığımı sanmıyorum. Ona izin vereceğim.

Hoşuma gitti.

Tamam, bu ikiden fazla şeydi ama siz anladınız.

Ama bana karşı bir şeyler hissediyorsa onlara çoktan söylemiş olması gerekmez miydi? Kankalar böyle şeyler hakkında konuşur mu? Bana karşı bir şeyler mi hissediyor? Çok mu abartıyorum?

Hüsnükuruntu mu?

Kronk büyük bir gürültüyle odaya daldı ve bana doğru koşmaya başladı. Zıplarken pençeleri göğsüme çarpıyor, dengemi bozuyor ve Jack'in kucağına garip bir şekilde yuvarlanmama neden oluyor. Nefesimi tutmak için mücadele ederken

Kronk kanepeye atlıyor ve yüzümü salyalı öpücüklerle boğuyor.

Jack'in Kronk'u üzerime atladığı ya da en azından kanepeye atladığı için azarlamasını bekliyorum; yapılacak normal şey bu olurdu. Ama bunun yerine başını geriye atıp gülüyor, vücudumu kendine doğru çeviriyor ve beni Kronk'un oyunbaz saldırısından korumak için göğsüne yaklaştırıyor.

Köpeğimin ne kadar şapşal olabileceğine aldırmamasına bayılıyorum. Kronk ve ben her zaman birbirimizle bu şekilde güreştik ve onunla oynamayı seviyorum, bu yüzden Jack'in de onun çılgın enerjisinden hoşlanması çok anlamlı.

Oyunu bırakmayı reddeden köpeğimle birkaç dakika boğuştuktan sonra Jack sonunda onu aşağı atlamaya ikna ediyor. "Bu iki oldu," diyor sırtarak, bir eliyle Kronk'un boynunu kaşırken diğer eliyle belime sarılıyor. Kronk'un beni iki kez kucağına düşürmesinden bahsediyor. "*Aferin oğlum.*"

Yüzünü daha iyi görebilmek için başımı çeviriyorum ve oda sadece ikimize kalacak şekilde küçülüyor.

Ezra koltuktaki yerinden kalkıp mutfığa doğru ilerliyor. Bu hareket dikkatimi çekiyor ve kendime geliyorum. Tanrıya şükür, çünkü az önce onu gerçekten öpmek istemiştim. Bu ne kadar garip olurdur değil mi?

Sonunda kendimi Jack'ten ayırdığımda Stu'yu kapının pervazına yaslanmış, elinde yeni doldurulmuş bir içki, meraklı gözlerle bizi izlerken buluyorum.

Profesörümle bu kadar samimi bir anda yakalandığım için hissetmem gereken utanç duygusu gelmiyor.

Jack'in ayaklarının yanına yere uzanıyorum ve kollarımı Kronk'un tüylü bedenine dolayarak onu sıkıyorum. Beni ilk gördüğünde daha az heyecanlandı ve yanıma uzanıp başını uyluğuma yasladı.

Jack enseme sıkıyor. "Kalacak mısın o zaman?" diye soruyor.

"Bir süreliğine," diye yanıtlıyorum.

"Güzel." Saçlarımı yüzümden çekip ayağa kalkıyor. "Sana bir içki getireyim."

Stu duvarı itip onu mutfığa kadar takip ediyor ve ben de birkaç dakika yalnız kalıyorum.

Kronk'la burada olmak, köpeğiyle birlikte normal bir yaşam süren normal bir kız gibi içeride takılmak çok güzel. Keşke her gün böyle olabilse.

Bunlar hakkında fazla düşünmemek için telefonumu çıkarıp onların dönmesini beklerken bir ödeve göz atıyorum.

Sonunda oturma odasına geri döndüklerinde çıkış yapmışım ve Jack arkamdaki kanepeye oturduğunda ben dalgın bir şekilde Kronk'un başının üstünü kaşıyıp bazı sahte dava notlarını okuyordum. Bana bir içki uzatmak için yanıma uzandı. Gerçeğe döndüğümde, kalçalarının omuzlarımin iki yanında olduğunu görüyorum.

Harika. Şimdi nasıl salyalarım akmayacak? Belki de Kronk'un ağzının sulanmasını suçlayabilirim.

"Cidden ev ödevi mi yapıyorsun?" Saçımın bir tutamını parmaklarının arasında dolaştırıyor ve onun dokunuşuna eğilmekten kendimi fiziksel olarak alıkoymak zorunda kalıyorum.

"Bu kan sıçrama izleri büyüleyici." Sanki bana bu görevi veren o değilmiş gibi telefonumu ona göstermek için havaya kaldırıyorum.

"Tamam, Dexter. Sakin ol," diye araya giriyor Stu, gözle görülür bir şekilde sinirlenerek. Ezra sadece homurdanıyor.

Jack bana, "Stu kanla baş edemez," dedi. "O sadece küçük bir bebek. Midesi bulanıyor," diyor alaycı bir tavırla.

Telefonumun ekranını kapatıp cebime geri koyarken Stu ona ters ters bakıyor.

"Siz kanınızı ve bağırsaklarınızı alabilirsiniz, ben kötü amaçlı yazılım ve güvenlik duvarlarına bağlı kalacağım."

Ezra onun saçlarını karıştırır. "Senin işin de suçun önlenmesi için aynı derecede önemli, dostum."

Bize gururlu bir yüz karikatürü göstererek gülümsüyor ve ardından, "Çok doğru. Ayrıca Quinn'e, akademik çevrenizde tanıştığım ve telefonunda baktığı iğrenç şeyle beni bayıltmaya çalışmayan tek kişi olduğu için teşekkür etmek istiyorum."

"Asla yapmam," diye gülüyorum.

"Ve bu konuda yalnızsın," diyor Ezra gururla.

"İçkimin geri kalanını yudumlarken kanepenin minderine -Jack'e- doğru eğildim.

"Beynime o kadar çok istenmeyen görüntü kazındı ki." Stu sanki onları serbest bırakmaya çalışıyormuş gibi başını sallıyor.

"Bir ara gerçeğini görmelisin," diye takılıyor Jack. "Tamamen farklı bir deneyim."

"Evet, zor pas," diye yanıtlıyor. "Küçük klavyemde tıklar tıklar tıkırdamaya devam edeceğim, teşekkürler."

"Sanırım bu, gelecek ay ceset çiftliğine yapacağımız gezide bize katılmayacağın anlamına geliyor." Ezra onun sırtını sıvazlıyor. "Planladığımız tüm eğlenceli şeyleri kaçırmak zorunda kalacaksın."

Onunla daha fazla alay ettiğinden şüpheleniyorum, çünkü ceset çiftliği diğer üniversitelerden bile ziyaretçilere açık değil. Biliyorum çünkü araştırdım.

"*Senin* için eğlenceli. Ben köşede kusan, ağlayan ve ölen adam olurdum."

"Ezik." Ezra koltuğa daha da gömülüyor. "O olgunlaşmış, çürümekte olan cesetlerle yakından ve kişisel olarak ilgilenmek için sabırsızlanıyorum - belki derin bir nefes alıp bilimin iş başındaki kutsal kokusunun tadını bile çıkarabilirim."

Stu kuru kuru nefes alıyor ve Jack ile Ezra yüksek sesle gülererek şüphelerimi doğruluyor.

Jack, "Fikrinizi değiştirirseniz kokulu tuzlar getireceğimizden emin olabilirsiniz," diyor.

Stu onu tersledi.

Jack'in az önce bana uzattığı şeyi hızlıca içtiğim için *biraz* kafam güzel ve bu konuşma boyunca onun rahatsızlığına gülmek için kendimi gerçekten zor tutarken, şimdi kendimi onunla birlikte oynamak isterken buluyorum.

"Beni davet etmediğinize inanamıyorum," diyorum kaşlarımı çatarak. "O sevimli küçük kurtçukların yarı çürümüş etler arasında kıvranışını izlemeyi kaçırmak istemem. Dirseklerime kadar çürümüş kadavraların içindeyken kendimi evimde gibi hissedeceğimi hiç sanmıyorum."

Jack omzumu sıkıyor, Stu tekrar tikanırken kıkırdıyor, kendini dengelemek için derin bir nefes alıyor ve içkisini yudumluyor. "Hepinizin canı cehenneme. Arkadaş olacağımızı sanıyordum," diyor bana.

"Yani, siz *onların* arkadaşısınız." Jack ve Ezra arasında bir işaret yapıyorum.

"Evet ama onlar göt herifler ve bana karşı birlik oldular. Nerede *benim* takım arkadaşısı?"

"Başka bir yere bak," diyor Jack, sahiplenici bir kolunu göğsüme dolayarak ve yanağını başımın üstüne yaslayarak.

Ben de *onu* kızdırmak istediğime karar verdim.

"Özür dilerim Stu," diyorum. "Kötü bir ilk izlenim. Bunu telafi etmek için ne yapabilirim?"

Sanki aklımı okuyor, çünkü cevap verirken yüzündeki ifade tam bir muziplik. "Kız kardeşimin gelecek ayki düğünü için bir tarihe ihtiyacım var." Kaşını kaldırdı.

Jack tamamen hareketsiz kalıyor ve vücudunun verdiği tepkiler bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Onlar buradayken bana karşı tutumunun neden bu kadar farklı olduğunu şimdi anlıyorum - neden hak iddia etme ihtiyacı hissettiğini.

Stu büyük bir çapkın gibi görünüyor.

Başlangıçta Jack'i biraz kızdırmak istemiş olsam ve Stu'nun zararsız olduğunu düşünsem de, Jack'in kendisinden başka biriyle ilgilendiğini hissetmesine neden olabilecek herhangi bir şekilde ona karşılık vermeye kendimi ikna edemiyorum.

Çünkü kesinlikle değilim.

"Rüyanda görürsün." Nefes nefese bir kahkaha atıyorum ve daha kelimeler ağzımdan tam olarak çıkmadan Jack'in tekrar rahatladığını hissediyorum.

Bu bende kıkırdama, ayaklarımı tekmeleme ve yastığıma doğru çığlık atma isteği uyandırıyor.

Stu'nun kendini koruma duygusu sıfır olmalı, çünkü verdiği yanıt benim kıkırdamama ve Jack'in kafasına bir yastık fırlatmasına neden oldu. "Her gece, güzel kız."

Gecenin geri kalanı benim birkaç kez gitmeye çalışmamla ve Jack'in birden fazla kart oyunu için kalmamda ısrar etmesiyle geçti, bu günlerde yaşlı adamların eğlenmek için yaptıklarını varsayıyorum çünkü bu geceye kadar hayatımda hiç okey oynamadım.

Ezra'nın çekingen ve karamsar tavrı ile Stu'nun ne yapacağı belli olmayan ve acayip *hiper* kişiliği arasında dağlar kadar fark var. Öte yandan Jack, ikisinin arasında bir yerde duruyor ve ikisi de onunla sonsuz bir şekilde eğleniyor gibi görünüyor, sanki yolun bir yerinde evlat edindikleri oyuncu bir köpek yavrusu gibi, ama sanırım birçok arkadaş grubu bu şekilde yerine oturuyor.

Nihayet vedalaştıklarında saat gece yarısına yaklaşıyordu. Onları uğurluyorum ve üst kattaki banyoya gidiyorum. Ana katta birden fazla banyo var ama Sienna'yı son bir kez kontrol etmeden duramıyorum. Eve gitmeden önce alabildiğim en uzun nefesi almam gerekiyor. Çok uzun zamandır bu kadar çok insanla görüşmemiştim ve çok *yorgunum*.

Küçük kızın yatak odasının kapısının yanındaki soğuk duvara yaslanıp kendimi toparladıktan sonra tekrar aşağıya iniyorum.

KATLANMAYA HAZIR OLDUĞUM BİR İŞKENCE

JACK

Çocuklar gittikten sonra kaçmaya çalışıp çalışmayacağını merak ediyorum, ama son bir içki içebilirim ve sanırım o da içebilir. O da benim gibi sosyal toplantılardan yorgun düşmüş gibi görünüyor.

Kronk'u hemen gece için kafesine koyuyorum. Bana yatak muamelesini sonsuza dek beklediğini söyleyen üzgün bir köpek yavrusu bakışı atıyor ve içimde bir suçluluk duygusu hissediyorum. Yarın ona kefaret olarak köpekler için güvenli fıstık ezmesiyle doldurulmuş bir çiğneme oyuncağı vereceğim. "Bu gece olmaz, dostum."

Mutfağa döndüğümde, gıcırdayan merdivenlerden inen ayak seslerini duyuyorum ve beni nerede bulabileceğini bildirmek için adını sesleniyorum. Odaya girdiğinde iki kadeh şarabı doldurmuş ve Sienna'nın adadaki ikram kovanının yanına koymuştum bile. İlişkimiz edep sınırlarını zorluyor olabilir ama şu anda tek önemsemişim şey onu yanımda tutmak.

Merakla bana bakıyor, bakışları benimle aramızdaki tezgâhta duran yakut rengi sıvı dolu bardaklar arasında gidip geliyor.

"Birinin şekerleri yemesi lazım." Omuz silkiyorum ve kovayı ona doğru kaydırıyorum. "Kronk tamamdır."

Kollarını kavuşturmadan önce küçük bir kahkaha atıyor ve onu almak için yürüyor. "Tamam, ama bütün mısır şekerleri benim."

Arkasından gidip içkilerimizi oturma odasına taşıırken yüzüm buruşuyor. "Bana uyar."

"Sakın bana mısır şekerinden nefret ettiğini söyleme." Kanepeye oturur ve elindeki şekeri hiç acımadan yanındaki minderin üzerine döker.

"Tam anlamıyla mısır şurubu aromalı balmumu." İkram yığınının diğer tarafındaki koltuğa oturuyorum, aynı anda hem nefret ediyor hem de aramızdaki boşluk için şükrediyorum.

Zaten onunla her zamankinden daha yakın ve kişisel oldum, ama kendime engel olamadım. Eğer bölgemi işaretlemezsem Stu'nun ona nasıl davranacağını çok iyi biliyordum.

Sikeyim.

Onu işaretle.

Bu düşünceyle kulaklarıma kan hücum etti.

Ve başka yerlere.

Zihnimde bağlılık yeminini tekrarlarlarken kendimi yeniden ayarlayarak rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum.

Ona tekrar baktığımda, kendime aramızda kalması gereken sınırları hatırlatıyorum - onun patronu ve profesörüyüm ve şimdilik olabileceğim tek şey bu. Ne kadar cazip olursa olsun bu çizgiyi geçemem. Ama ya ilk hamleyi o yaparsa? Bu farklı bir hikaye olurdu. Bu gece sınırları planladığımdan biraz daha fazla zorladım, onunla amaçladığımdan daha rahat oldum, çünkü kısmen arkadaşlarım etraftayken bir sahiplenme dalgası hissettim.

Saygılı düşüncelerime rağmen, elimden şarap bardağını alıp parmaklarımız birbirine değdiğinde kolumda oluşan elektrik kıvılcımını kontrol edemiyorum.

Gülümsemesi, saçlarının yüzüne düşmesi. Bu katlanmaya razı olduğum bir işkence.

Bunların hiçbirini rasyonalize etmeye çalışmayacağım bile. O hala burada. Önemli olan tek şey bu.

Bardağını koltuk masasına koymadan önce uzun bir yudum alıyor ve küçük bir mısır şekeri poşetini yırtarak açıyor. "Benim için daha fazla, seni koca ucube." İçindekileri ağzına atıyor ve ben gözlerimi kaçırmak için kendimi zorluyorum.

Uzaktan kumandayı kapıp televizyonu açıyorum, hakkında hiçbir şey bilmediğim rastgele bir korku filmi bulana kadar kaydırıyorum çünkü onları izlemiyorum, ama Cadılar Bayramı olduğu için uygun görünüyor. Sesi kısıyorum, sadece konuşmamızın arka plan gürültüsü olmasını istiyorum.

Burnu sevimli bir şekilde kırışıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Hayran değil misin?" Kumandayı ona veriyorum.

"Meh." Başka bir şeye geçmek yerine elindekini kenara fırlatıyor, sonra vücudunu bana daha doğrudan bakacak şekilde çeviriyor ve ekranı görmezden geliyor.

İleride başvurmak üzere zihnime bir not alıyorum ve sohbetin konusunu değiştiriyorum. "Ödevini bitirdin mi?"

Homurdanıyor. "Evet, dün gece gönderdim."

Ona bunu yaptığını bildiğimi ya da zaten tamamını okuduğumu söylemiyorum. "Gerçekten o kadar kötü mü?"

"Daha kötüsünü yediğimi söyleyemem." Mini bir Snickers'ı yırtıp açıyor ve bardağına tekrar uzanmadan önce ağzına atıyor.

Sınıfım hakkında neden bu kadar olumsuz düşündüğünü gerçekten anlamıyorum, özellikle de onun çalışmalarını okuduktan sonra. Harika biri. "Bir şey konuşmak istersen teklifim hâlâ geçerli."

"Dadınıza ayrıcalıklı muamele mi sunuyorsunuz?"

Ona düzensiz bir gülümseme veriyorum. "İhtiyacı olduğunu ifade eden öğrencilerime yardım teklif ederim." Muhtemelen yapmazdım.

Şarabının kalanını içiyor. "Peki kaç tanesi bu ihtiyacı dile getiriyor?"

Hemen cevap vermiyorum, kendi içkimi bitirip şeker yığını karıştırarak Twizzlers bulmaya çalışırken aramızdaki sessizliğin uzamasına izin veriyorum.

"Gerçekten mi?" Kaşlarını kaldırıyor. "Mısır şekeri kötü mü?"

Isırıyorum ve ön dişlerimi kullanarak ucundan küçük bir parça koparıyorum, sonra geri kalanını ona uzatıyorum. O da bir parça ısırarak beni şaşırtıyor ve kendimi ergen gibi hissediyorum çünkü tek düşünebildiğim ağzımızın az önce aynı yere değdiği gerçeği.

Quinn, "Soruma cevap vermedin," dedi. Unutmasını umuyordum.

"Bazen," diye itiraf ediyorum, ancak bu gerçeği esnetmek olabilir ve aklımdan daha önce söylediği şeyin doğru olabileceği düşüncesi geçiyor; öğrencilerim bana sadece bir eşek olduğumu düşündükleri için yaklaşmıyorlar.

Onlara karşı kaba davrandığımı biliyorum, ama bu onların düşündüğü gibi bir pislik olduğumdan ya da küçümsemek istediğimden değil. Mesai saatleri dışında Sienna ile meşgul oluyorum ama fiziksel olarak bir e-postayı cevapsız ya da bir ödevi notsuz bırakamam. Yaşam-iş dengesi kesinlikle üzerinde çalışmam gereken bir konu. Bu benim için bir sorun.

Göz temasından kaçınarak saçının ucunu karıştırıyor. "Yani sadece benim olduğumu mu söylüyorsun?"

"Ben öyle demedim." Bir kahkaha attım. "Ama çoğu zaman öğrencilerin sınıfımla ilgili sorunlarının genellikle dışarıdaki stres faktörlerinden kaynaklandığını gördüm." İhtiyacı olursa benimle konuşması için ona bir fırsat veriyorum. İçini dökebileceği kendi arkadaşları ve ailesi olduğunu biliyorum ama ben onun için umutsuzca o kişi olmak istiyorum. Bana ihtiyacı olan *herhangi* biri. Çoğunlukla iyi görünüyor, ancak bu dönem tek başına uğraştığı her şeyle...

"Stresli değilim," diyor ve mutfığa geri dönmek için ayağa kalkıyor.

Şarap şişesinin kalanıyla geri dönüyor ve ikimizin de kadehlerini tekrar dolduruyor. Birkaç saatliğine rahatlamak için ihtiyacı olan şey buysa, benim için sorun yok. Şişenin kalanını onunla birlikte içersen onu eve bırakamam... ama ne olursa olsun içeceğim, o yüzden sanırım geceyi burada geçirmesi gerekecek.

İçimden bir ses zaten Sienna'yı uyandırmamı beklemeyeceğini söylüyor.

Bir buçuk kadeh şarap içtikten sonra Quinn'in beklediğimden daha hafif olduğunu fark ediyorum. Yanakları kızarmış, gözlerini televizyona dikmiş ama ekranda olup bitenleri fark etmediğini söyleyebilirim. Akı başka yerde.

Şekerlerin büyük bir kısmını yedik; Cadılar Bayramı'nın neden yılda sadece bir kez olduğunu hatırlatacak kadar. Gözleri kapandığında, kolumu kanepenin üzerinde gezdirerek hem kalan şekerleri hem de boş ambalajları ikram kovalasına geri itiyorum.

"Daha bitirmemiştim." Gözleri hala kapalı, uykulu bir kıkırdama çıkarıyor.

Kovayı yere koyup ayağa kalkıyorum, ona bakıyorum ve gece için uyku düzenimizin nasıl olması gerektiğini tartışıyorum.

Odamdan bir battaniye ve Sienna'nın bebek telsizini alıp yatmadan önce son bir kez göz atmak için duruyorum. Döndüğümde Quinn cenin pozisyonunda kıvrılmış, bir insanın uyuması gerekenden daha mışıl mışıl uyuyordu, zira bir dakikadan kısa bir süre önce uyanmıştı.

Kanepenin iki ucunda birer şezlong var ve en uygun şeyin onu birine, beni de diğerine oturtmak olduğuna karar verdim. Onu burada bırakıp yatağında uyuyabilirim. Muhtemelen yapılacak normal şey bu olurdu ama ona karşı hissettiklerim *normal* değil ve ben de öyle olmak istemiyorum.

Ondan uzakta, ilk kez benim çatım altında uyurken. Eğer onu yatağıma alamayacaksam, bu işimi görür.

Battaniyeyi bir kenara atıp onu kucağıma alıyorum ve zihnimde belirlediğim yere götürüyorum.

Hiç beklemediğim bir şey oluyor ve koluma yapışıp beni yanına çekiyor. "Sarıl bana," diye mırıldandı.

Ben ümitsiz vakayım ve alkolü bile suçlayamıyorum.

Biraz sarhoş olmasaydı, uyumak için ona sarılmamı kesinlikle istemeyeceğinin çok iyi farkındayım.

Bunu yapmayı ne kadar çok istesem de, birçok nedenden ötürü bu yanlış.

Bunun bir numaralı nedeni, aklımı kaçırmadan bu kadar çok ten tene teması kaldırabileceğimden emin olmamam. Dokunmadığımız zamanlarda bile onu benim olarak işaretleme arzusu neredeyse dayanılmaz. Onunla ilgili düşüncelerime nasıl tepki verebileceğini düşünmek bile istemiyorum. *Evet, seni istiyorum; ve oh hey, bu arada seni biraz bıçaklayabilir miyim? Belki küçük bir bıçakla? Ciddi bir şey değil.*

Derimi yüzmek için duyduğum arzu pek çok insanla paylaştığım bir şey değil ve çoğunlukla bunu kendimden uzak tutabiliyorum. Ama iz bırakmamış vücudunun her santimi bana *durmadan* bağırıyor ve *aman tanrım, bunu düşünmeyi hemen bırakmalıyım yoksa gerçekten pişman olacağım bir şey yapacağım.*

Elini pazımdan çekiyorum. "Hemen geliyorum." Kanepenin onun yattığı yere bitişik bölümünü okşuyorum ve battaniyeyle üzerini örtüyorum.

Tutarsız bir şeyler mırıldanıyor ve vücudunu benden uzaklaştırarak minderlerin daha derinlerine gömülüyor. Saçlarını yüzünden çekmeye dayanamıyorum ama bu, bu gece onunla kurmama izin verdiğim en samimi temas olmalı.

Yerleşiyorum ve itiraf etmek istediğimden daha uzun süre tavana bakıyorum. Benden bir metre ötede aldığı her nefesle dikkatim iyice dağılıyor ve nihayet uyuyakaldığımda beni uyandıran şey dışında herhangi bir şey tarafından uyandırılmayı bekliyorum.

BU DOĞRU, BUNA TESLİM OL.

JACK

Sienna'nın gece boyunca uyuyabilme yeteneği sayesinde genellikle rahat uyuyorum. Ancak bu gece sabaha karşı ikiye geçe bir sesle sarsılarak uyandım.

Sızlanmaya benziyor.

İlk içgüdümlü bebek telsizini kontrol etmek oldu ama ses oradan gelmiyor. Kanepenin diğerk tarafından geliyor.

Yavaşça, uyku sersemliğini üzerimden atıp dik oturmak için mücadele ediyorum. Gözlerim yavaş yavaş karanlığa alışıyor. İşte o zaman Quinn'i görüyorum, küçük bedeni titriyor.

Bir o yana bir bu yana dönüp duruyor ve midemde bir düğüm oluşuyor. Nefesi düzensiz ve her zamanki sakin ve ölçülü tavrından çok farklı. Bunun sadece bir kabus olduğunu biliyorum, ama onu hala böyle görmek rahatsız edici ve bunu düzeltmek için duyduğum ihtiyaç çok güçlü.

Koltuktan kalkıp uyuyan bedenine yaklaşıyorum, onu korkutmamak için elimden geleni yapıyorum. Ama elimi omzuna koyar koymaz şiddetli bir sarsıntıyla irkilerek uyanıyor.

"Hey, sadece benim." Sesim hala uykudan kısık ve saçlarını nemli alnından geriye doğru tararken kelimeleri ancak fısıltının üzerinde söylüyorum.

Vücudundaki tüm gerilim boşalıyor ve kendimi onun yanına oturup bir kolumu ona dolamaktan alıkoyamıyorum.

Bir anlığına durdu, sonra tamamen içimde eridi.
Bu doğru, buna teslim ol.

"Aferin kızım. İyisin." İkimizi de daha rahat yerleştirmek için vücudumu yeniden ayarlıyorum. "Çok kötü bir kâbus görmüş olmalısın. Ödümü kopardın."

Başını masumca omzuma yaslıyor ve iç geçiriyor. "Korktun mu? Artık bir daha asla uyumayacağım. Uykuya daldığımı bile hatırlamıyorum."

"Benden sarılmamı istedin."

Benden uzaklaşıyor ve ağzı yarı açık bir şekilde bana bakıyor ve bu çok sevimli. "Ben yapmadım."

"Kesinlikle yaptın."

"Lütfen öldür beni."

"Hayır." Vücudunu tekrar kendime doğru çekiyorum ve karşı koyamayacak kadar bitkin görünüyor. "Şu halimize bak, şimdi sarılıyoruz. Sonunda istediğini aldın."

Bana ters ters bakıyor.

Burnuna bir şaplak atıyorum ve bu yüzündeki huysuz ifadeyi yumuşatıyor. "Sık sık kâbus görür müsün?"

Hemen cevap vermiyor ama sonra şöyle diyor: "Son zamanlarda, evet. Genelde rahatsız olmuyorum ama çok aralıksız geliyorlar. Ve çok *gerçekçi* geliyorlar."

Karanlıkta düşünceli bir şekilde başımı sallıyorum. "Stres mi?"

"Stresli değilim." Bu konuda hala kararlı ama ikimiz de yalan söylediğini biliyoruz. Şimdi daha da açık.

"Anksiyete o zaman?"

İsteksiz ama sonunda itiraf ediyor, "Belki biraz."

"Pekala. Sana iki şey önerebilirim: Gecenin geri kalanında sabah ikimizin de pişman olacağı bir film maratonu ya da uyumana yardımcı olacak bir şey."

İkincisinin teklifini kabul etmekte tereddüt etmiyor ve bu da son zamanlarda anksiyetesinin onu *ne kadar* etkilediğini merak etmeme neden oluyor. Dışarıdan bakıldığında çok sakin ve akli başında görünüyor. Şu anda zihinsel olarak uğraştığı şeylerin farkında olmasaydım, muhtemelen kabusunun sadece bir kabus olduğunu düşünmezdim.

Tüm tutuklamalar yapılsa ve babasının davası kapansa, kasabamızın başına bela olan korku geçmişte kalsa muhtemelen hepimiz çok daha iyi hissederiz.

Şansına, şu anda onunla ilgili her şeye aşırı odaklanmış durumdayım ve elimden gelen her şekilde yardım etmeme izin vermesi için onu zorlamaya hazır ve istekliyim.

İsteksizce ondan uzaklaşıyorum ve ben yatak odamın bitişiğindeki banyoda bulunan ecza dolabından acil anksiyete ilaçlarımı almak için merdivenlere yönelirken o da kanepeye uzanıp boşluğa bakıyor. Aşağı inerken Sienna'ya bir göz atıyorum ve en alt basamağa ulaştığımda reçeteli ilaçlarımı bir başkasına bu kadar gelişigüzel vermenin iyi bir fikir olup olmadığını sorguluyorum.

Quinn tekrar gözümün önüne geldiğinde bu düşüncüyü hemen bir kenara itiyorum çünkü şu anda dünyada onun yüzündeki sıkıntılı ifadeyi silmekten daha çok istediğim başka bir şey yok.

İlacını içmesi için su almak üzere yanından geçip mutfığa gidiyorum. Buzdolabındaki sebilden bir bardak dolduruyorum ve ona geri dönüyorum. Uzattığım elimden hapi alırken bana zayıf ama minnettar bir gülümseme veriyor, bir yudumda yutmadan önce ne olduğunu sorma zahmetine bile girmiyor.

Bana duyduğu güven içimde bir şeyler yapıyor. En iyi şekilde bunaltıcı. Bunu hafife almayacağım.

"Misafir odasını senin için hazırlamam gerektiğini düşünüyordum." Tekrar onun yanındaki koltuğa oturdum.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece başını geriye atıyor ve onayladığını varsaydığım küçük bir mırıltı çıkarıyor.

Yine de açıklıyorum. "Yatıya kalman gereken tek zamanın bu olacağını sanmıyorum ve kanepede de pek ideal değil."

Aklıma, benimkiyle aynı duvarı paylaşan odanın da ideal olmadığı, çünkü onun bana ait olduğu düşüncesi geliyor.

Yatağında.

"Şimdi orada uyuyabilirsin, ama yıllardır kimse oraya girmedi." *Ya da bu saçma formaliteleri atlayıp doğrudan benim yatağında olduğun kısma geçebiliriz.*

Ne düşünüyorum ben böyle? Kendime gelmem lazım. Bu onun için adil değil ve bu düşünce tarzı her şeyi olması gerekenden daha karmaşık hale getiriyor.

"Ben burada iyiyim."

Başımı sallayıp kendimi tekrar kanepeden kaldırıyorum ve onun vücut ısısının bana bu kadar yakın olmasının baş döndürücü hissinden uzakta, diğer taraftaki yerimi alıyorum.

İkimiz de tekrar uzandık ve ben şimdi öncekinden daha gerginim. Oda, onun düzensiz nefes alış verişleriyle bozulan düzensiz bir sessizlikle doluyor. Acaba o da benim gibi uyanık bir şekilde tavana mı bakıyor, yoksa tekrar uykuya mı daldı?

"Sen iyi bir arkadaşsın, Jack." Esniyor ve rahatlamaya çalışarak kıpırdanıyor.

Sözleri havada asılı kalıyor. Biz patron ve çalışandan, hatta öğrenci ve profesörden daha fazlasıyız. Biz arkadaşız. Aynı mekânı ikinci kez paylaşmamızdan sonra aramızdaki bağ sadece geçici etkileşimlerin ötesine geçti. Onu Sienna'yla birlikte görmek, onda *ve bizde* daha fazlası olduğuna dair tohumları ekti bile. Ve onun buna bir isim vermesiyle, bu tohum zihnimde sağlamlaştı ve kök saldı, somut ve inkar edilemez bir sınıflandırma haline geldi.

Birkaç gün önce Adrian'ın yüzüstü melamin masanın köşesine düşmesine yardım ettiğimde ona kesinlikle iyi bir arkadaş oldum.

Bazıları böyle bir şeyi tamamen bencilce nedenlerle yaptığını düşünmüş olabilir; sağ gözünün altındaki deri *güzelce* yarıldı ve ona bir daha Quinn'e doğru nefes alırsa ne yapacağımı söylediğimde yüzündeki ifade? *Paha biçilemezdi*.

İlişkimizi adlandırmak bir şekilde üzerimde hissettiğim baskıyı hafifletiyor; bana yeniden nefes alabileceğim bir alan sağlıyor çünkü artık onu her şekilde önemsemek için duyduğum çok güçlü ihtiyacı rasyonalize etmek zorunda değilim.

Biz arkadaşız.

Arkadaşlar böyle yapar.

Arkadaşlar yatağı paylaşır mı, Jack?

Kendimi zihinsel olarak azarlıyorum ama evet, bazen yapıyorlar sonucuna varıyorum.

Ve Quinn Ivor'ın sahip olduğu en iyi arkadaş olmak üzereyim.

BİR DIŞ FIRÇASI YARDIMCI OLURDU

QUINN

Doğrulup gözlerimi ovuşturarak uyku sersemliğini üzerimden atmaya çalışıyorum. Altımdaki Jack'in kanepesinin gergin kumaşı bana yatağında olmadığımı hatırlatıyor. Kollarımı başımın üzerine uzatarak parmaklarımı dağınık saçlarımda gezdiriyor ve etrafıma bakıyorum. Jack ve Sienna'nın sesleri yankılanmadığı için oda doğal olmayan bir şekilde büyük ve sessiz.

Telefonumdaki saat öğleden sonra çok iyi uyuduğumu söylüyor ki bu benim için hiç alışılmadık bir durum. En son ne zaman bu kadar uzun süre mışıl mışıl uyuduğumu hatırlamıyorum. Jack'in dün gece bana verdiği ilaç her neyse beni bayılttı.

Muhtemelen uyku ilaçlarını şarapla eşleştirmek iyi bir fikir olmadığı için, ama bu karardan pişman değilim. Bir süredir beynimi bu şekilde kapatmaya ihtiyacım vardı.

Ön kapı açılıyor ve Sienna ile Jack görünmeden önce Sienna'nın konuşmalarını duyuyorum. Her iki elinde de kahverengi poşetler var ve uyanık olduğumu fark etmemiş gibi görünüyor çünkü doğruca mutfığa yöneliyor.

Girişten geçip kahve makinesine doğru tökezlerken gözlerim ağırlaşıyor ve adımlarım dengesizleşiyor. "Lütfen bana kahve olduğunu söyle," diye homurdanıyorum, Jack'i şaşırtarak.

"Günaydın, uyuyan güzel."

Sienna beni görünce heyecanla bacaklarını tekmeliyor ama ona doğru attığım yarım adımda Jack'in kedisi beni gafil avlayıp

ayak bileklerimin etrafında sekiz rakamı. Sienna'nın ısrarla mırıldanarak dikkatimi çekme talebine rakip oluyor.

"Milo, ne oluyor?"

Jack'in kendini sansürlemesine kahkahalarımı bastırıyorum ve başının üstünü kaşımak için eğiliyorum. O benim dokunuşuma doğru eğiliyor ve o sadece bakıyor, belli ki şaşkın.

Tekrar ayağa kalktığımda, Milo odadan dışarı fırladı. "Ne?"

"Onu ayda bir kez sevmeme izin verirse şanslıyım, o zaman bile onu beslemem çok uzun sürdüğü için bana rüşvet vermeye çalışıyor."

Milo'nun erkek olduğunu söylediği gerçeğine odaklanıyorum - sanki kısa bir süre önce bana kedinin kız olduğunu söylemişti.

O iplik yumağı her neyse onu çözecek kadar uyanık değilim ama Jack'in benden sevgilisi olarak bahsettiğini düşününce ortaya çıkan hislere engel olamıyorum.

Çünkü olan *kesinlikle* buydu ve bunu örtbas *etmek için çok* kötü bir şekilde çabaladı.

Konuyu değiştirmeye karar verdim. "Bakkal günü mü?"

Sienna'yı ondan alıyorum ve umarım bir şekilde onu bir zırh olarak kullandığım için bunu hissetmiyordur. Onu kucağıma aldığımda kendimi daha az garip -daha az endişeli- hissediyorum.

Onu kalçama doğru kaydırıyorum ve boştaki elimle kahve cezvesine uzanıyorum.

Filtrenin içine kaşıkla ölçtüğümde koku yüzüme çarpıyor.

"Sen uyanmadan önce kahvaltı hazırlamak için büyük planlarım vardı ama günün yarısını uyuyarak geçirdik ve kahvaltı öğle yemeğine dönüştü," diyerek omuz silkiyor ve adaya bir somun ciabatta atıyor.

Alnımı Sienna'nın alnına dayayarak onun mırıldanmasına neden oluyorum. "Bu güzel kız şeker mi şaka mı oynamaktan yorgun düşmüş olmalı ki bu kadar uzun süre uyudu."

"Şey, biz sizin kadar uzun süre uyumadık." *Besbelli*. Yüzündeki yarı gülümseme, yarı sırıtış neredeyse nefesimi kesiyor.

Sienna'nın minik ağzı bir esnemeyle genişliyor, bana doğru kıvranırken kolları boynuma dolanıyor. Cezve fokurduyor. Bitmesini beklemek ve sıcak bir fincanın tadını çıkarmak için zamanım olmasını istesem de, hemen ilgilenmemi talep ediyor. Gözlerini ovuşturuyor ve mızımız bir homurtu çıkararak yeterince uyanık kaldığını ve uykuya hazır olduğunu bana bildiriyor.

"Geceye hazır mısın güzel kız?" Onu kalçamda yeniden ayarlıyorum ve daha yakın sarılıyorum. O da yanıt olarak başını omzuma koyuyor.

Biz uzaklaşmaya başlarken Jack'in elleri havada donuyor, elinde bir kutu yumurta tutuyor. "Bugün çalışmıyorsun. Onu uyuması için yatıracağım."

Ona el sallayıp merdivenlere doğru ilerliyorum. "Sanki bu tatlı bebekle vakit geçirmek için mesaide olmam gerekiyormuş gibi."

SIENNA'NIN GÖZ KAPAKLARI hızla düşüyor ve sallandıktan birkaç dakika sonra ışık gibi sönüyor. Onu nazıkçe beşiğine yerleştirdikten sonra sessizce kapıyı kapatıyorum ve mutfağa dönüyorum.

Jack tırtıklı bir ekmek bıçağıyla ciabatta'yı dilimliyor ve dün gece ve bu sabah birlikte geçirdiğimiz zamanın aşinalığı beni neredeyse şaşkına çeviriyor.

Kruz dışında çok fazla insanla yakın olmadım. İlişki kurma düşüncesi beni her zaman korkutmuştur, muhtemelen ruhum kimsenin beni gerçekten isteyemeyeceğine ikna olduğu için.

Teşekkürler, ebeveyn figürleri.

Ve teşekkürler, derinlemesine psikoloji çalışması, şaşırtıcı öz farkındalığım için.

Aramızdaki bağın bu kadar kolay kurulması hem şaşırtıcı hem de ezici.

"Çok hızlıydı."

Kesinlikle öyleydi.

Ama aklımdan geçenleri kastetmediğini biliyorum. "Bebeğim sert düştü." Yanında yerimi alıyorum ve ocağı açıyorum, çoktan yağ koyduğu tavada yumurta kırıyorum.

"Dün gece nasıl uyudun?" Alt dolaplardan birinden bir ekmek kızartma makinesi çıkarıp tezgâhın üzerine yerleştiriyor ve her bir yuvaya bir dilim ekmek bırakmadan önce fişe takıyor.

"Beni oraya götürmene yardım ettikten sonra son zamanlarda olduğumdan çok daha iyiyim." Kelimeler dudaklarımdan dökülürken yüzüm yanıyor, ama kulağıma nasıl geldiğini fark ettiyse de bir şey söylemiyor. Belki de onun akli benimki kadar çukurda değildir. "Teşekkür ederim," diye ekliyorum.

"Yardım etmekten mutluluk duyarım." Ağzının kenarının seğirmesini kaçırmıyorum.

Öğleden sonra güneşi mutfak penceresinden süzülürken brunch yaparken birbirimizin ritmine kapılıyoruz.

Birlikte yemek pişirmek gibi sıradan görünen bu görev, sadece yemek yapmaktan çok daha fazlasıdır; hem fiziksel hem de diğer her şekilde birbirimizin etrafında dans etme şeklimizde *bir şeyler* vardır.

Gömleğinin altında esneyen kaslarını gördüğümde hissettiğim arzunun aynısını hissetmesine neden olan bir şey yapıp yapmadığımı merak etmekten kendimi alamıyorum. Sienna'yla birlikteyken, köpeğime sarılırken ya da evin içinde bir şeyler yaparken ona özlemle baktığım tüm farklı yolları fark edip etmediğini merak ediyorum.

Onu *çok* farklı şekillerde istiyorum.

Bazen onu okumak çok zor oluyor ve bir yanım öğretmenine aşık olan aptal bir kız öğrenci gibi hissediyor.

Hepsi bu mu?

Dün gecedен önce, hissettiklerimin karşılıksız olmaktan başka bir şey olduğunu hayal bile edemezdin.

Arkamdan yaklaştığını hissettiğimde, dolabın içindeki rafta ulaşamayacağım bir yerde duran tabaklara uzanıyorum. Tabakları almak için başımın üzerinden uzanırken eli kalçama gidiyor.

Bu hareket benim için olduğu kadar onun için de bir şalter indiriyor gibi görünüyor çünkü tabakları önümdeki tezgâha yerleştirdiğinde öylece duruyoruz.

Dondurulmuş.

Eli hala vücudumda.

Benimkini üzerine koyup bir kez okşuyorum, iyi olduğunu bildirmek için dostça bir jest.

Çok iyi.

Bergamot, lavanta ve tam olarak ne olduğunu anlayamadığım ama içinde boğulmak istediğim bir şey gibi kokuyor.

Ama elinden kurtulduğumda, uzaklaşmak yerine beni tezgâha doğru kafesledi.

Yüzünde acı dolu bir ifade var, sanki gerçekten yapmak istediği şeyi yapmaktan kendini alıkoymak için tüm iradesini kullanıyormuş gibi.

Tüm bunlar garip hissettirmeli.

Uygunsuz.

Ama değil.

Bana açıklayamadığım bir şey yapıyor. Belki de *babamla* ilgili *sorunlarımdan*, benden çok daha büyük ve çok şefkatli olmasından kaynaklanıyor.

Nedeni ne olursa olsun, geri çekilmesini istemiyorum, bu yüzden bir elimi kalçalarına koyarak iyiliğine karşılık veriyorum - aramızdaki her neyse sessizce kabul ediyorum.

Sonra aklım başıma geliyor ve bu adam beni öpmeye kalkarsa bugün dişlerimi bile fırçalamamış olacağımı fark ediyorum.

Harika.

Sikeyim.

Onu hızlıca sıkıyorum ve kolunun altına dalıyorum.

Aramızda bir *biz* olma ihtimalini mahvetmiş olma ihtimalim *çok* yüksek, ama dudaklarımı onun dudaklarına değdirmeyeceğim -ya da yakınına bile yaklaşmayacağım

-Bu arada ağzımın tadı ve hissi, kesinlikle çok kaliteli bir yün kazak çiğnemişim gibi.

"Kahve?" Garip bir şekilde soruyorum, iki fincan çıkarıp tezgâhın üzerine koymak için karıştırıyorum.

Rahatsız bir şekilde boğazını temizliyor ve göğsümün acıyla ağrımasına neden olan zayıf, eğik bir gülümseme veriyor. "Evet, tabii."

EN İYİ ARKADAŞIM

JACK

QUINN, senaryo ne olursa olsun hayatımıza ve evimize o kadar kusursuz ve rahat bir şekilde uyum sağlıyor ki, bu durum kararlılığımı beklediğimden çok daha hızlı bir şekilde etkiliyor. Tamamen farkında olmadan beni yıpratıyor ve az önce ona karşı zorlamamam gereken bir sınırı zorladım.

Bunu düzeltmem gerek.

İlk hamleyi onun yapmasına izin vereceğime dair kendime söz verdim ve sonra bu sözün tam tersi yönde ilerledim.

İkimize birer fincan kahve koyarken karşısında duruyorum. Mutfak adasına yaslanıp arkamı ona döndüğümde saygılı bir mesafedeyim.

Bana içkimi uzatmak için dönüyor ve yüzüne zoraki, garip bir gülümseme yerleştiriyor.

Bundan hiç hoşlandığımı söyleyemem.

"Özür dilerim," diyorum - lafı dolandırmanın ya da aramızdaki gerilimi önemsiz göstermeye çalışmanın bir faydası yok. İşler daha da kontrolden çıkmadan önce bunu şimdi konuşmamız gerekiyor.

Yüzü anlamamış gibi buruşuyor. "Pardon?"

"Sana karşı fiziksel olarak bu kadar ileri gitmemeliydim. Seni rahatsız ettim. Bir daha olmayacak." Umarım yanında kalmak istemeyecek kadar rahatsız olmamıştır. Sienna'nın başına gelen en iyi şeylerden birini sırf bir pislik olduğum ve ellerimi kendime saklayamadığım için kaybedersen kendi kışımı tekmelerim.

Kahvesinden bir yudum alıp yanındaki tezgâha koyuyor, sonra da tüm bunlar kelimelerle ifade edilemeyecek kadar ağırmış gibi gözlerini kapatıyor. Belki de düşündüğünden daha üzgündür.

"Quinn, söz veriyorum-"

Dizlerimin üzerine çöküp beni affetmesi için yalvarmak istiyorum ama sözümü bitirmeme izin vermiyor. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. Her şey yolunda. Söz *veriyorum*." Bana bakmayı reddediyor ve kimsenin ona saygısızlık etmesine izin vermediğini ilk elden bilsem de, bu işe ihtiyacı var ve onu elinde tutmak için benim kusurlarımı görmezden gelme olasılığı yüksek.

Kupam taş tezgâha çarpıyor ve düşünmeden ona doğru bir adım atıyorum, sonra bunu tekrar yaptığımı fark ediyorum. Onu sıkıştırıyorum. Lanet bir mıknaş gibi ve kendime gelmem gerek.

Ona çekilmek neden bu kadar doğru geliyor?

Kendimi bir adım geri atmaya zorluyorum. "Benim yüzümden rahatsız olmanı istemiyorum."

Sinirlerini çelikleştiriyormuş gibi uzun bir nefes alıyor, sonra derdini anlatmak için buna ihtiyacı varmış gibi aramızdaki boşluğu tüketiyor. "Jack," adımı en sevdiği kelimeymiş gibi söylüyor. "Rahatsız *değilim*. Sadece burada diş fırçam yok."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum, çünkü bunun ne alakası var-oh.

Oh.

Bir sonraki sözümün ne olması gerektiğini iyice düşünüyorum ve itirafının bana ilk hamleyi yapmasına yeterince yakın olduğuna karar veriyorum. Ya da ikincisine. Ya da artık hangisi olacaksa.

Elini uzattım ve o da benimkine koydu, muhtemelen onu kendime çekmemi beklemiyordu ama ben öyle yaptım.

Sırtını tezgâha dayayana kadar pozisyonlarımızı değiştiriyorum. Bana bakıyor, göğsü kabarıyor. Onun üzerinde böyle bir etkim olması hoşuma gidiyor.

Onu kaldırıp tezgâhın üzerine oturtmadan önce tereddüt etmiyorum ve o da aralarında bana yer açmak için kalçalarını ayırmakta tereddüt etmiyor.

Boynu artık yüzümle aynı hizada, tam da olmasını umduğum gibi.

"Sorun değil," diyorum sonunda, dudaklarımın teninde gezinmesine izin vererek

Köprücük kemiğinden boynunun yan tarafına doğru, kulağının kabuğunda durdu. "Ağzını istiyorum ama ona ihtiyacım yok." İtirafımı sağlamlaştırmak için oraya bir öpücük konduruyorum. "Seni *her yerde* öpmekten mutluluk duyarım."

Titrek bir nefes alıyor ama elimi sırtında gezdirip parmaklarımı saçlarının arasından geçirdiğimde kollarımda rahatlıyor.

Acele etmeden omzunun açıkta kalan kısmını ve tekrar boynunu öpüyorum.

Ne yapıyorum ben?

Aklımı tamamen kaybettim.

Ama umurumda değil.

Kimin akla ihtiyacı var

ki? Benim değil, orası

kesin.

Bunun yanlış gidebileceği milyonlarca yol var, ama onun vücudu benimkine bastırılmışken ve tenini ağzımda hissederken bunlardan birini bile düşünemiyorum.

"Sana yapmak istediğim şeyler." Kulak memesini nazıkçe ısıırıyorum, dişlerimi üzerinde gezdirirken geri çekiliyorum ve kulağına fısıldıyorum.

"Anlatılamaz şeyler."

"Onlar da öyle." Kelimeleri nefes nefese çıkıyor.

Keşke bilseydi. "Ne istediğini bilmiyorsun."

Çok uzun zamandır ulaşılmaz, çok uzakta hissettiriyor ama bir şekilde hala benim bir parçam, damarlarımda akıyor.

Şu anda ellerimin onun üzerinde olması gerçek dışı.

Aramıza koyduğum mesafeye rağmen, hiçbir şey ona karşı hissettiklerimden daha yoğun ya da daha gerçek gelmedi.

Üzerimdeki etkisini anlamak için beni parçalamasına izin verirdim.

-Sanki kemiklerimin derinliklerinde sadece onun yüzeye çıkarabileceği vahşi bir fısıltı varmış gibi.

Avuçlarının üzerine yatıyor, başı arkaya eğik. Uzanıp elimi kürek kemiklerinin arasına koyuyorum, ağırlığı öne doğru kayana ve göğsümle aynı hizaya gelene kadar hafifçe itiyorum, sonra her iki bileğini bir elime alıp sıkıca kavriyorum.

Kendini tezgâhın kenarına yaklaştırıyor, bacaklarını benimkilerin etrafına sarıyor ve merkezlerimizi aynı hizaya getirirken, çekirdeğini ısrarcı ereksiyonuma karşı öğütüyor.

"Hoşuna gitti mi?" Soruyorum, aklıma gelen her tanrıya şükrediyorum ki, tam da umduğum gibi, baskın doğamdan kaçmak yerine ona yaslanıyor gibi görünüyor.

Başını sallıyor.

Daha sert öğütüyor.

Sonra ne yaptığını fark ediyor ve ben kesinlikle *aldırmıyorum*, ama o hareketlerini durduruyor.

"Ne yapıyoruz Jack?" diye soruyor sonunda, biraz nefessiz ve çokça muhtaç bir halde.

Çene çizgisine öpücükler konduruyorum. "Seni öpüyorum." Durmuyorum. "Dün gece arkadaş olduğumuzu söylemiştin. Arkadaşça davranıyorum."

"Oh." Cevabımdan biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Bütün arkadaşlarını öper misin?"

Boğazının dibine ıslak, açık ağızlı bir öpücük kondurmadan önce gülümsüyorum ve meramımı anlatmak için bileklerini biraz daha sıkıyorum. "Hayır. Sadece en iyi arkadaşım."

"Oh," diyor tekrar.

Çok güçlü geliyorum. Sakinleşmem lazım. Ondan uzaklaşıyorum, parmaklarımı saçlarından ayırıyorum ve elimi çenesine götürüyorum. "Özür dilerim. Seni tekrar bunaltmak istememiştım. Ben sadece-"

Ağzını kapatmak için bir elini kaldırıyor ve benden geriye doğru eğiliyor. Bu neredeyse komikti. "Bunalmış değilim. Sadece böyle bir şey olduğunda -eğer olursa- aktif bir katılımcı olacağımı ve burada bir kütüğün üzerindeki düğüm gibi oturmayacağımı umuyordum."

Gülümsüyorum çünkü o çok sevimli ve kesinlikle orada öylece oturmuyordu, ama ne dediğini de anlıyorum, bu yüzden aramıza birkaç santim daha koyuyorum ve tekrar ayağa kalkmasına yardım ediyorum.

Ondan uzaklaşıyorum ve pantolonumun içinde kendimi yeniden ayarlıyorum. Ne yaptığımı bildiğinden eminim ama sırf onu öpmemi sorun etmedi diye Jack'in ereksiyon ayarını yakından görmesi gerekmiyor ya da bunu istemiyor.

Tekrar yüzümü ona dönüyorum ve boğazımı temizliyorum. "Daha sonraki bir tarihte yeniden bir araya gelebiliriz. Seni beslememe izin ver."

Ya da hemen markete koşabilirim. Diş fırçası alırım. Kayganlaştırıcı. Birkaç prezervatif. Geri gelir ve seni evimin her yerinde beceririm. Bıçağımla yapmak istediğim şeyi yaparım.

Artık sıcaktan çok soğuğa yakın olan yemeklerimizi tabağa koyuyorum, bu yüzden kafamı cumbalı pencerenin yanındaki kahvaltı köşesine doğru sallamadan önce her tabağı mikrodalgada birkaç saniye ısıtıyorum.

Bundan sonra normale dönebileceğimden emin değilim, ancak denemeye istekliyim ve beklediğimden daha kolay oluyor.

Bu hafta üzerinde çalıştığı Psikoloji Tarihi ödevi hakkında bir sohbeta dalıyoruz. Neyse ki birlikte yediğimiz yemekle ilgili hiçbir şey gergin hissettirmiyor ya da ben onu zapt edip mutfağın ortasında boynuyla öpüşürken beni kuru kuruya becerdiği gerçeğiyle renklenmiyor.

Sorun değil.

Yakında ona hatırlatırım.

Bir saat geçiyor ve tabaklarımız önümüzde boş duruyor, bizi kendi etrafımızda yarattığımız balondan çeken tek şey Sienna'nın merdivenlerden yankılanan tiz çığlığı oluyor.

"Onu ben alırım." Ayağa kalktığım sırada mutfağın karşısından telefonum çalıyor.

Merdivenlere doğru ilerlerken adadan onu kapıyorum, ancak az önce gelen metni görünce elim parmaklıkta donup kalıyorum.

Polis bir tutuklama daha yaptı.

Bu küçük haberle rahatlamam gerekirken, makaleye iliştirilen isim endişe sarmalını tetikliyor.

Adrian.

Quinn'in birkaç gün önce ben gelmeden önce nasıl bir tehlike içinde olabileceğini ve şu anda da olaya karışmış olabilecek diğer öğrenciler yüzünden nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya olabileceğini düşünmeden edemiyorum.

Artık onu gözümün önünden ayırmamın imkanı yok. Babasını öldürenlerin elinden kurtulduğundan emin olana kadar olmaz.

Telefonum tekrar titriyor ve bilinmeyen bir numaradan gelen mesaj bu boktan dondurmanın üstündeki en lezzetli kiraz.

Bir saat kadar önce evimin içindeki kamera sisteminden alınan bir görüntü; Quinn'in vücudu benimkine sarılmış, ben onun nabız noktasını emerken çekilmiş bir fotoğraf.

TÜM FANI VARLIĞIMI KAYBEDECEĞİM

JACK

Daha önce ona karşı bir şeyler hissettiğimi düşünmüş olsam da, şimdi onun güvenliğine yönelik somut bir tehdit olduğunu bilmek beni kelimenin tam anlamıyla derinden etkiledi. Böyle bir şeyin olabileceğini düşünmemek aptallık olurdu, ancak polisin kamuoyuna açıkladığı bilgilere göre, tüm işaretler babasının ölümünün rastgele bir şiddet eylemi olduğunu gösteriyor.

Birkaç gün önce Adrian'la yaşadığı olay, şu anda parmaklıklar ardında olsa bile, onun potansiyel olarak tehlikede olduğu konusunda çıldırmam için yeterli bir sebep olurdu. Eğer Adrian bu işin içindeyse ve kıza herkesin içinde bu şekilde yaklaşacak kadar cesursa, olaya karışan başka birinin de aynısını ya da daha kötüsünü yapmayacağını kim söyleyebilir?

Ama biri evimin güvenlik sistemini mi hackliyor? Ne oluyor lan?

Bunun Quinn değil de sadece işimi tehdit eden biri olabileceğinin tamamen farkındayım.

Öğrencilerle uğraşmak Cypress'in etik kurallarına tam olarak uymuyor ve eminim Hallow'da işimi kaybettiğimi görmek isteyecek çok sayıda insan vardır - sadece bunun draması için bile olsa.

Ancak, benim tökezlememi umarak pusuda bekleyen ve bu tür yollara başvurmaya istekli olan birini düşünemiyorum... Kesinlikle tüm bunların Quinn'le bir ilgisi olduğuna inanıyorum.

Benim yanıma taşınmasını istediğimi söylemiyorum. Tamam. Ben de tam olarak bunu söylüyorum.

Ama onu korkutmadan, *bir daha gözümün önünden ayrılmayacağına söz verirsen, tüm fani varlığımdan vazgeçeceğimi* nasıl söylerim?

Yani. Bu onu lanet bir sapıkla dünyaya göndermekten daha korkunç olamaz.

Ben olmayan biri.

Çalışma odamın kapısında midesi düğümlemiş gibi duruyor. Benimki de öyle, ama onun iyiliği için bunu belli etmeyi reddediyorum. *Onunla* ilgileneceğime dair güven duymasına ihtiyacım var.

Ona hemen mesajdan bahsettim ve Stu'ya ulaştım. Ne kadar aptal olursa olsun güvenlik sistemimde hata ayıklama konusunda daha fazla güvendiğim kimse yok, güvenlik şirketi bile. Bu akşam geç saatlere kadar işi vardı ama Ezra'yla birlikte nihayet bir saat kadar önce geldiler; her zamanki gibi kalçalarından bağlıydılar.

Bakışları benimkilere kayıyor ve gözleri güvenle karışık bir endişeyle dolu. *Sevgi dolu.*

Midem alçalıyor ve kan aletime doğru fişkırıyor çünkü bu beni biraz *fazla* heyecanlandırıyor.

Stu'nun sesi, son bir saattir incelemekte olduğu dizüstü bilgisayar ekranından başını kaldırdığında bekleme gerginliğini kesiyor. "Güvenlik sisteminiz oldukça basit, ama bence her şey düşünüldüğünde gayet iyi."

Üçümüz arasında en teknik olanımız o, siber güvenlik alanında çalışıyor. Yine de, gerçekte ne iş yaptığından hiçbir zaman yüzde yüz emin olamadım. Sanırım bu teknoloji alanında çalışan insanlar için yaygın bir durum. Geri kalanımız tam olarak anlayamıyor.

Yine de bu işte iyi.

Elimi zaten kabarmış olan saçlarımda gezdiriyorum. "Sağ ol dostum." Tekrar Quinn'e bakıyorum. "İyi misin, bebeğim?"

Sevgi ifadesi dudaklarımdan kolayca dökülüyor, sanki aramızdaki her şey değişmiş gibi ve çeşitli nedenlerle ikimiz için de kötü bir fikir olabilecek olsa da geri dönmek istemiyorum.

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Ben iyiyim."

"*Daaawwwwww*. Siz çocuklar çok *tatlısınız*." Stu sandalyeden kalkıp uzun bacaklarını uzatırken saçlarımı daha da karıştırıyor ve ben de elini tokatlayarak başımı başka yöne çeviriyorum.

Quinn biraz gülüyor ve ben de onun her zaman ortamı yumuşatan bu kolay tavrı için minnettarım.

"Her neyse, sanırım artık hepiniz iyisiniz ama gözbebeklerimi bir dakika dinlendirdikten sonra dizüstü bilgisayarına bir bağlantı kuracağım, böylece herhangi biri tekrar ihlal etmeye çalışırsa haberdar olabilirim. İlk seferinde bunu yapanın izini sürmek çıkmaz sokaktı ama en azından şimdi bir gözüm üzerinde olacak." Kapıya doğru yönelir, ancak Quinn'e "Bunu çözene kadar kalmayı düşünmelisin" demek için duraklar. Quinn'in omzuna hafifçe vurur. "Jacky'nin sağlayabileceği koruyucu detayın yanında polisler bir bok yapamaz." Sözleri imalarla doludur ve kaşlarını sallır.

Konuyu ilk açtığı için onu dudağından öpebilirim ve bir kez başını sallayıp bunu düşüneceğini söylediğinde minnettarlıkla dizlerimin üzerine çökebilirim.

QUINN

Sienna'nın odasına girip köşedeki sallanan sandalyeye oturuyorum, Jack de akşamın monotonluğuna bir ara vermek için arkadaşlarıyla aşağı iniyor. Tüm bunlardan habersiz olduğu ve mışıl mışıl uyuyabildiği için şükrediyorum, benim rahatsız edilmeyen küçük kızım.

Uzaklara bakıyordum ki kapı gıcırdayarak açıldı ve tüylerim diken diken oldu. Çığlık atmamak için kendimi zor tuttum.

Stu yüksek sesle fısıldayarak, "Aman Tanrım, çok özür dilerim," dedi. "Burada olduğunu bilmiyordum."

"Sorun değil," diyorum, hızla çarpan kalbimin sakinleşmesini dileyerek. Şu anda bu kadar gergin olduğum için kendimi Kruz gibi hissediyorum.

Sienna'nın beşiğine doğru ilerliyor ve parmaklarını hafifçe başının üstünde gezdiriyor. "Sadece bunu kontrol etme dürtüsü vardı."

Ona bir tokat atmak istiyorum, çünkü onu uyandırırsa onu gerçekten boğmak zorunda kalacağım, ama sadece gülümsüyorum çünkü dürtüyü iyi biliyorum.

Ellerini ceplerine sokup ondan uzaklaşıyor, sonra duvara yaslanıp bana bakıyor.

"İyi misin?"

"Evet," diye nefes alıyorum. "Hayır," hemen ardından kendimi itiraf ederken buluyorum. "İkisi de, sanırım?"

"Anlıyorum. Benim de babamla pek iyi bir ilişkim yoktu."

Bu konuşmanın bu yönde ilerleyeceğine düşünmemiştim.

"Nasıl-?"

Ona babamla ilişkimin nasıl olduğunu nereden bildiğini soruyorum ama bana alaycı bir şekilde homurdanıyor ve gözlerini kapatıp başını sessizce duvara yaslıyor. "Herkesin senden bir aile üyesinin ölümüne üzülmene beklemesinin nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve sen sadece... *değilsin*, anlıyor musun?"

"Evet." *Ben hiç*. Bu konuyu açması bile beni hâlâ rahatsız ediyor.

Jack'in onunla benim hakkımda *-bu konu hakkında-* konuşmuş olmasından pek rahatsız değilim *ama* biraz da rahatsızım. *Jack*'le bu konu hakkında pek konuşmadım bile ama sanırım bu bir sır değil ve birileri bu durumla ilgili ilgisizliğimi ilk kez dile getirmiyor.

Yine de, ailemle olan ilişkim hakkında bu kadar kişisel bir şey paylaşmam ve onun da bu konuyu arkadaşıyla konuşmakta bir sakınca görmemesi midemi bulandırıyor. Ve her ikisinin de onun ölümüyle ilgili duygularımın nasıl olduğunu tahmin etmeleri? Bir insanın dışarıdan gösterdiği şey, her zaman içerde olaylarla nasıl başa çıktığı değildir.

Stu çok da haksız sayılmaz ama yine de böyle bir varsayımda bulunması cesurca.

Biraz daha düşününce, eğer durum diğer ayağımda olsaydı muhtemelen ben de Kruz'a dökerdim, bu yüzden sanırım biraz ikiyüzlüyüm.

"Yaşlı adamla ilişkinizin nasıl olduğunu tam olarak bilmiyorum ve tüm bunların berbat ve korkutucu olduğunu biliyorum, ancak Jack'in geçmişte kalana kadar seninle ilgileneceğinden emin olmalısın."

Sadece başımı sallıyorum. Yapacağını biliyorum... ve sonunda yanımda birinin olması güzel bir his. Jack hayatımın zor bir döneminde bana dadısı olarak iş verdi ve onun desteği benim için bir can simidi oldu. En çok ihtiyaç duyduğum anda yanımda oldu; sahip olduğum en iyi arkadaşlardan biri haline geldi.

Belki daha fazla?

Bir işten çok daha fazlası oldu; hayatımın kaotik bir döneminde yeniden istikrar bulma şansı oldu. Onun desteği beni daha hafif hissettiriyor.

Onun ve Sienna'nın yanında olmak beni daha hafif hissettiriyor.

"Ben ve Ez de." Sienna'nın beşiğine doğru geri adım atıyor ve saçlarını son bir kez yana doğru tararken onun sevgisine bakıyor. "Onun ailesi bizim ailemiz."

Odadan çıkıyor ve beni sessizlik içinde bırakıyor ve az önce söylediği şeylerden herhangi birini söylediği için ona kızdığım için hemen kendimi suçlu hissediyorum.

Sadece anladığını ve önemsedğini göstermeye çalışıyor; elinden geldiğince yanımda olmayı planlıyor.

Şu anda hayatımda bundan daha fazlasına ihtiyacım var.

Jack ve Ezra'nın üst kata çıkmalarından birkaç dakika sonra, sonunda kendimi Sienna'nın odasından çıkmaya zorluyorum ve Stu'nun söylediği her şeyi *-fark ettiği her şeyi-* aklımdan geçirerek tekrar koridorda ilerliyorum.

Çalışma odasında, Jack bir aramayı sonlandırıyor, görünüşe göre güvenlik şirketinden biriyle bir şeyi netleştiriyor. Odaya tekrar girdiğimde gözleri benimkilerle buluşuyor ve o şey yine gerçekleşiyor; diğer her şey arka planda kayboluyor ve sadece biz varız.

Aramızdaki kıvılcıma daha yeni teslim olduk ve şimdiden ona tamamen takıntılı hissediyorum.

Stu, Jack'in masasının arkasında, bilgisayarının başında, hiç anlamadığım teknik şeyler yapıyor. Jack'e bir soru soruyor ve ben kelimeleri duymuyorum ama sesi beni gerçekliğe geri döndürüyor.

Jack bilgileri sıralıyor, odağı tekrar elindeki göreve kayıyor. Ben biraz işe yaramaz hissederek ama varlığımın önemli olduğunu bilerek bekliyorum. Değilse bile, en azından burada onun yanında kendimi güvende hissediyorum. Bu gece yataktanemde pek iyi olacağımı sanmıyorum ve orada bir daha ne zaman tek başıma güvende hissedeceğimden ya da hissedip hissetmeyeceğimden emin değilim.

Kesinlikle divana uzanmış telefonunda Candy Crush oynayan Ezra'dan daha işe yaramaz değilim.

Odaya tekrar bir sessizlik çöküyor, sadece ara sıra tuşlara vurulması ve Ezra'nın bir raundu kaybettiğinde oflamasıyla bozuluyor. Biz onun bitirmesini beklerken zaman uzuyor, her dakika küçük bir sonsuzluk gibi görünüyor.

Kruz'a mesaj atıp hayatımdaki boktan olayların son bölümünü anlatıyorum. Çıldırması umuduyla her şeyin ciddiyetini küçümsüyorum.

Yine de yapıyor.

Sonunda Stu nefesini bıraktı ve dizüstü bilgisayarını şapırdatarak kapatarak tekrar ayağa kalktı. "*Şunu* kırmayı deneyin, pislikler."

Jack başını sallıyor ve yüzünde minnettarlık ifadesi beliriyor ama aynı zamanda, "Kamera erişimini kesin lütfen," diyor.

"Teşhircilikten hoşlanmıyorsun o zaman," diye şaka yapıyor Ezra, ama bence çok da haksız sayılmaz.

Mutfakta aramızda geçenleri düşündüğümde erimiş lavlar leğen kemiğimin üst kısmında bir yerlere yerleşiyor.

Jack sadece alay eder. "Ben de tam olarak bunu kastetmiştim." Hiç utanmıyor. "Stu'yu tanıyorum ve onun kameralarıma doğrudan erişmesi benim iyi vakit geçirme anlayışıma uymuyor."

Stu onu elinin tersiyle itti, "Burada senin kameraların yok, ahbap. Biz yokken yaptığınız şeyleri görmek istemiyorum." İğrenmiş gibi titriyor.

O cümlesini bitirirken ağızımdan bir esneme çıkıyor ve saatin ne kadar geç olduğunu fark ediyorum. Bütün gün ve gece bir bulanıklık içinde geçti.

Kapıdan çıktıklarında ve arkalarından kilitlendiğinde, Jack beni uzun ve çok ihtiyaç duyduğum bir sarılma için kendine doğru çekiyor. Vücudumdaki gerginliğin dağıldığını hissediyorum ve aniden hem zihinsel hem de fiziksel olarak yorgunluktan bunalıyorum.

Sanırım yine geceyi burada geçireceğim.

Belki önümüzdeki birkaç gece.

Ya da daha uzun.

CEVAPLANMAMIŞ BİR SÜRÜ SORU VAR.

QUINN

Güvenlik tehdidinin adrenalin dolu telaşı beni beklediğimden daha fazla sarstı. Ama sabahın sessiz saatlerinde, Kronk'un koca kafası ağır bir battaniye gibi göğsüme bastırırken ve Sienna Jack'in yatağının yanındaki ekstra beşiğinde usulca horlarken yatağımda uzanırken, beni buraya getiren şey ne olursa olsun, tam da olmam gereken yerde olduğumu hissetmekten kendimi alamıyorum.

Kargaşa yatıştıktan ve çocuklar gittikten sonra Jack Sienna'yı kendi odasına taşıdı ve Kronk'u üst kata çıkarmakta ısrar etti. Bu onun açısından basit bir öneriydi ama kalbimin hassas kısımlarını gerçekten dürttü. Kronk benim için dünyalara bedel ve Jack'in onun benim için ne kadar önemli olduğunu görmekle kalmayıp belki biraz da olsa ona karşı bu bağı hissetmesi her şey demek.

Yattığımdan beri uykuya dalıp çıkıyorum, asla otuz dakikadan fazla uyuyamıyorum ya da öyle hissediyorum.

Elimi Kronk'un tüylü sırtında gezdirirken, her şeye rağmen kendimi çok güvende hissediyorum. Benim büyük, duygusal destek pire beynim.

Jack'i odasının köşesinde, uyumakta ısrar ettiği koltukta izliyorum. Birkaç dakika öncesine kadar gözleri tam olarak kapanmamıştı. Onunla aynı yatağı paylaşmayı umursamazdım ama bu haliyle onda acı verici derecede savunmasız bir şeyler var - korumacı doğası ve ilişkimizin yeniliğine duyduğu saygı.

Bu bir ilişki mi?

Sanırım bunu zaman gösterecek, ama Jack'in ellerinde küçük bir *saygısızlık* yaşamayı umursamazdım, gerçi ikimiz de dün gece olan biten her şey ve odası köpek ve bebekle doluyken bunun mümkün olmadığını biliyoruz.

Yine de koltuğa yapıştı.

En azından benim hissettiğim gibi bir şey hissediyorsa, şu anda zar zor tutunduğunu umduğum kısıtlamaların bir kısmını bırakması için onu cezbetmeyi çok isterdim.

Zihnim gecenin olaylarını tekrarlıyor ve aramızdaki bu yakınlığın bir durumdan daha fazlası olduğu hissinden kurtulamıyorum.

Sienna beşiğinde kıpırdanıyor, minik elleri üzerinde asılı duran cep telefonuna uzanıyor. Muhtemelen melek bebek olduğu için bir süre sessizce oynayacaktır ama ben yine de yataktan kalkıyorum, onu kollarıma alıp göğsüme yakın tutarken Jack'i rahatsız etmemeye dikkat ediyorum. Kronk'un yanımda olması kadar onun yakınlığı da yıpranmış sinirlerime merhem oluyor.

Sabah ışığı kapalı perdelerdeki aralıktan süzölmeye başlıyor ve odaya kırık bir parıltı yayıyor. Jack, sessiz kalması için gösterdiğim tüm çabalara rağmen derme çatma yatağında kıpırdanıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor, ayağa kalkarken aramızdan adı konmamış ve şefkatli bir şey geçiyor. Bakışlarında, ondan bir şey saklama ihtimalimi yerle bir eden bir şefkat var. Ne olursa olsun saklayacağımı sanmıyorum.

Kahvaltıda ona ailemle ilgili her şeyi anlatacağım. Bu noktada, içinde olabileceğim tehlike türüne ilişkin gerçek olasılıkları bilmesi gerektiğini hissediyorum. Kim bilir neler tahmin ediyordur?

Havada asılı duran söylenmemiş kelimelerin üzerinde duramadan, telefonum komodinin üzerinde titriyor. Bilinmeyen bir numaradan gelen mesajın bana baktığını görmek için aşağıya bakıyorum, kelimeler omurgamdan aşağıya bir ürperti gönderiyor. Daha önce Jack'in güvenlik sisteminin hacklenmesinin benimle bir ilgisi olduğuna dair herhangi bir şüphe varsa bile, bu tamamen ortadan kaldırıyor.

Arkamdan gelip omzumun üzerinden bir şeyler okurken nefesinin altından küfrediyor.

Bilinmiyor: Dün gece yurt odan boştu. Ne yazık. Ziyaretlerimizi seviyorum.

Ben Sienna'yı eğlendirirken JACK masayı kuruyor, tabakları ve çatal bıçak takımını koltuklarımızın önüne diziıyor. Mama sandalyesinde rahat, mutlu bir şekilde gevezelik ediyor ve kaşığı bir asa gibi sallıyor - bu kalenin kraliçesi olduğu için ona yakışıyor.

Son birkaç saat içinde yaşanan onca şeyden sonra günümüze normal bir şekilde devam etmek zorunda kalmak garip, ama sanırım ortada bir bebek varsa, senaryo ne olursa olsun her zaman öncelikli oluyorlar.

Biri bunu aileme söylemeliydi.

Mutfığa doğru yürüdü ve her iki elinde birer fincan kahve ile geri döndü, benimkini tabağımın yanındaki rustik ahşap masaya oturtuktan sonra bizim için yaptığı krep tabağını almaya gitti. Normalde kendim yapmak için ısrar ederdim ama arkama yaslanıp onun çalışmasını izlemek gerçekten güzeldi.

"Her şey yolunda mı?" diye sorarak karşımdaki koltuğa oturuyor. Bir muz kısımları soyuyor ve ikiye bölüp kopardığı parçayı Sienna'ya uzatıyor. Muza saldırmaya şekline sırtıyorum ve biz bu yemeği bitirmeden çok önce saçlarının meyveyle kaplanacağını bildiğimden başının üstünü okşuyorum.

"Evet, sadece... işleniyor." Parmaklarım kupamın kenarında boş boş geziniyor. "Kendini toparlama konusunda gerçekten iyisin, biliyorsun."

Yarı homurdanma, yarı kıkırdama gibi bir ses çıkarıyor. "Baskı altında gelişirim."

Sienna, tombul ellerini mama sandalyesinin tepsisine vurarak onaylarcasına gurulduyor.

"Bunu özgeçmişine mi yazdın?"

Çatalını iki krepin arasına sokup tabağıma götürüyor. "Evet. 'Takım oyuncusu ve çeşitli pozisyonlarda yetenekli' ifadesinin hemen yanında."

Sözcükler, yapmamız gereken konuşmayla çok çelişen bir şakacılıkla bezeli, ama kendime engel olamıyorum, bu yüzden imayı eşleştiriyorum. "Kolayca motive olup öğrenmeye hevesli misin?"

Cevap vermeden önce kısa bir süre düşüncelere dalıyor. "Doğru işverenle *çok* kolay motive olur." Bana attığı bakış yüklü. "Öğrenmeye hevesli ve yön verme konusunda mükemmel."

Krepimden bir parça kesip şuruba batırıyorum ve bir ısırık alıyorum, bir şey söylemeden önce çiğneyip yutuyorum. Çatalımı ona doğrultuyorum. "İşe alındın."

Gülüyor. "Bu bir röportaj mıydı?"

"Bana haber vermeden benimle röportaj yaptın," diyorum omuz silkerek ve bir ısırık daha alıyorum. "Sadece iyiliğinin karşılığını veriyorum."

Masaya doğru eğilip bir parmağını çenemin altından geçiriyor ve yüzümü kendine doğru çekip dudaklarıma yumuşak, tatlı bir öpücük konduruyor. "İşe gitmek için sabırsızlanıyorum."

İkimiz de birbirimize öylesine vurulmuşuz ki şakalaşmaktan kendimizi alamıyoruz ama ikimiz de içinde bulunduğumuz durumun ciddiyetinin farkındayız. O benden önce ayılıyor. "Çok şey yaşadın," diyor nazikçe ve sadece dün geceyi ve bu sabahı kastetmediğini biliyorum. "Eğer söylemek istediğin bir şey varsa..." Sözünü kesiyor.

Kahvemden bir yudum alarak iç geçiriyorum. İçime yayılan sıcaklık, söylemem gereken şeyi söylemem için bana cesaret veriyor. Adamımın az önce ne istediği ya da ona ne söylemek üzere olduğum hakkında hiçbir fikri yok.

"Sanırım babamı kimin öldürdüğünü biliyorum. Rastgele bir grup öğrenci değildi ya da sebepsiz değildi." İtirafım karşısında şoke olduysa da ben anlayamıyorum. "Hayatım boyunca tehlikeli insanlarla tehlikeli işlere bulaştı. Bunun olmasına pek şaşırmadım."

Jack'in kaşları çatılır. "Detaylandırmak ister misin?" Sorusunda herhangi bir yargılama yok ve beklediğim gibi bu bilgiyi polise verip vermediğimi de sormuyor.

Yapmadım ve yapmayacağım. Başka kimsenin bilmesini istemiyorum ve onlara güvenip güvenemeyeceğimi bile bilmiyorum. İhtiyacım olan son şey bir başkasının bok listesinde olmak. Eğer Meclis'in arka cebindeyseler ve bu konuda onlara gidersem, elime bir kürek alıp Ophelia'nın yanında bir arsa kazmaya başlayabilirim.

"Evet," sesim şimdi daha zayıf. "İnsanların Meclis hakkında konuştuklarını duydun, değil mi?" Bu aptalca bir soru. Elbette duymuştur. Bu onu çok ciddiye aldığı anlamına gelmez. Çoğu insanın ciddiye almadığını düşünüyorum. Kesin olarak bilmesem muhtemelen ben de almazdım.

Masanın öbür ucuna uzanıp parmaklarımızı birbirine geçiriyor. Bu beni dinlediğine ve dinlemeye istekli olduğuna dair bir işaret mi yoksa deli olduğumdan emin mi bilmiyorum. "Orada burada bir şeyler duydum."

"Şey. Tam olarak söylenti *sayılmazlar*," diye itiraf ediyorum. "Kendimi bildim bileli babam onlarla yoğun bir ilişki içindeydi. Ben de herkes kadar habersiz olduğumu hep belli ettim..." Sözümü kesiyorum. "Ama küçüklüğümünden beri onunla olan sınırlı temasıma rağmen, bu oldukça inkar edilemez. Ailemden önce çok fazla şey gördüm ve çok fazla şey duydum."

Kayıtlara geçecek kadar büyüdüğümü fark ettim ve taşındıktan sonra bile, karıştığı her şeye işaret eden pek çok şey vardı. Uyuşturucu, siber suçlar, rüşvet. *Yasadışı gözetleme*." Sonuncusunun altını çiziyorum çünkü Jack'in güvenlik sistemine sızan biri, Meclis'ten birinin yapabileceği bir şeyin yüzde beş milyonu.

Bunu *neden* yaptıklarını anlamıyorum. Babam öldüğüne göre benden ne istiyor olabilirler ki?

Jack elimi sıkıyor, başparmağı parmak eklemlerime sürtünüyor. "Tüm bunları yüksek sesle duymak oldukça tuhaf, yalan söylemeyeceğim. Ama geçmişine bakınca böyle *bir şeyden* şüphelenmiştim." Sonunda, etrafı araştırmasının ona ailemin durumu hakkında söylediğinden daha fazla şey anlattığını dolaylı olarak kabul etti, ancak muhtemelen onunla paylaştığım kadar olmasa da.

Bana inanmak için sağlam bir çaba göstermesi benim için dile getirebileceğimden çok daha anlamlı. "Bilmiyorum," diyorum, her şeyden şüphe ederek. "Gerçekten bilmiyorum. Ama içimde onun ayrılmak istediğine dair bir his var." Ve *ayrılmak* pek de bir seçenek değil. "Son konuşmamız en hafif tabiriyle gergindi. Beni kızdırdığında genelde yaptığım gibi onu terk ettim ve o da 'bu pişmanlık duyacağım zaman' gibi bir şey söyledi. Her zaman aşırı dramatik biriydi ama aynı akşam öldürüldü ve bunun olacağını biliyor muydu diye düşünmeden edemiyorum."

Ömür boyu Meclis'in bir üyesisiniz ve tek çıkış yolu tam da babamın sahip olduğu şey.

Yıllar boyunca duyduğum hikayeleri düşünüyorum-örgütten ayrılmaya çalışan ve sonunda ölen insanlar. Çekip gitmeye çalışan bir adam vardı, ancak kazadan başka bir şey olmayan bir araba kazasında bulundu. Başka bir kişi, bildiklerini halka anlatmaya çalışan bir kadın, gizemli koşullar altında ölü bulundu, ölümüne intihar kararı verildi ancak cevaplanmamış çok fazla soru vardı. Ve bir de ardında Meclis'i geçmenin sonuçlarına dair tüyler ürpertici bir hatırlatma bırakarak hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolan birinin yüksek profilli vakası vardı.

Tehlike sadece belirsiz bir tehdit değil; gerçek ve elle tutulur ve her zaman görüş alanının hemen dışında gizlenen bir gölge gibi hissettiriyor.

Jack kaşlarını çatır. "Bir yolunu bulacağız bebeğim. Söz veriyorum. Ama önce kahvaltıyı bitirelim, tamam mı? Bundan sonra olakaklardan önce ikimizin de yemek yemeye ve dinlenmeye ihtiyacı var."

Gülümsemeyi başarıyorum, sesindeki kararlılığı takdir ediyorum. "Tamam."

Sienna'nın ellerini koltuğuna vurup kıkırdaması dışında yemeğimizi sessizlik içinde bitiriyoruz. Jack ikimizi de yakından izliyor, koruyucu içgüdüleri yüksek alarmda gibi görünüyor, odadaki endişeli enerji burada bir şekilde kaybolmuş hissedene tek kişinin ben olmadığının kanıtı. Babamın adamlarının *benden* ne istediğini bilmek güzel olurdu, eğer burada olan şey buysa bile.

Cevaplanmamış o kadar çok soru var ki.

Benim açımdan çok fazla spekülasyon var ve eminim ki beni delirtene de bu olacak.

Yıllar boyunca kendimi ailemden ne kadar uzaklaştırsam da, görünüşe göre bu yeterli olmamış.

Kahvaltıdan sonra masayı toplayıp bulaşıkları birlikte yıkıyoruz. İçimi kemiren endişeden kurtulamıyorum.

"Teşekkür ederim," diye sesleniyorum lavaboda onun yanındaki yerimden, elimde kalan son tabakları kuruturken.

Yüzünü bana dönüyor, tabağı elimden alıyor ve nemli bulaşık havlusuyla birlikte tezgâhın üzerine bırakıyor. "Seni yakaladım." Bedenimi kendine doğru çekiyor ve ben gevşiyorum.

Başımı sallıyorum. Ağlamak istiyorum.

Güneş pencerenin dışındaki gökyüzünde daha da yükseliyor ve Sienna mama sandalyesinden ciyak ciyak bağırarak serbest kalmaya hazırlanıyor.

Yavaşça ondan uzaklaşıyorum, çenesinin kenarına bir öpücük kondurmak için parmak uçlarımda duruyorum. Uzaklaşmak için hamle yapıyorum ama o beni geri çekiyor. Çenemi kavrayarak yanaklarımı birbirine yapıştırıyor ve yüzümü kendine doğru eğerek beni bırakmadan önce dudaklarıma bir öpücük konduruyor. Beni sahiplenme şeklinden dolayı midemde kelekler uçuşuyor; sanki başından beri ona aitmişim gibi.

Sienna'yı oturduğu yerden kaldırıyorum ve tepsisini lavaboya götürüp içine bırakıyorum. Yapış yapış parmaklarını saçlarıma doluyor ama aldırmiyorum. "Banyoya ihtiyacın var, tatlım," diyerek ona gülümsüyorum.

"Ben ona kıyafetlerini getireyim." Jack onun başının üstünü öpüyor ve birlikte merdivenlerden yukarı çıkıyoruz.

Harika bir takım olduk ve bizi her gün böyle birlikte hayal edebiliyorum.

Sabahın geri kalanındaki hareketleri yaparken, Jack'in sözüne tutunuyorum. Bundan sonra ne olursa olsun, söylediklerinde ciddi olduğundan eminim.

Beni yakaladı.
Bende de var.

Sienna'yı uyutmayı bitirdiğimizde ve ben kanepede dizüstü bilgisayarına kıvrılmış okul ödevlerimi yaparken Jack, Stu'nun dün gece bahsettiği konuyu açıyor.

"Çok dikkatli olabileceğimizden emin değilim," diyerek yanıma oturdu ve kolunu omuzlarıma doladı.

"Dikkat benim göbek adımdır," diyorum dalgınca, dikkatim onun söyledikleriyle ekranıma yayılan kelimeler arasında bölünmüş durumda.

"Göbek adın Elise."

Başımı ona doğru salladım ve kaşlarımı kaldırdım. "Benim hakkımda paylaşmadığım ne kadar şey bildiğini merak ediyorum."

Alnımdan öpüyor. "Yeter. Ve daha fazlasını öğrenmek üzereyim çünkü benim yanıma taşınyorsun." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp kenara atıyorum.

Bir yanıt oluşturmakta zorlanıyorum. Bu delilik ama muhtemelen en kötü fikir de değil. Zaten çoğu zaman buradayım. Doğru, bu kadar erken taşınmak aşağıda su olup olmadığını kontrol etmeden uçurumdan atlamak gibi hissettiriyor, ancak takipçinin tehlikesi bunu gerekli bir risk gibi hissettiriyor.

Sürekli arkamı kollamak zorunda olmadığım bu güvenli yere sahip olma fikri inanılmaz derecede çekici. Ve dürüst olmak gerekirse, burada onunla birlikte olma düşüncesi kesinlikle rahatlatıcı. Beni ne kadar korkutsa da, mantık korkuya ağır basmaya başlıyor ve kendimi bunun gerçekten doğru bir hareket olabileceğine ikna etmenin zor olmadığını görüyorum.

Ağzımı kapatmak için parmağının kıvrımını kullanıyor, sonra eğilip beni tekrar öpüyor. Dokunuşundaki rahatlığa ve ağzının benimkinde bıraktığı hisse bağımlı olmaya başlıyorum.

"Sadece bunu çözene kadar," diyor dudaklarıma karşı, sonra orayı bir kez daha gagalıyor. "Lütfen?"

Kucağına tırmandım, ona yaslandım. Belki ileriye doğru, ama bu onun kucağına ilk kez oturuşum değil... ya da ikincisi. "Nerede uyuyacağım?"

Nerede uyumak istediğimi ve *muhtemelen* onun da nerede uyumamı istediğini biliyorum.

Daha çok takılıyorum.

"Bu gece misafir odasını senin için hazırlayacağım." Gözleri şakacı bir şekilde parlıyor.

Ağzım bir kez daha açık kalıyor, bu kez alay edercesine, ve kanepedeki yerimi almak için kendimi ondan uzaklaştırıyorum.

"Şaka yapıyorum." Dizüstü bilgisayarımı tekrar kucağıma koyup açtıktan hemen sonra tekrar kapatıyor.

"Hayır," diye tekrar açıyorum ve elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum. "Vantilatör açık uyumayı tercih ediyorum, bu yüzden çarşafları yıkadıktan sonra oraya bir tane koyarsan çok memnun olurum."

"Quinn."

Onu görmezden geliyorum, tekrar işime odaklanıyorum. Ya da en azından öyle davranıyorum. "*Quinn*."

"Dikkatimi dağıtıyorsun." Ayağa kalktım, kucağımdaki battaniyeyi kanepeye geri attım. "Bana ihtiyacın olursa, Kronk'la birlikte arka verandada olacağım."

Uzaklaşmaya başlıyorum ama o ayağa kalkıp beni belimden yakalıyor, sırtımı önüne doğru çekiyor ve aramızda hiç boşluk bırakmıyor. "İyi," diye eğiliyor ve ensesini boynuma sürüyor. "Ama misafir odasındaki yatak *çok* rahatsız."

Bu kez ondan uzaklaşmak mutlak bir yük, ama kendimi ona adıyorum. "Fayans zeminde uyuyabilirim ve yine de kütük gibi uyurum, bu yüzden beni yıpratmaya çalışmak için yatağın altına bezelye koymayı aklından bile geçirme. İşe yaramaz." Bu bir zamanlar doğru olabilirdi. Herhangi bir yerde, baskı altında kalmadan uyuyabilmek her zaman birçok yeteneğimden biri olmuştur. Son zamanlara kadar, hemen hemen diğer her şey gibi.

Beni tekrar kendine çekmeden önce fazla uzaklaşmama izin vermiyor, bu sefer parmaklarını boğazıma doluyor ve kulağımın dibine her şeyden çok dile benzeyen bir öpücük yerleştiriyor. "En geç yarın geceye kadar bir daha yatağımdan çıkmamak için yalvarmanı planlıyorum."

Beni bıraktığında biraz nefesim kesiliyor. Üzerimde yarattığı etki biraz utanç verici. "Buna güveniyorum," diyorum mümkün olduğunca kendimden emin bir şekilde, ama odadan çıkıp arka kapıdan çıkmamı izlerken ondan yayılan kendini beğenmişliği hissedebiliyorum.

AYRICA, ARTIK HAYALETLER YOK.

QUINN

GÜN ORTASI GÜNEŞİ kampüse vuruyor ve binam uğursuz bir şekilde beliriyor, sarmaşık kaplı, çatlak taş dış cephesiyle başka bir çağdan kalma bir kalıntı. Onu geride bıraktığım için üzülmemin tek nedeni göğsümde uyandırdığı his. Zaten birkaç ay içinde taşınacaktım, yani bu kaçınılmaz değildi, ama yine de hissettiğim küçük üzüntü acısı var. Kapıyı çekip açıyorum ve katlanmamış kolilerimi arkamda sürükleyerek yataktan çıkıp merdivenleri tırmanıyorum.

Bu merdivenleri muhtemelen son kez çıkacağım ve bu konuda ne hissettiğimi bilsem de Kruz başka bir hikaye.

Ben geldiğimde çoktan kapının önünde bekliyordu ve odaya girdiğimizde titriyordu. Jack bunu onsuz yapmamı daha çok kabul ediyordu çünkü yalnız olmayacaktım. Sienna'yla kalması için ısrar ettim, o da annesinin başka planları olduğu ve yatma saatini bozmak istemediği için razı oldu.

Keşke Kruz'un tam bir korkak olduğunu ve güvenliğimize yönelik bir tehdit olduğunda hızla ters yöne kaçacağını bilseydi. Sırf kendini kurtarmak için bana çelme takıp beni ölüme terk etmeyeceğinden emin değilim.

Jack'in şu anda neyi yapıp neyi yapamayacağım konusunda söz hakkı olduğundan değil, ama güvenliğim adına otoriter davranması biraz sevimli.

Umarım ilişkimizin *diğer* alanlarında da aynı şekilde otoriter olur. Öyle olacağından şüpheleniyorum. Bir süreliğine onunla birlikte olacağıma göre bunu yakında öğreneceğim ve bunu dört gözle bekliyorum.

"Kruz kollarını göğsünde kavuşturuyor ve sanki doğaüstü soğuğu savuşturabilecekmiş gibi ellerini pazularının üzerinde aşağı yukarı gezdiriyor.

"Yardım ettiğin için teşekkürler," diyerek elimi koluna koyuyorum. Nihayetinde, ne zaman yardıma ihtiyacım olsa bana yardım etmek için yurt odamda yaşayan hayaletle dair asılsız korkularıyla yüzleşmesi benim için çok şey ifade ediyor.

Ondan uzaklaşıyorum ve iç çekiyorum. Kapımın kilidini açıp içeri giriyorum ve kutuları yatağımın üzerine atıyorum. Masamın üzerindeki aynada yansımamı yakalıyorum, gergin baş ağrım yüzümden okunuyor ve gözlerimin altındaki koyu halkalar dün gece ne kadar uyuduğumu ele veriyor.

"Elbette," diye yanıtlıyor yatağa uzanarak. "Bütün bunları tek başına toplamana izin vermem mümkün değil."

Yere oturuyorum ve kutuları uygun şekillerde katlamaya başlıyorum, bir arada iyi durduklarından emin olmak için kapakları dikkatlice kırıştırıyorum. Bir süre sonra o da bana katılıyor ve gülümseyerek yanıma yerleşiyor.

Birlikte işin üstesinden geliyoruz, ellerimiz senkronize bir şekilde hareket ederken yığınla düz kutuyu kullanılabilir bir şeye dönüştürüyoruz.

O yanımdayken atmosfer daha hafif hissediyor ve ikimiz de hayatımda şu anda olmamasını dilediğim tüm şeylerin konusundan kaçınarak katlarken her şey ve hiçbir şey hakkında sohbet ederken arkadaşlığımızı takdir ediyorum. En iyi arkadaşım ile geçirdiğim her an gibi bu da şaşırtıcı derecede keyifli bir ana dönüşüyor.

Muhtemelen ona Jack'in de artık beni en iyi arkadaşı olarak gördüğünü söylememeliyim. Muhtemelen onun kışını tekmelemek isteyecektir.

Belki de bunu denediğini görmek isterim.

Ezra'nın taşınma kamyonunu getirmesi ve işimiz bittiğinde kamyonu yüklememize yardım etmesi gerekiyor. Onunla tanıştığında nasıl tepki vereceğini çok merak ediyorum.

Yarım saat sonra oda her şeyden çok dağınık bir haldeydi, yarım paketlenmiş kutular ve dağınık kıyafetler neredeyse her yüzeyi kaplıyordu. Kruz bir yığın gömleği katlıyor ve ben de her zaman havada asılı duran ürkütücü hissi görmezden gelmeye çalışıyorum. Açıkçası daha önce beni hiç rahatsız etmemişti, ama şimdi arkasında gerçek bir tehdit olduğu için bir şekilde daha belirgin hissediyorum.

"Benim yanıma taşınmak istemediğine emin misin?" Kruz, bugün onu arayıp bilgi verdiğimden beri milyonuncu kez soruyor. O da

Çalışırken bana bakıyor. "Yani, patronunla aynı eve taşınmak falan. Çok fazla olabilir." Bana dolu bir bakış attı.

Her sorduğunda cevabım aynı oldu. Sömestr ortasında başka bir yurt odasına taşınmak çok zor olurdu, özellikle de tüm evrak işleri ve onaylar işin içine girince. Kruz'un bir oda arkadaşı vardı, ancak birkaç hafta sonra ayrıldı, bu yüzden bir boşluk var, ancak hiçbir zaman yeni bir alana geçmek kadar basit değil.

Sürekli mesajlaşmamız ve her gece yaptığımız telefon görüşmeleri sayesinde Jack'le aramızda olan biten her şeyi biliyor. Ona her şeyi anlattım, her ne kadar ben sana söylemişim tavrıyla kendini beğenmişlik yapacağını bilsem de.

Tatlı olduğu için şanslı.

Kollarımda bir yığın kitapla duraklıyorum. "Gerçekten başka seçeneğim yok," diye itiraf ediyorum, sesim endişeyle karışık. Onun iyiliği için bunu bastırmaya çalışıyorum ama aynı zamanda bu konuda tam olarak ne hissettiğimi bilmesini istiyorum.

En iyi arkadaşlar kaygılarına birlikte katlanırlar ve ben onu hayattan kendimi koruyabildiğimden daha fazla koruyamam. Bu konuda ona karşı dürüst olmamak benim için haksızlık olur.

"Olan biten her şeyden sonra... Artık burada kalamam." Kitapları yarısı dolu bir kutunun içine bırakıyorum. "Yani yurtlarda," diye ekliyorum. "Kendimi güvende hissetmiyorum ve özellikle de seni buna sürüklemek istemiyorum. Ayrıca, her zaman orada olursam Sienna ve Kronk ile daha kolay olur. Ayrıca işe gidip gelme derdi de olmayacak."

Kruz şüpheyle başını sallıyor, yüksek sesle söylemediğim kelimeleri anlamış gibi görünüyor; Jack'le de birlikte olmak istediğimi. "Bu gerçekten bir kabus," diye inliyor. Bu ses, hissettiklerimi çok iyi yansıtıyor. "Belki de manzara değişikliği sana iyi gelir."

"Evet," diye cevap veriyorum, gülümsemeye zorlayarak. "Artı, artık hayaletler yok." Parmaklarımı oynatıyorum.

Kruz homurdanır. "Bunu özlemeyeceğimi biliyorsun. Burası cehennem gibi ürkütücü." Muhtemelen Jack'in evini de en az onun kadar, hatta daha da ürkütücü bulacaktır.

Addams Ailesi'nin tema şarkısını yüksek sesle mırıldanma isteğimi bastırıyorum ve sadece kafamda mırıldanmakla yetiniyorum.

Bir süre arkadaşça bir sessizlik içinde çalışıyoruz, topal hayatımı toparlarken oda yavaş yavaş boşalıyor. İzlediğim hissinden kurtulamıyorum ama bunu bir kenara itip işimi bitirmeye ve buradan defolup gitmeye odaklanıyorum.

"Beni burada seninle bir seans yapmaya zorladığın zamanı hatırlıyor musun?" Kruz bana küçük bir küçümsemeyle bakarak soruyor. "Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım."

Bu anıya gülüyorum ve ruh halim biraz hafifliyor çünkü en sevdiklerimden biri. "Nasıl unutabilirim ki? Mum titrediğinde neredeyse yerinden fırlayacaktın."

"Bu sadece bir titreşim değildi. Kesinlikle diğer taraftan gelen bir şeydi," diye itiraz ediyor, anıda benimle aynı eğlenceyi görmüyor.

"Tabii, tabii," diye takılıyorum, başımı sallıyorum.

"Şu anda burada olduğuma bile memnun olmalısın," diyor beni tersleyerek. Onun bilebileceğinden çok daha fazla memnunum.

"Belki de perili bir yurtta yaşamak sonunda beni yakaladı." Bana düz bir bakış attı ama ben gülümsedim. Gerçek, rahatlamış bir gülümseme. "Yeni başlangıçlara," diyorum hayali bir kadeh kaldırarak.

"Ateşli bir babayla yeni bir başlangıç," diye yankılanıyor ve dürüst olmak gerekirse haksız da değil.

Son kutuları da paketlerken, her şeye rağmen biraz başımın dönmesine engel olamıyorum.

JACK

Nakliye kamyonu garaj yoluna girdiğinde güneş çoktan batmıştı. Ezra eşyaları toplamalarına ve götürmelerine yardım etmeyi teklif etti, bu da hayatımı çok daha kolaylaştırdı çünkü kızlar eşyaları toplamayı bitirdiğinde Sienna'yı erken yatma saatinden uyandırmak zorunda kalmadım.

Kamyondan indiğinde Stu'nun diğer taraftan çıkmamasına şaşırdım. Muhtemelen geç saatlere kadar çalışıyordu. Sırf beni kızdırmak için bile olsa Quinn'de bensiz bir saat kadar takılmayı çok isterdi.

Quinn ve Kruz onu yakından takip ediyor. Bunun onun için bir alışma süreci olacağını biliyorum. Benim evim onun yurdundan çok farklı. Çok daha modern - en azından içeride - çok fazla açık alan var ve her yönden daha büyük. Onun yurdu muhtemelen sıkışık ve geçici hissettirirken, benim evim onun sessizce tutunmasını umduğum bir kalıcılık hissine sahip.

Burada olduğumdan bahsetmiyorum bile.

Yine de onun sürekli burada olması benim için bir ayarlama olmayacak. Onu 7/24 yanımda görmek için sabırsızlanıyorum.

Umarım bu değişimden mutlu olur. Kalıcı olmak zorunda değil ama olmasını istemediğimi söylersem kendime ve diğer herkese yalan söylemiş olurum.

Kendimi aşıyor muyum? Muhtemelen.

Umurumda mı? Pek umurumda değil.

Kruz arabasından inip kapıyı çarparak kapatırken, "Burası çok büyük," diyor. "Küflü yataktan ne kadar da gelişmiş."

Quinn kıs kıs gülererek kendi aracından iner. "Umalım da ilk izlenime göre yaşasın. Kısa sürede ürkeceğinize eminim."

Kutuları boşaltmaya başladık. "Yardımanız için minnettarım." Ağır bir kutuyu Ezra'ya uzatıyorum.

Tipik alaycı tavrı bu akşam için bir süreliğine izne ayrılmış gibi görünüyor ve bunun nedenine dair içimde sinsi bir şüphe var. "Benim için zevkti." Kruz, askılarında duran bir kucak dolusu kazağı ön merdivenlerden yukarı taşırken gözleri ona takılıyor. Ona ön kapıyı açmak için acele etmeden önce dudaklarında bir sırıtma oynuyor.

"Teşekkürler," diye cevap veriyor soğukkanlılıkla. Onu iyi ya da hiç tanımıyorum ama bu yönünü sadece siktirip gitmesini söylemek istediği ama her nedense söyleyemediği erkeklere sakladığından şüpheleniyorum. Eşikten adımını atıyor ve hiç vakit kaybetmeden merdivenleri çıkmaya devam ediyor, ona karşı ilgisizliği aşikâr.

Ezra bir kaşını kaldırıyor, belli ki rahatsız olmamış. "Sorun değil, *amentia*." Bu sözleri kızın geri çekilen bedenine söylüyor ve eğer kız onu duyuyorsa bile belli etmiyor.

Ona karanlık bir bakış attım.

Eğer gözünü ona diktiyse, onu caydırmak için söyleyebileceğim veya yapabileceğim hiçbir şey olmayacak, bu yüzden bırakıyorum. Beni ilgilendirdiğinden değil, sadece o Quinn'in arkadaşı ve o da bazen biraz takıntılı olabiliyor.

Bu muhtemelen yetersiz bir ifade.

Takıntılı davranışları başarısını tetiklemiş, hem eğitiminde hem de kariyerinde odaklandığı her şeye kendini tamamen adanmasını sağlamıştır.

Kişisel ilişkilere o kadar iyi yansımıyor.

Onu sayamayacağım kadar çok kez dizginlemeye çalıştım ama öğretilmeyen bazı şeyler var ve sakinleşme becerisi de bunlardan biri.

Quinn dışarı çıkarken Kruz'un yanından geçiyor, yüzündeki gülümseme kalbimi durduruyor. Elimde olmadan kollarımı ona doluyorum ve şakağına bir öpücük konduruyorum. Burada bizi bilmeyen kimse yok ve eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, bu dünyanın geri kalanından daha uzun süre sır olarak kalmayacak.

Yakında sınıfımdan çıkacak ve ilişkimizin gerçek, somut, *halka* açık bir şey olmasının önünde hiçbir engel kalmayacak. Zihnimde düğün çanları çalıyor ve Tanrım, sakinleşmem gerekiyor. *Neyim var benim böyle?*

"Odan iyi mi?" Bu gecelik onun şımarıklığına katlanıyorum ama bu, evimde benim yatağımın dışında geçireceği son gece. Yine de, biraz mahremiyete ya da yalnız kalmaya ihtiyaç duyduğunda burada kendine ait bir alanı olmasının onun için iyi olacağından eminim.

"Mükemmel," diyerek dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor ve yükünü boşaltmaya devam ediyor.

Kutuları içeri taşıyarak birbirimizin etrafında dans etmeye devam ediyoruz. Ezra'nın, varlığından hiç etkilenmeyen Kruz'la sürekli bakıştığını fark etmeden edemiyorum.

"Ee, Kruz," diye tekrar deniyor, ses tonu kayıtsız. "Ne iş yapıyorsun?"

"Ben bir öğrenciyim," diye cevap veriyor başını kaldırmadan. Bu bana komik geliyor.

Adamın ona olan bariz ilgisi umurunda bile değildi. Çoğu kadın onun dikkatini çekmek için kendini parçalar. Belki de ona çekici gelmesinin bir nedeni de budur; ilgisizliği.

O yılmadı. "Bölümün ne?"

Kruz sonunda ona bakıyor, gözleri değer biçiyor. "Quinn'inkiyle aynı." Konuşmayı bitirmek için tek söylediği "İlginç," oluyor.

"Sanırım hepsi bu kadar," diyorum, aralarında gelişen bu küçük dinamiği görmezden gelmeyi seçerek.

En iyi arkadaşımın Quinn'in en iyi arkadaşını takıntı haline getirmesinden daha önemli endişelerim var. Yine de birinin onu uyarması gerek.

O değil.

"Teşekkürler Jack," diyor Quinn minnetle, ön kolunun tersiyle kaşlarını silerek. Kruz'a dönüyor, gözlerinde sessiz bir soru var. Kruz başını sallayarak arkadaşına güven verici bir gülümseme veriyor.

Son kutu da nihayet Quinn'in yeni odasına yerleştirildiğinde, hep birlikte rahat bir nefes alıyoruz.

Ezra'nın sırtını sıvazlıyorum ve yardımları için teşekkür ediyorum. Başını sallıyor, gözleri hâlâ Kruz'a takılı. "Ne zaman istersen."

Quinn, Kruz'u kucaklamak için kendine çekiyor ve onların gitmesine benim kadar hazır olduğunu gösteriyor.

Ezra tezgâha yaklaşıyor ve nereden geldiği belli olmayan bir şişe köpüklü şarapla oynuyor. Gözlerinde, ondan istediğim kadar çabuk kurtulamayacağımı söyleyen muzip bir parıltı var. "Bir şeyler içmek ister misin?" Bu soru hepimiz için.

Quinn'den uzaklaşırken Kruz onun bakışlarıyla karşılaşır.

"Belki başka zaman," diyerek şişeyi alıyor ve şarap dolabına koymak için tezgâhın etrafından dolaşarak hepimizin yerine karar veriyor. Evet demenin fazla kalması anlamına geleceğini anlamış gibi görünüyor. Odayı okuduğu için ona bir teşekkür hediyesi almam gerekecek. "Çok yoruldum."

Vedalaştık ve Quinn Kruz'u dışarı çıkardı. Ezra daha kamyonu varmadan gitmişti.

"Bununla ilgilendiğin için tekrar teşekkürler," diyerek başımı nakliye kamyonuna doğru eğiyorum. Onu uğurlamak için kapının eşiğinde duruyorum. Kruz'un farları garaj yolundan kaybolurken Quinn merdivenlerden geri çıkıyor ve kolumun altına giriyor.

"Sorun değil," diyerek kamyonu tırmanıyor ve garaj yolundan aşağı inip yola girerken alçaltılmış camdan el sallıyor.

Quinn gözlerini deviriyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Tam bir çapkın. Ne yazık ki Kruz benim aksime bir profesörle arkadaşlık etmekle ilgilenmiyor. Aslında daha da sinirli çünkü gelecek yıl asistanlık için gözünü ona dikmişti ama o bütün akşam onun için kendini paraladı. Bu da işleri en hafif tabirle garipleştiriyor."

Homurdanıyorum. "Bunu ona açıkça söyleyeceğim." Sikine takmayacağını düşündüğüm kısmı atlıyorum. "Ama bunu öğrenirse, muhtemelen onun için bunu gerçekleştirmek için elinden gelen her şeyi yapacaktır."

Bu aslında yetersiz bir ifade. Ve bu Kruz için en kötü şey olmazdı, çünkü Cypress'te yüksek lisans düzeyinde bir asistanlık pozisyonu kapmak oldukça nadirdir.

Ezra profesyonel kalabilir. Sadece bunu yapıp yapmayacağı önemli.

"Hadi seni yerleştirelim," diyorum, onu evin içine doğru itiyorum ve kapıyı arkamızdan kapatıp kilitliyorum.

Alarm sistemini kurdum. Bir beklenti hissediyorum ve bunun endişeli bir korku mu yoksa heyecan mı ya da her ikisinin bir karışımı mı olduğundan emin değilim.

Önümüzdeki birkaç gün bilinmeyenlerle dolu olacak, ancak kesin olan bir şey var ki hayat çok daha ilginç bir hal almak üzere.

Sonunda ne olursa olsun elimden gelenin en iyisini yapmayı planlıyorum.

HAYALETLERİ SUÇLAMALIYDIM.

QUINN

Jack'in evindeki MİSAFİR ODASI son derece rahattır.

Hem de çok.

Ama gerçek şu ki, bu odadan sol sahneden çıkıp doğruca Jack'in yatak odasına gitmekten başka bir şey istemiyorum. Ne yazık ki, ben bir veletten başka bir şey değilim, bu yüzden velet olmalıyım.

En azından bu gece için.

Kronk, Jack'in yatağın ayak ucunda yere koyduğu devasa köpek yastığının üzerine kıvrılmış durumda. Ona iyi geceler öpücüğü verip odamdan kovmadan önce Kronk'un yatakta benimle uyumasını istediğimi söyledim. Dev pufla boy ölçüşemem. O boğuk küçük köpek horlamalarını horluyor ve ben kendi yastığıma sarılmak zorunda kalıyorum.

Umarım gecenin bir vakti parçalara ayırır.

Birkaç dakika boyunca dönüp durduktan sonra aklıma Jack'in, pes edip sürünerek ona geri dönersem ve yatak odasının kapısını çalarsam *uyumama* nasıl *yardım* edebileceği geliyor. Zihnim bunu yaparsam neler olabileceğine dair tüm seksi senaryoları canlandırıyor ve hiç vakit kaybetmeden muhtaç ve sıırıslıklam oluyorum.

Harika.

Sanırım bunu kendim halletmem gerekecek.

Elimi yavaşça karnımdan aşağı kaydırıyorum, parmaklarımın uçları yumuşak tenimde geziniyor ve ürpertici yumruların yükselmesine neden oluyor. Göğsüm derin nefeslerle yükselip alçalıyor, Jack'in her an geri gelebileceği ihtimalinin beklentisi artıyor.

İpek şortumun bandına uzanıyorum, bir an duraksıyorum, gerginliğin tadını çıkarıyorum. Elimi kumaşın altından geçirip parmaklarımı sıcaklığa ve ıslaklığa daldırıyorum, onları tanıdık bir ritimle hareket ettiriyorum, sırtımı istemsizce kamburlaştıran hassas daireler çiziyorum.

Bir iniltiyi bastırmak için dudağımı ısırıyorum, nefesim hızlanıyor ve amım sıkılıyor.

Tek görebildiğim Jack, muhteşem yüzü zihnimin her köşesine kalıcı olarak kazınmış. Odaklandığında çenesinin nasıl gerildiği, ellerini saçlarında gezdirirken nasıl görüldüğü, hepsi kafamın içinde durduramadığım bir döngü gibi oynuyor.

Vücudunu, gömleklerinin göğsüne nasıl oturduğunu, geniş omuzlarını hayal ediyorum.

Onun hayali ağırlığını yanımda hissedebiliyorum.

Her hareket içime doğru yayılan bir zevk dalgası yaratıyor, ta ki ben bu hissin içinde tamamen kaybolana, dışarıdaki dünya unutulana kadar.

Orgazmım doruğa ulaşıyor ve telefonum çaldığında diğer tarafa zar zor düşüyorum.

Endişeli bir his göğsüme saplanıyor, ta ki kimden geldiğini görmek için uzanıp elime alana kadar.

Jack: Quinn. Duvarlar çok ince.

Görünüşe göre dudaklarımı ısırمام pek bir fark yaratmamış.

Quinn: ...ve?

Yalan söylemek, birinin dinleme mesafesinde mastürbasyon yaptığınızı itiraf etmekten daha kolaydır, özellikle de söz konusu kişiyi düşünerek mastürbasyon yapıyorsanız.

Seni odamdan duyabiliyorum.

Lanet olsun.

Neden bahsettiğini bilmiyorum. Uyuyordum ve mesajın beni uyandırdı.

Almayacağını biliyorum. Hayaletleri suçlamalıydım.

Jack: Pekala... Eğer "uykuya geri dönmek" için yardıma ihtiyacın olursa seve seve yardım ederim.

Bunu istiyorum.

Çok kötü.

Odamın kapısını sonuna kadar kapatmamış olmalıyım çünkü ben cevap vermeden kapı gıcırdayarak açıldı.

Jack değil.

Ve görebildiğim kadarıyla, hiç kimse değil.

Perili yurttta geçirdiğim onca zaman boyunca hiç böyle bir Şey olmamıştı. Perili bir evden daha kötüsü için mi ayrıldım?

Milo yatağının ucuna atladığında kalbim göğsümde gm gm atıyor ve nefesimi içime çekiyorum.

"Seni aptal kedi!" Fısıldayarak ığlık atıyorum.

Milo yatağa doğru süzülüyor ve karnıma yerleşerek bisküvileri gbeğime doğru yoğuruyor.

Muhtaç kukuna küfretme. Bu onun suçu değil.

Az önce duyduğunu sandığı Şeyi fark ettiğimde ağzım açık kalıyor. İnledim, başım yatak başlığına yaslandı.

Milo'yu iki n bacağının altından yakalayıp yüzüme doğru çekiyorum, yanağımı yumuşak krkne bastırıyorum ve odanın düşük ışığında bir selfie çekiyorum.

Resmi Jack'e açıklama olarak gönderiyorum ve duvarın diğer tarafından "Ne oluyor lan?!" diye bağırıldığını duyuyorum.

Kıskanç tepkisine kıs kıs gülüyorum ve ona bir mesaj daha gönderiyorum.

Quinn: İyi geceler, Jack.

Kronk hâlâ uyukluyor, ne Milo'nun ortaya çıkışından ne de benden ve Jack'ten gelen kaotik seslerden rahatsız.

Zavallı köpek. *ok korumacı.*

Sanırım bu gece kediye sarılacağım.

Ekranım gelen bir mesajla tekrar aydınlanıyor.

İyi geceler, bebeğim.

Sınırlarıma sayęı duyuyor olması hem sevindirici hem de çileden ıkarıcı.

Yarın onu iyice zorlamak için sabırsızlanıyorum.

Bedenimi Milo'nun bedenine doluyorum ve gözlerimi kapatıp hızla ryasız bir uykuya dalıyorum.

BU ADAMA OLAN TAKINTIM

QUINN

Jack'in ofisindeki pencereler devasa - kesinlikle orijinal mimarının bir parçası değil. Odanın kendisi büyüleyici; koyu ahşap mobilyalar ve dağınık kağıt yığınları. Jack gibi kokuyor, bu da bende derse gitmek yerine onun koltuğuna kıvrılıp biraz kestirme isteği uyandırıyor.

Masasının yanında duruyorum, Sienna kıkır kıkır gülerken onu kucağıma alıyorum, minik parmakları havayı kavırıyor. En azından bu sefer saçım değil.

Jack ders notlarını düzenlemekle meşgul, yüzünde konsantrasyon ifadesi var. Bugün işe gitmemesi gerekiyordu.

"Bundan emin misin?" Sienna'yı diğer kalçama kaydırarak soruyorum. "Bugün derse girmeyebilirim. Büyütülecek bir şey değil." Tek başıma iyi olduğumu iddia ederdim ama bundan emin değilim.

Başını kaldırıyor, mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda yumuşuyor. "Şu anda olduğundan daha fazla geride kalmana izin vermeyeceğim. Bu dönem diplomanı almalısın ve zaten yeterince endişen varken bir de okul ödevlerini listeye eklemene gerek yok. Bir sürüngenin hayatını mahvetmesine izin vermeyecek kadar çok çalıştın." Sienna'yı nazikçe elimden alarak yanıma geliyor. "Ayrıca Sienna babasının ofisini ziyaret etmeyi çok seviyor. Değil mi küçük ayıcık?"

Sienna kıkırıyor, Jack onu zıplatırken gözleri kocaman ve meraklı. Onları bir arada görmek kalbimi her zaman baba figürleri konusunda bir daha asla hissedemeyeceğimi düşündüğüm bir sıcaklıkla dolduruyor. Jack'in ona duyduğu sevgiyi o kadar çok seviyorum ki içim acıyor.

"Biliyorum ama yük gibi hissetmekten nefret ediyorum," diye itiraf ediyorum dudağımı ısırarak. "Zaten çok şey yapıyorsun." Yılın babası ve olağanüstü profesör, beni akli başında ve hayatta tutmak gibi yeni görevlerden bahsetmiyorum bile.

"Sen bir yük değilsin Quinn," diyor kararlı bir şekilde, ifadesi ciddi. "Sen bizim Quinny'mizsin. Ailemizsin. Senin yanında olmak istiyoruz. *Ben* senin yanında olmak istiyorum."

Onun sözleri kalbimi kabartıyor. Teyzem ve Kruz dışında sahip olmadığım bir şey olan aile ve Jack'in beni böyle gördüğünü söylemesi, uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde değerli hissetmemi sağlıyor. Derin bir nefes alarak başımı sallıyorum. "Tamam. Ama bir şey olursa gelip beni alacaksın, değil mi?"

"Söz veriyorum. Burada olacağım, sadece bir telefon uzağınızda."

Sienna'nın tatlı bebek kokusunu içime çekerek alnına hızlı bir öpücük konduruyorum ve sonra gitmek için dönüyorum. Üniversitenin koridorları şimdiden öğrencilerle dolup taşıyor, onların sohbetleri ve kahkahaları içimi kemiren endişeyle tam bir tezat oluşturuyor. Çantamı sıkıca kavırıyor, etrafımdaki yüzleri tarıyor ve içlerinden herhangi birinin şu anda endişelenmem gereken insanlar olup olmadığını merak ediyorum.

Jack beni derslere götürüp getirmekte ısrar etti, ancak izleniyor olma düşüncesi, tüm bu saçmalıkların kimin parçası olabileceğini bilmemek, o yanımda olsa da olmasa da sürekli gergin olmama neden oluyor.

Hissettiğim duyguya korku demezdim. Daha çok kızgınlık ve öfke gibi.

Konferans salonuna giriyorum, Profesör Scott'a odaklanabileceğim ve umarım söyleyeceklerini özümseyecek kadar her şeyden uzak kalabileceğim ön tarafa yakın bir koltuk seçiyorum. Ders boyunca aklım Jack ve Sienna'ya gidiyor. Onları Jack'in ofisinde hayal ediyorum; Sienna muhtemelen Jack'in notlarını karıştırırken Jack de onu eğlendirmeye çalışıyor. Omuzlarımdaki gerginliğe rağmen dudaklarımda bir gülümseme belirliyor.

Aklımı başımda tutuyorlar; birlikte geçirdiğimiz zamanın çoğu saf, filtrelenmemiş mutlulukla dolu ve hayatımda gerçekten neyin önemli olduğunu en iyi hatırlatan şey.

Odaklanmak için elimden geleni yapmama rağmen, Psikoloji Tarihi bir bulanıklık içinde geçiyor ve ben ne kadar zaman geçtiğini fark edemedim dağılıyoruz.

Eşyalarımı toplayıp sınıftan dışarı adımımı attığımda bulutlu gökyüzü kararmıştı. Rüzgar hızlanıyor ve amfinin sıcaklığıyla keskin bir tezat oluşturan ısıracı bir soğuk taşıyor.

Dışarısı bu sabah olduğundan daha soğuk görünüyor, gelen soğuk hava dalgasıyla birlikte sıcaklık her geçen saat düşüyor.

O günkü kıyafet seçimim makul olmaktan çok uzaktı - soğuğa karşı hiçbir şey yapmayan kısa ekose etek ve bir omuzdan kayan bol bir kazak, sıcak olduğundan daha açık.

Daha pratik bir şey seçebilirdim, ama hala açmadığım bir sürü kutu var ve... bu kıyafeti yeni ev arkadaşımı baştan çıkarmak için seçmiş olabilirim ya da olmayabilirim. Kazağın tam olarak sarkması, ekose eteğin gereğinden biraz daha yüksekte durması - bunu asla yüksek sesle itiraf etmeyecek olsam da, hepsi kasıtlı.

Ofisine dönerken Jack'in penceresinin önünden geçtiğimde bu çabamda başarılı olduğumu anlıyorum.

O eteğin uzunluğu tehlikeli.

Sırtmamak için dudağımı ısıırıyorum ama başaramıyorum.

Quinn: Pencerenden beni mi gözetliyorsun?

Onu görebiliyor muyum diye yukarı bakıyorum ama güneş pencereye tuhaf bir açıyla vuruyor.

Sanırım bir şey düşürdün.

Muhtemelen arkanı dönüp eğilerek almalısın.

Bu adama olan takıntım.

Quinn: Sırf siz bir göz atasınız diye tüm öğrencilere kıcımın yanaklarını göstermeyeceğim Profesör Hollis.

Ona Jack'ten başka bir şey dediğim bir zamanı hatırlamıyorum, ama şaka yapıyorum.

Çok yazık. Çekilmezsin.

Ama gerçekten hoşuma

gitti.

Her santiminize takmış durumdayım Bayan Ivor.

Kalbim boğazıma düğümleniyor ve şakacılığımı karşılık vermesini takdir ediyorum. Ancak, bir sonraki söylediği şey beni tamamen hazırlıksız yakalıyor.

Her santimetrekaremi alacağın düşüncesine kafayı taktım.

Karnımın alt kısmında ısı birikiyor. Buna nasıl cevap vermem gerekiyor?

QUINN'IN ÖĞÜRME REFLEKSİ YOK.

JACK

Quinn'in ofisimin penceresinin önünden geçtiğini gördüğümde annem Sienna'yla gideli on dakika bile olmamıştı. Sienna'nın yarın Ezra'nın vereceği ve kendisinin de katılmak istediği konuşma için büyükannemle kalacağını biliyordu ama ben ona baş başa bir akşam sürprizi yapmak istedim.

Onun her zaman muhteşem göründüğünü düşünüyorum, ama ilk kez tamamen bana ait olacağını bilmek özellikle karşı konulmaz görünüyor.

Pencere kenarına yaslanıyordum ve Quinn ofisime girdi.

İlk fark ettiğim şey, kazağının yumuşak kumaşının köprücük kemiğinin kıvrımını ve omzunun pürüzsüz çizgisini ima edecek kadar gevşek bir şekilde nasıl tutunduğu. Süveter kayıyor, bakışlarımı cildinin özellikle hassas bir bölümüne çeken alaycı bir cilt görüntüsü ortaya çıkıyor ve bıçağımla oraya küçük bir *JH* oymaktan başka bir şey istemiyorum.

Kapıyı arkasından kapatıyor, gözleri odayı tarıyor.

Büyük bir çabayla bakışlarımı başka yöne çekiyorum ve düşünce çizgimi durduruyorum. Aramızdaki sessizliğin uzamasına izin veriyorum. Yüzünde endişeli bir ifade belirliyor ve ne düşündüğümü bir şekilde anlayıp anlamadığını merak ediyorum.

"Sienna nerede?" Aradaki mesafeyi kapatıyor ve onunla ortada buluşuyorum, kollarımı orta kısmına doluyor ve ellerimi sırtının alt kısmında birleştiriyorum.

"Annem onu senin dersin bitmeden biraz önce aldı."

"Onu yarın tutacağını sanıyordum?"

"Öyle." Elimi kaldırıp gevşek bir saç telini arkasına sıkıştırıyorum.
Kul

ak. "Veda etmeme izin vermediğine inanamıyorum." Kızgınlık ifadesi
Yüzündeki ifade çok sevimli.

"Bir saat kadar önce derse gitmeden önce ona veda ettiğini çok net hatırlıyorum."

Bana doğru eğiliyor, derin bir nefes alıyor ve bana karşı eriyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Yüzümü saçlarına gömüyorum, şampuanının çiçeksi kokusu burun deliklerimi dolduruyor.

Hafifçe geri çekiliyor, durumla ilgili tavrı değişiyor. "Yani duyduğuma göre bu akşam bize aitmiş." Parmakları çenemde geziniyor.

Başımı sallıyorum, ellerim şimdi onun kalçalarında. "Bütün gece ve yarın bütün gün."

Gevşek kravatımı eline doluyor ve yüzümü kendine yaklaştırıyor. Bu durumda muhtemelen eve gitmemiz gerektiğini biliyorum ama sanki bu an için sonsuza kadar beklemişim gibi hissediyorum ve ona şimdi ihtiyacım var.

Ne bulabilirsem.

Gözlerimiz buluşuyor, yüklü sessizlik ihtiyacı olan her şeyi söylüyor. Ona doğru eğilip dudaklarını yavaş ve kasıtlı bir öpücükle yakalıyorum; onunla kaçırdığım her şeyi vaat eden bir öpücük.

Hevesle karşılık veriyor, dilini boğazıma sokarken elleri saçlarıma dolanıyor ve vücudunu benimkine bastırıyor.

Hafifçe geri çekilerek inliyorum. Nefesim ağırlaşıyor ve alnımı onunkine yaslıyorum. "*Muhtaç*." Parmaklarımı eteğinin kenarında gezdiriyorum, parmak boğumlarım kalçasının çıplak tenine değiyor. "Artık baş başa olduğumuza göre benim için eğilmek ister misin?" Alay ediyorum.

Fazla iknaya gerek kalmadan onu hemen burada ve şimdi becerirdim, ama ilk birlikteliğimizin ofisimde hızlı ve kirli olmamasını tercih ederim.

Daha sonra hızlı ve kirli işler için bolca zamanımız olacak.

Donup kalıyor ama hemen silkiniyor ve bana imalı bir gülümseme veriyor. "Aklımda başka şeyler var."

Pantolonumun üzerinden sikimi avuçladığında, bu tamamen beklenmedik bir şey ve kalçalarım istemsizce sarsılıyor. Boynunun arkasını kavradım ve onu öptüm.

tekrar, ağızlarımız mükemmel bir şekilde kaynaştı. "Peki bunlar ne?" Dudaklarına karşı soruyorum.

"Bir listem var."

"Kulağa hoş geliyor," diyorum öpücükler arasında. "Bu listede ne var?"

Kravatımı daha da gevşetiyor ve boynumdan çıkarıyor. Bunu yapması için geçen kısa sürede bile dudaklarım tekrar onunkilere değmek için can atıyor. Onun her parçasını tüketmek istiyorum.

Her an izleniyor olabileceğimizin bilincinde olarak, onu ofisimin köşesindeki oyuğa doğru yürümesi için dürtüyorum. Artık pencerenin görüş alanından çıktığımızı göre, benden istediği her şeyi yapmaya daha meyilli hissediyorum.

Ofisim ikinci katta ama şu anda Quinn'le ilgili her konuda kendimi ekstra paranoyak hissediyorum. Her şeyin onun için *-bizim için-* en iyi şekilde sonuçlandığından emin olma ihtiyacım gerçek. İşime yönelik bir tehdit olduğunu biliyorum çünkü öğrencilerle arkadaşlık etmek kesinlikle kurallara aykırı ve ofisimde benimkilerden birini becermek üzereyim.

En azından yüzü.

Umarım o da bu durumu benim kadar önemsemiyordur çünkü işimle onun arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsam seve seve tığ işi yapmaya ve Etsy'de bebek battaniyeleri satarak geçimimi sağlamaya çalışırım.

"Bir numara," diyerek parmak uçlarında duruyor, boynumu boydan boya öpüyor ve kravatımı boynumun arkasına doluyor. Omuzlarımın üzerinden gevşekçe sarkıyor. "Bana sikinizin nasıl emilmesinden hoşlandığınızı öğretin *Profesör.*"

Ben cevap veremedim dizlerinin üzerine çöküyor ve beynim yetismeye çalışırken ağızım açık kalıyor. Az önce sıfırdan altmışa çıktık ve ofisimin kapısının kilitli olup olmadığını bile bilmiyorum.

Ayrıca umurumda olup olmadığını bile bilmiyorum. Normal şartlar altında umursamazdım ama Quinn'i düşünmek zorundayım.

Ancak, kemerimi çıkarıp pantolonumun düğmesini ve fermuarını açtığında hiçbir şey düşünemiyorum.

Sikimi çıkarıyor ve dilini alt tarafında gezdiriyor. "Böyle mi?"

Kelimelerle ifade edemiyorum.

Tepesinde boncuk boncuk biriken prekumayı kucaklıyor. "*Böyle mi Profesör?*"

Uzun siyah saçlarını yumruğumun etrafında döndürüyorum ve başını geriye doğru çekerek bana bakmaya zorluyorum. Şimdiye kadar ilişkimiz yavaş ve tatlıydı. Ben aldırmadım. İkimiz de ilişkimizin doğası gereği kararsızdık.

Ama ona, kucağıma düştüğü andan itibaren vücudunu istediğim gibi kullanma fırsatı verildiğinde *tatlı* olmaktan başka bir şey yapmayacağımı açıkça belirtmem gerekiyor.

Aramızda az bir mesafe kaldığında gözlerimi kapatıyorum ve nefesimi içime çekerek kendimi dengeliyorum. Boştaki elimi enseme gezdiriyorum ve kravatımı hissediyorum. Kravatı çıkarmasının bir nedeni vardı ve umarım şimdi benim aklımda olanla aynı nedendir.

Onu çeğiştiriyorum, gevşek ucunun yere düşmesine izin veriyorum.

Sonunda ona baktım. O güzel yeşil gözlerini yüzümden ayırmıyor ve gözlerindeki bakış neredeyse soğukkanlılığımlı bozuyor.

Konu ona gelince elimde pek bir şey kalmamıştı zaten.

Etrafında dönüyorum, bunu yaparken sikimin başı çenesini sıyrıyor. Arkasında dizlerimin üzerine çökerek ön kolumu beline doluyorum ve onu kendime doğru çekiyorum.

"Sana sikimin nasıl emilmesini istediğimi öğretmemi ister misin Quinn?" Kelimeleri kulağına sıcak bir şekilde fısıldıyorum.

Heyecanla başını sallıyor.

"Kelimeler, bebeğim."

"Evet," diye tükürdü.

"Çok hızlı öğreneceksiniz, değil mi Bayan Ivor?" Ona bir şeyler öğretmem gerektiği gibi bir yanılsama içinde değilim. Bu, küçük bir rol oyunundan başka bir şey değil, kendi onurlarımızı kullanmamız bunun kanıtı.

Ama ona şaka yapmaya hazırım - bu dinamiğı ona bu yönümü göstermek için kullanabilirim.

"Evet," diyor tekrar.

Gerçekten de çabuk

öğrenen biri.

İpek kumaşın uzunluğunu küçük bileklerinin etrafına doluyorum, kısıtlamayı hissedebileceğı kadar sıkı, ancak isterse veya ihtiyaç duyarsa kendi başına çıkaramayacağı kadar sıkı değil.

"Bu iyi mi?" Fısıldayarak kumaştan hafifçe çeğiştiriyorum. Önce ona danışmadan daha ileri gitmek istemiyorum. İstedini ima ettiğı şeyin bu olduğunu varsaymam, bunu ona yüksek sesle sormadan olduğu gibi kabul etmem gerektiğı anlamına gelmiyor.

"Daha fazla," diye cevap veriyor ve sikimin şu anda olduğundan daha sert olduğundan emin değilim.

Kalçalarımın tutup yüzümü eğerek çenesinin kenarına bir öpücük konduruyorum. "İşte benim iyi kızım."

Övgülerim karşısında kıvranıyor ve bu çok hoşuma gidiyor.

"Sikimin emilmesini seviyorum *Bayan Ivor*," diyorum adını alay eder gibi. "Senin tarafından, ayaklarıma bağlı, yüzünü sikmemi o kadar çok seviyorsun ki günlerce o güzel boğazından aşağıya indiğimde hissettiklerimi düşüneceksin."

Tekrar ayağa kalkıp önüne geçiyorum. Bana bakıyor - talimatlarımı bekliyor - o kadar güvenle bakıyor ki, neredeyse o anda yüzüne boşalacağım.

Bunu uzatmak için aklıma gelen en itici şeyi hayal etmeye çalışıyorum. Aklıma çürüyen et geliyor.

Bu işe yarar.

Şaftımı okşarken sözsüz bir şekilde çenesinin altına dokunuyorum. Bana o kadar itaatkâr bir şekilde açılıyor ki. Yüzünde pek çok kez gördüğüm ama bu senaryoda görmek istemediğim bir ifade var.

Gergin.

Durakladım. "İyi misin?"

Başını sallıyor, ağzını açıp basık dilini dışarı çıkarıyor ama gözlerindeki endişeli bakış hâlâ orada.

Onu ilk gördüğüm andan beri arzuluyorum ama hiçbir zaman hissettiğim ihtiyaç içinde kaybolmayacağım ve onun rahatlığı benim bir numaralı önceliğim olmayacak. "Birkaç dakika önce o çok iyi olduğun kelimelere ne oldu bebeğim? Konuş benimle." Sikim acıyla zonkluyor.

Ağzını kapatıyor, sonra tekrar açıyor, bu sefer kelimeleri bulmaya çalışıyor. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

Oh.

Gerçekten ona öğretmemi istiyor.

Bakire mi? Aklıma gelen ilk şey olmasına rağmen bu soruyu sormuyorum. Yine de bu konuyu konuşana kadar onu kesinlikle sikmeyeceğim. Bekaretin bir kadının vermeyi seçtiği değerli bir şey olduğunu düşündüğüm için değil, fiziksel ihtiyaçlarını elimden geldiğince karşıladığımdan emin olmak istediğim için.

Muhtemelen değildir, ama asla bilemezsin. "Neden beklemiyoruz?"

"Hayır," diye sözümü kesti. "Beklemek istemiyorum," diyor daha yumuşak bir sesle. "Evet, gerginim çünkü bu benim için yeni bir şey. Ama bu aynı zamanda çok heyecanlı ve hevesli olmadığım anlamına gelmiyor."

Demek istediğini anlatmak için ağzını tekrar açıyor, sanki hepsi buymuş gibi bekliyor. Yani, sanırım öyle.

Ama burada kontrolün onda olması gerekiyor.

Şimdilik.

Sikimin başını dilinin üzerine koyuyorum ve o da dudaklarını sikimin etrafına kapatıyor. Titriyorum. "Em bebeğim. Alabildiğin kadar al. Harika hissettirmeyecek hiçbir şey yapamazsın."

Quinn'in öğürme refleksi olmadığını fark ettim.

Başını bir kez sallıyor ve beni boğazının arkasına götürüyor. Parmaklarım tekrar saçlarına dolanıyor, bu sefer köklerini sıkıyor çünkü yavaşlamasını istiyorum.

Bunu beklemiyordum.

Ona muz ya da başka bir şey üzerinde çalışıp çalışmadığını sormak istiyorum çünkü

Ne oluyor lan?

Beni takip ederek üzerimden kalkıyor ve sikim karnımın alt kısmına çarpıyor.

"Yüzümü sikmenize ne oldu *Profesör?*" Meydan okuyor

Ben.

Boğazımda alçak bir hırıltı oluşuyor. Bazen çok şımarık olabiliyor ve ben Hem de çok.

"Oh, yapacağım," başını bir parça geriye çektim. "Ama önce ellerini çözmeni ve o güzel parmaklarını eteğinin altına sokmanı istiyorum. Ne kadar sıırılsıklam olduğunu duymak istiyorum." Onsuz gelmeyeceğim, bundan eminim.

Dediğimi yapıyor, artık her şey ortada olduğu için sinirleri yatışmış gibi görünüyor.

Cinsel geçmişinin benimle paylaşmak zorunda hissetmesi gereken bir şey olduğunu düşünmüyorum, ancak bilmem onu daha iyi hissettirecekse, bana söylemek istediği her şeyi duymaktan mutluluk duyarım.

Elini yılan gibi eteğinin altına sokuyor ve içimde küçük vahşi bir parça siktir et bunu demek istiyor; elini çekip onu kanepeye fırlatmak. O kadar yüksek sesle çığlık atana kadar amını yiyin ki çevremdeki ofislerdeki insanlar kampüs güvenliğini sağlık kontrolü için çağırsın.

Boştaki elini sikimin dibine doluyor, beni tekrar ağzına alıyor ve benim yerime karar veriyor.

Daha önceki tüm endişeler ve kararsızlıklar yok oldu.

Quinn inanılmaz bir çok görevlidir, kendini sınırın ötesine getirmek için çalışırken ruhumu horozumdan emer.

Beklediğimden çok daha yakını ve bunun her şey onun ne kadar mükemmel olduğuyla ilgili.

Ağzımdan fısıltıyla bir *sevişme* dökülüyor.

Benden isteyip de benim onun için yapamayacağım bir şey var mı bilmiyorum.

Şaftımın etrafında inliyor ve sözümü yerine getiriyorum, boynunun arkasını kavıyorum ve yüzünü beceriyorum, böylece elinin uyluklarının arasındaki hareketlerine odaklanabiliyor.

Vücutlarımız aynı anda geriliyor ve kopuyor, o kadar ani ki boğazından aşağı dökülmemin onun için sorun olup olmadığını sormayı unutuyorum.

Artık çok geç.

Serbest bırakma omurgamdan aşağı iniyor, taşaklarım neredeyse beni dizlerimin üstüne çöktürecek bir güçle geriliyor ve boşalıyor.

İkimiz *de* bitkin düştüğümüzde dizlerimin üzerine çöküp kollarımı ona sımsıkı sarıyorum.

Sormadan ağzına üflediğim için özür dileme isteğimi bastırıyorum.

Boynumun yan tarafını öpüyor ve oraya ulaştığında kulak mememi ısıtıyor. "Ne bekliyordum bilmiyorum ama bu değildi."

Sözleriyle sertleşiyorum ve yüzünü kendime doğru eğerek geri çekiliyorum. Belki de ilk seferi için bu kadarı çok fazlaydı. "Quinn, üzgünüm-"

"Bu inanılmazdı." Başını boğazımın dibine gömüyor ve ben onun kokusunu içime çekiyorum.

Sanırım şu anda mutlu ölebilirim çünkü hızla aşık olduğum kadın her yönden mükemmel.

Onu eve ve yatağıma götürmek için sabırsızlanıyorum.

BU SIÇRAMAYI GÖRMEK İSTİYORUM.

QUINN

Jack'i evinin arka bahçesine giden dar patikadan aşağıya doğru takip ederken akşam havası serin ve berrak. Orada Kronk'u buluyoruz, bizi görünce aklını kaçırıyor.

Jack'in hissi hâlâ boğazımın arkasında duruyor ve onun dilimin üzerindeki hissine ya da tadına doyamıyorum. Her zaman daha çok kadınlara ilgi duyan birinin sakso çekmekten bu kadar hoşlanacağını kim bilebilirdi?

Ben değilim, orası kesin.

Ama tekrar yapmak için heyecanlıyım. Ve yakında.

Jack arka kapının kilidini açıyor ve gıcırtyla iterek açıyor. Kronk'un tırnakları parke zemin üzerinde takırdayarak çamaşır odasına doğru ilerlerken evin üzerine çöken sessizliği bozuyor.

"Önden buyurun," diyerek içeri ondan önce girmemi işaret ediyor. Sırıttıyorum, içeri giriyorum ve Kronk'un peşinden gidip ona uyku vakti atıştırmalığını veriyorum ve içindeki su kabını dolduruyorum. Kafesini bu kadar çok sevdiği için onu tekrar içeri aldığımızda ilk geldiği yerin burası olmasına seviniyorum ama yine de çoğu gece üst katta uyumaya alıştığı için onu bütün gece burada bırakmak biraz kötü hissettiriyor.

Üzerinde durmuyorum. Bu gece Jack'e iyice odaklanmayı planlıyorum.
Kronk iyi olacak.

Sandığını kilitleyip çamaşır odasının kapısını kapatıyorum ve suyunu yudumlarken çıkardığı sesleri susturuyorum.

Evin ana bölümüne döndüğümüzde Jack'i hiçbir yerde bulamadık.

Merdivenleri tırmanıp koridorda ilerliyorum ve çatlak yatak odasının kapısından gelen su sesini takip ediyorum.

Odaya girdiğimde banyoda dişlerini fırçaladığını duyuyorum.

Onun yatağında kendimi rahat hissediyorum. Fiziksel yorgunluk mu yoksa zihinsel yorgunluk mu beni aşağı çekiyor bilmiyorum ama o banyodan çıkıp bana katılmadan önce gece için temizlik yaparken çıkardığı sesler beni uyutuyor.

Saatler sonra gözlerimi açtığımda, Jack beni uyandırma zahmetine girmeden benimle birlikte yatağa girmişti.

Aklında başka planlar olduğunu bildiğim halde uyumama izin vermesi kalbimi sıkıştırıyor.

Birbirimize bu kadar yakın olduğumuz için vücudum kaşınıyor. Aramızdaki mesafe ağır geliyor, yoğun bir özlemle dolup taşıyor. Kalın kalçası parmak uçlarımdan sadece bir santim uzakta ve ona dokunmamak için elimi yumruk haline getiriyorum.

Bunun kaçınılmaz olduğunu biliyorum.

Sevişeceğiz.

Şimdi değilse bile, eninde sonunda ve muhtemelen yakında.

Ama uyumama izin verirse, ben de onun için aynısını yapmalıyım.

Ya da...

Çarşafı kalçalarına kadar iniyor ve altından giydiğı boxer'ı bir anlığına ortaya çıkartıyor.

Üzerimde sadece dantelli külotumu bırakarak hızla soyunuyorum ve tekrar yatağa tırmanıyorum. Nazik bir çekişle çarşafı üzerinden çekip vücuduna sarılıyorum.

Uyanmıyor, ama vücutlarımızı o kadar mükemmel bir şekilde hizalamaya karşı koyamıyorum ki, eğer uyanık ve sert olsaydı, birbirimize kusursuz bir şekilde uyacaktık.

Bu düşünceyle amım titriyor ve neredeyse istemsizce klitorisimi onun kalın uzunluğuna sürüyorum.

Kıpırdayan tek parçası siki ve göbeğime doğru seğirdiğini hissetmek beni teşvik ediyor.

Eğilip onu dudaklarından usulca öpüyorum. Nefes alış veriş derinleşiyor ve uykusunda kayıyor.

Böyle uyanmayı sevdiğini umarak sırtıyorum çünkü bunu alışkanlık haline getirmeyi çok isterim. Kalbim beklentiyle çarpıyor, daha da eğilip

alay ediyorum

boynuna yumuşak, ıslak öpücükler kondurdu.

Her dokunuş onu bilincine daha da yaklaştırıyor ve ben her anın tadını çıkarıyorum. Dolgun dudaklarına son bir öpücük kondurduktan sonra hafifçe geri çekiliyor, elimi çıplak göğsünde gezdiriyor ve parmak uçlarımda altındaki kaslarının gücünü hissediyorum.

Vücudumu onunla sürüyorum, hareketlerim daha acil hale geldikçe nefesi kesiliyor.

Kalçalarımın her sarsılışında kendi zevkim artıyor, ama o kalınlaşan sikine rağmen uyumaya devam ediyor, benim onun üstünde tamamen çözülmek üzere olduğumdan habersiz.

Vücudunu küçük bir sürtük gibi kullandığımı farkında değil.

Ellerim teninde dans ediyor, yüzünü avuçlamak için yukarı doğru hareket ediyor. Vücudum orgazmı gerilirken ona daha da yaklaşıyorum.

Bilincin dalları kendini beynine örüyor ve tamamen uyandığında bana bir solukla yanıt veriyor.

Gözlerimin içine bakıyor, şaşkınlık ve arzusunun karışımı gözlerime yansıyor. Elleri kalçalarımı kavramak için hareket ediyor, vücudum zevkle sarsılırken beni ona doğru tutuyor.

Eli sırtımdan yukarı kayıyor, kürek kemiklerimin arasında duruyor ve ben kendime gelirken orada yayılıyor.

"Uyanmamı bekleyemedin mi bebeğim?" diye soruyor uykudan kısılmış, nazik, alaycı bir sesle. Artık bana sık sık bebeğim diyor ve bu o kadar tatlı ki dişlerimi ağrıtıyor.

Ayağa kalkıyorum, yüzüm kızarıyor, şimdi o uyurken kendimi onun yarı sert sikiyle orgazm ettiğimin farkında.

Şimdi tamamen sert, yani görünüşe göre umursamıyor.

Bakışları her zamanki gibi yoğun bir şekilde üzerimde kalıyor. Aklından geçen her şeyi söylediği için sık sık şükrediyorum çünkü aksi takdirde okunamaz hale geliyor.

Yüzünün her ayrıntısına bakıyorum; çene hattının keskinliği, yanağını çukurlaştıran kalıcı gamzesi ve dilini dikişin üzerinde gezdirdiği için hafif nemli olan dudakları.

Gözlerim hareketleri takip ediyor ve tatlarını nasıl bildiğimi düşündükçe vücudumun yerini değiştiriyorum.

Onları tekrar tatmak istiyorum.

Ve çok daha fazlasını.

Aynı dalga boyundayız. Sadece, o benden daha az tereddütlü çünkü benim şu anda hissettiğim utancı hissetmek için bir nedeni yok.

Az önce yaptığım şeyi.

Yüzümü tekrar kendine çekiyor. Dudaklarımız bir nefes kadar ayrılıyor ve sonra aradaki mesafeyi kapatıyor. Bu, bu çizgiyi geçtiğimiz diğer tüm zamanlardan farklı, hafif, neredeyse geçici bir fırça.

Artık kendini tutamıyor gibi görünüyor ve ben de tutmasını istemiyorum. Dudaklarımı onunkilere daha çok bastırıyorum.

Beni ilk öpüşüne çok benzer bir açlık ve aciliyetle karşılık veriyor. Vücutlarımız birbirine baskı yapıyor ve ben onun her santimini hissedebiliyorum.

İçimden bir ses *daha fazla* çığlık atıyor.

Elleri kalçalarımın doğru yol alıyor. Benimki kalın saçlarına dolanmak için yukarı çıkıyor, diğeri göğsünün belirgin kaslarının üzerinde geziniyor. Senkronize hareket ediyoruz, dokunuşlarımız her geçen saniye daha da çılgınlaşıyor. Beni daha yakına çekerken ağzına doğru inliyorum, hassas göbeğim sanki şu anda daha fazlasını kaldırabilirmişim gibi sert sikine sürtünüyor.

Oturuyor, beni kaldırıyor ve vücutlarımızın yerini değiştiriyor. Sırtım yatağa çarpıyor ve her santimini her santimiyle kaplıyor, kalın şaftını amıma bastırıyor ve ateşli öpücüklerle bana saldırırken kendini bana sürtüyor.

"Bu. Sen. Tek istediğim bu," diye fısıldıyorum ıslak dudaklarına.

Boynuma doğru ilerliyor ve sıcak ağzını köprücük kemiğime doğru götürüyor.

Parmakları göğüs kafesim boyunca geziniyor ve çakıllı meme ucumun etrafında hafifçe dolaşıyor. "Söyle bana," bakışları ateşli ve aç. *Açlıktan ölüyor.* "Ne kadar?" "Benim için inleteceğim seni" diye fısıldarken nefesi kulağımı gıdıklıyor.

"Çok mükemmelsin," diyorum öpücükler arasında. Dudağını ısırmadan duramıyorum ve inleyen o oluyor.

Bel kemerime uzanırken gözleri yarı kapalı. Boxerını hevesle çekiyorum, o da aşağı kaydırıyor ve üzerimizdeki azıcık giysiyi çıkarıyoruz, uzuvlarımız birbirine dolanıyor ve bedenlerimiz birbirine doğru hareket ediyor.

Aletin başını sırlıslıklam dikiş yerim boyunca kaydırıyor. "Beni istiyorsun," diye sırtıyor.

Onun sürekli şakacılığını takdir ediyorum. Bunu daha önce hiç yapmadığım gerçeğini kısa süreliğine aklımdan çıkarıyor. Yani, yaptım. Seks yaptım yani. Sadece bir erkekle değil. Hiçbir şekilde bakire değilim. Tüm bunları ona yüksek sesle söylemem gerekiyormuş gibi hissediyorum. Benim tüm cinsel geçmişimi bilmesine gerek yok, benim de onunkini

bilmeme gerek yok, ama bu itiraf önemli hissettiriyor. *Belki de bu*

Toplumun bekâret kavramına yüklediği damga nedeniyle, sanırım şu anda bu konuşmanın zamanı olmadığına karar verdiler.

Ortamı mahveder. Onun aleti içime giren ilk şey olacak değil ya. Sadece ilk silikon olmayan *penis*. Yani, sıkı bir uyum olabilir, ama kesinlikle benim açımdan başka bir bekaret eğilimi olmayacak.

Kendi kafamdan çıkmalıyım. Bundan zevk almak istiyorum. "Benimle dalga geçmeyi bırak," diye homurdanıyorum, belki biraz zorlama olsa da aynı derecede şakacı bir şekilde.

Parmakları boyunun etrafını sararak alaycı bir tavırla okşuyor.

Sanki daha da zorlaştırabilirmiş gibi.

Elinin sarsıntılı hareketi beni patlayacakmışım gibi hissettiriyor ama beni daha fazla bekletmiyor. Ucunu zonklayan klitorisimin üzerinde gezdiriyor ve ağrıyan göbeğimin içine girmeden önce vücudumun sarsılmasına neden oluyor.

İri elleri kalçalarımı kabaca kavıyor, kendine daha iyi bir açı ve daha iyi bir görüş sağlamak için onları ayırıyor.

Yavaş, alaycı, tekrar geri çekilmeden önce bana sadece yarıya kadar giriyor. Kalın siki bu sefer daha derine kayarken uyarılmamla parlıyor ve beni daha önce hiç gerilmediğim bir şekilde geriyor. Benden kaçan inilti insani değil.

Sıkı bir şekilde oturuyor ve basıncı ve yanması beklediğimden çok daha fazla.

Nefesim kesildi, *doydum*.

Sonsuza kadar her günümü Jack Hollis'le dolu geçirmek istiyorum.

Yavaş temposunu sürdürüyor, bana olan ihtiyacı zorlukla kontrol altına alınıyor ve yüzünün her yerine yazılıyor. Bedenim onun altında kıvranıyor ve kendimi yukarı doğru itiyorum.

Kalçamı kavıyor ve beni yatağa sabitliyor, hareketlerini durdurup nefesini içine çekerken gözlerini kapatıyor. "Kımıldama."

Hareket etmek istiyorum. Kontrolünü kaybetmesini izlemek. Onu derin uçtan aşağı gönder.

Soğukkanlılığını yeniden kazanıyor ve ikimizi de yeniden ayarlıyor, bükülmüş dizimi kendi dizinin üzerine asıyor. Bir sonraki hamlesi dayanılmaz derecede derin ve öyle sert ki sanki derimden çıkacakmışım gibi hissediyorum.

"Siktir!" Kelimeler niyetlendiğimden daha yüksek sesle.

Kalçalarını daha yavaş, daha kasıtlı ama aynı sertlikte sallıyor. "Orada mı?" İçime girerek soruyor. Başımı hararetle sallıyorum, tenim alev alev yanıyor. "Bu *oh fuck mı?*"

Leğen kemiğini eğiyor, sikinin başını içimde daha önce varlığından haberdar olmadığım bir noktaya sürüyor ve amım onun uzunluğunun etrafında kenetlenip çırpınıyor.

"Siktir," diye nefes alıyor. "Burada yaşayabilirim. Burada yaşamak istiyorum."

Neredeyse tamamen çekilmeden önce kendini bir süre orada tutuyor ve sonra eskisinden daha hızlı ve daha sert bir şekilde içime geri giriyor. Çarşafı yapıştırmış, her yönden onun tarafından boğulmuşum.

Hızını tekrar yavaşlatıyor. Sert parmakları hassas meme ucumu hafifçe okşuyor ve ben de onun dokunuşuna doğru eğiliyorum.

Hiçbir uyarıda bulunmadan durdu ve benden uzaklaştı. "Sür beni," diyor sanki aklına hayat değiştirecek bir şey gelmiş gibi ve yanımdaki yatağa uzanıyor. "Bunların zıplamasını görmek istiyorum," diyerek göğüslerimi avuçluyor, ben de onun üzerine tekrar binmek için hareket ediyorum.

Emrine itaat ediyorum, belimi sıkıca kavrayıp beni vücuduna doğru yönlendirirken ona sarılıyorum.

Onu hevesle tekrar içime alıyorum, beni ne kadar ıslattığı için minnettarım çünkü *aman tanrım bu çok fazla*. Öne doğru eğilerek ellerimle kaslı göğsünün kıvrımlarını kavriyorum ve onu artan bir hız ve yoğunlukla sikmeye başlıyorum. Göğüslerim her hareketimde zıplıyor ve Jack'in eli onlardan birini avuçlamanın yolunu buluyor. Etimi yoğurarak vücudumda mutluluk kıvılcımları çakmasına neden oluyor.

"Keşke seni gece gündüz böyle tutabilsem," diye inliyor, sesi huşu dolu. "Aleti çok iyi sürüyorsun bebeğim." Tenin tene çarpma sesi odada yankılanıyor ve bedenim zevk dalgalarına yenik düşerken yüksek sesli bir inilti çıkarmaktan kendimi alamıyorum.

Elleri belimi kavrarken "Ben de," diye mırıldanıyorum. Bir başka sıcaklık dalgası tenime hücum ediyor. Bana rehberlik ederken bacaklarım hafifçe titriyor, hareketleri hassas. "Aman Tanrım," diye nefes alıyorum, klitorisimi pelvisine sürme şeklinden orgazmım artıyor. "Boşalacağım."

Ona binen kişi ben olmam gerektiği halde içime girme şeklini yavaş yavaş yavaşlatıyor ve ben de onun hızına uyuyorum, vücuduma zevk dalgaları gönderen derin ve kasıtlı itişlerinin tadını çıkarıyorum. Sabit bir ritimle, sikinin üzerinde aşağı yukarı hareket ediyorum, her hareket beni kenara daha da yaklaştırıyor.

O benim her şeyim ve bunun bitmesini asla istemiyorum.

"Sakın durayım deme," diye homurdanıyor, sesi aciliyetle dolu.

Kaslarım yorgunluktan yanıyor ama bu hummalı tempoda devam etmek için kendimi zorluyorum. Yüzünün zevkle buruşmasını, gözlerinin kamaşmasını izliyorum. Omurgamdan aşağı inen alçak, gırtlaktan bir inilti çıkarıyor. Vücudumdaki her sinir yanıyor.

Hayatımın en yoğun orgazmı tüm varlığımı sarıyor, bedenim zevk içinde sarsılıyor. Aynı anda Jack de kendi zirvesine ulaşıyor ve ikimiz de titreyerek duruyoruz, birbirimizin kucağında tamamen tükenmiş ve doymuş bir halde.

Onun kaygan vücudunun üzerine yığılıyorum. "Hiç yapmadım," diyorum ona doğru kıvrılarak.

"Ben de öyle," diye nefes alıyor ve saçlarımı ikimizin de yüzünden çekip alıyor.

Onun bunu benimle aynı şekilde kastetmediğini biliyorum, ama bir şekilde aynı noktada olduğumuzu düşünüyorum. Çünkü fiziksel olarak kastettiğim duygusal olarak da kastettiğim.

Sen ilksin, yüksek sesle söylemiyorum. Benim de aşık olabileceğimi düşündüğüm ilk kişi.

BİR ŞEY Mİ LAZIM?

JACK

Ertesi gün uyandığımızda -gecenin her saati seviştikten sonra- birlikte bir konferansa katılacağımızı düşünmek güzeldi ama öyle olmadı.

Quinn arka koltukta Sienna ile birlikte, araba koltuğuna güvenli bir şekilde bağlanmış ve ne kadar korkunç hissetmesi gerektiğine rağmen uyukluyor. Bu arada, araba yoluna yaklaştığımızda sersemlemiş ve bitkin bir halde arabayı sürüyorum.

Dün gecenin keyfi, bu sabah erken saatlerde Grammy videosu arandığında, Sienna'nın yüzü zavallı bebek bağırsaklarını kusmaktan kızarmış bir halde ekranda belirdiğinde çabucak uçup gitti.

Arabayı park ettiğimde, Quinn onu araba koltuğundan çıkarıyor ve tekrar uyuması için yatıştırmaya çalışıyor. Kapıyı açıyorum ve onu içeri ve üst kata taşıyabilmem için bana teslim ediyor. Endişe alnımı geriyor ve cehennemden gelen bir gerilim baş ağrısının yaklaştığını hissedebiliyorum.

"Umarım ateşi yoktur." İlk kez hastalanıyor, bu onu hastaneden yeni çıkardığım günden beri korktuğum bir şeydi.

Quinn başıyla onaylıyor ve uzun bir gece için yatak odamı hazırlıyor. Banyoya girip bir el bezi ıslatıyor.

Sakinleştikçe ilk paniğim de azalıyor. Soğuk bezi küçük ayımın alnında gezdiriyorum. Sakinliğin timsali olan Quinn, elektrolit içecek ve diğer yiyeceklerin siparişini v e r m e y e odaklanıyor. "O olacak

"Bebekler hastalanır." diye yumuşak bir şekilde beni rahatlatıyor. Eminim bir yerlerden mikrop kapmıştır."

Başımı sallıyorum. Mantıken, biliyorum. Ama aynı zamanda, onu çocukluğunun geri kalanında bir tür antiviral balonun içine sokup sokamayacağımı da düşünüyorum. "Onu böyle görmekten nefret ediyorum. Sence onu doktora götürmeli miyiz?"

"Onu daha fazla mikropla karşı karşıya bırakmadan önce birkaç saat bekleyelim," diye öneriyor, sesi yatıştırıcı. "Susuz kalmamasını sağladığımız sürece genellikle mide rahatsızlığı için yapılması gereken fazla bir şey yoktur."

Bir saatten kısa bir süre sonra Sienna'nın nefes alış veriş düzeliyor ve göz kapakları uykuya dalarken çırpınıyor. Beşiğinin yanındaki sandalyeye oturup derin bir nefes alıyorum. Quinn'in gözleri bana sabitlenmişti. Endişeli olduğunu söyleyebilirim çünkü ben de endişeliyim ve onu strese soktuğum için suçluluk hissediyorum.

"Neden gelip uzanmıyorsun?" Oturduğu yerin yanındaki yatağa vuruyor. "Ben onunla kalırım."

Başımı salladım. "Denesem bile uyuyabileceğimi sanmıyorum."

"Noel'den Önce Kabus'u izlemek ister misin?" Şakacı bir sırıtış ağzının kenarını çekiştiriyor ve ben sandalyeden o kadar hızlı kalkıyorum ki, vücudum bilinmeyen bir güç tarafından kontrol ediliyormuş gibi onunkine doğru çekiliyor.

"Hayır," diyorum ve onu yakalayıp ikimizi de yatağa yatırarak göğsüme doğru çekiyorum. Kolunu bana doluyor ve vücudunu benimkine doğru kıvrıyor.

Sienna filmi günlerdir tekrar tekrar izliyor ve eğer Jack Skellington'ın "Bu da ne?" şarkısını bir kez daha duymak zorunda kalırsam kafam patlayabilir. Ekranda çok fazla vakit geçirmek için çok küçük olduğunun farkındayım, ama çoğunlukla arka plan gürültüsü olarak açık. Şarkılara eşlik ettiğimizde buna bayılıyor ve başlangıçta Cocomelon'dan daha iyi olması gerektiğini düşünmüştüm. Meğer bir şeyi yeterince tekrarlarsanız insanı psikoza sokabiliyormuş.

"Daha iyi bir fikrin var mı?" Kıkırdıyor.

Uyumak dışında yapabileceğimiz şeyler için bir sürü fikrim var.

Bunların hiçbirisi odada uyuyan bir bebek varken katılmak için uygun değildir.

Bu yüzden yataktan kalkıp Quinn'i kucağıma alıyorum ve gelin gibi banyoya taşıyorum. Kapı sessizce kapanırken bir kıkırdamayı bastırıyor.

Yavaşça onu ayaklarının üzerine indiriyorum ve suyu açmak için duşa uzanıyorum. Önce kıyafetlerini yavaşça çıkarma cüretini gösteriyorum.

kendiminkini döküyorum.

Birbirimizin dokunuşunda kaybolurken, fayanslara çarpan suyun sesi aceleyle aldığımız nefeslere karışıyor. Onu spreyin altına çektiğimde hava buhar ve sıcaklıkla yoğunlaşıyor.

Onu fayansın içinde sikmeyi ne kadar çok istesem de, işin gerçeği ikimizin de bu sabah duş alacak zamanı yoktu çünkü çok aceleyle ayrıldık. Şu anda onunla ilgilenmekten daha çok istediğim bir şey yok.

Acele etmeden şampuanı uzun, kalın saçlarına nazikçe yediriyorum. Kafa derisine masaj yaparken köpükler sırtından ve omuzlarından aşağı süzülüyor. Saç kreminin son kalıntıları da durulandıktan sonra, sabunlu ellerimle cildinin her santimini nazikçe okşayarak geri kalanına geçiyorum.

Lif kullanmayı siktir et, tenimi onunkinin üzerinde istiyorum.

Vücudundaki her kıvrım ve kıvrım lanet bir sanat eseri ve şu anda onu kendime ait olarak işaretlemek için duyduğum dürtü her şeyi tüketiyor.

Elimi kalçasının kıvrımına doladığımda iç geçiriyor, kalın sikim sırtının ortasına sertçe dayanıyor. Baş göğsüme doğru düşüyor ve kollarımda bu kadar gevşemesine bayılıyorum.

Ona birkaç tane vermeyi planlasam da, daha orgazm bile olmadan benimle bu kadar rahatlamış olması? Her şeyiyle.

Kalçaları kendi fikirleri varmış gibi dalgalanıyor ve elimi karnının en alt kısmına bastırarak vücudunu benimkiyle aynı hizaya getiriyorum.

"Bir şey ister misin?" Ona takılıyorum ama bu asılsız. Onun bana ne kadar ihtiyacı varsa, benim de ona on kat ihtiyacım var. Belki daha fazla.

Kendini kabaca ereksiyonuma doğru sürüyor. "İstiyor musun?" "Evet, yapıyorum."

Pozisyonlarımızı değiştiriyorum ve onu duşun serin fayanslarına doğru itiyorum. Nefes nefese kaldığında sırtı kavisleniyor, şaşırıyor ve onu sert bir şekilde tutmamdan tahrik oluyor.

Dizlerimin üzerine çöküp bacaklarından birini omzuma atıyorum ve sanki hayatımda tattığım en güzel şeymiş gibi amını yalıyorum. Sanırım öyle.

Başka bir şey olmasa bile bağımlılık yapıyor.

Kıvrıyor ve inlemelerini bastırmaya çalışıyor ama vücudunda yükselen gerilimi hissedebiliyorum. Çok hızlı bir şekilde zevke yenik düşüyor ve yüzümü ıslatıyor.

Varlığının her parçası onu memnun etmeye, mümkün olan her hissi hissettiğinden emin olmaya odaklandı, bu yüzden aşağı indikten sonra bile

Orgazm oluyorum, içimde duracak gücü bulamıyorum.

Zayıf bir şekilde beni itmeye çalıştığında, klitorisini dudaklarımın arasına alıyorum ve iki parmağımı sırlıslıkla amına sokuyorum, başka bir coşku dalgasıyla üstesinden gelene kadar onu elimle ve ağızla beceriyorum.

Dalgaya biniyor, titriyor ve parmaklarımın etrafında kenetleniyor. Dudaklarımı kalça kemiğine bastırıyorum ve bana bakmak için başını eğdiğinde, bana böyle bakmasını sağladığımda hissettiğimden daha iyi bir his olmayacağından eminim.

Ayağa kalkıyorum, vücudumu onunkine doğru kaydırıyorum. Kollarını boynuma doluyor ve tamamen ayağa kalktığımda bana bir ağaç gibi tırmanıyor, beni öyle bir aciliyetle öpüyor ki sanki dudaklarıma oksijenden daha çok ihtiyacı varmış gibi hissediyorum. İnemelerinin tüm vücudumda titreştiğini hissedebiliyorum ve bu omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Neredeyse sadece bu sestten bile boşalacaktım.

"Kendi tadını seviyor musun, bebeğim?" Öpücükler arasında mırıldanıyorum. "Çok güzel, değil mi?"

Başını salladı ve tekrar suya daldı. Su yüzümüze çarpıyor. Boğuluyorum. Boğuluyorum.

Gitmek için daha kötü yollar düşünebilirim.

Doldurulmaya muhtaç bir şekilde bana sürtünüyor ve bu o kadar hoşuma gidiyor ki, sikim o kadar sertleşmiş olmasına rağmen onu biraz daha kıvrandırmayı ve yalvartmayı düşünüyorum.

Onu kalın uzunluğumun üzerine oturtuyorum, bunun verdiği zevkle nefes almak için bir dakika ayırırken onu yerinde tutuyorum. O kadar iyi hissettiriyor ki yasadışı olmalı ve sağlam bir çaba göstermeden çok uzun süre dayanmak zor.

Bir an için aklıma Sienna'nın her an uykusundan uyanabileceği gerçeği geliyor. *Baba hayatı*; uyanık olduğunuz her an bebeğinizi düşünmek, en uygunsuz olanları bile.

Bu kısacık düşünceyle, serbest bırakılmamın peşine düşüyorum, ona acımasızca vuruyorum çünkü onu doldurmadan önce umutsuzca kesintiye uğramak istemiyorum.

Serbest bırakılmam sert ve hızlı bir şekilde gerçekleşiyor ve onu duvara yaslayıp yüzümü ıslak omzuna yaslıyorum.

Puslu kafamda, doğum kontrolü tartışması yapmadığımızı fark ediyorum ve şu anda sahip olduğum zamanların hiçbirinde onun içinde bitirmemin uygun olup olmadığını bile sormadığım için kendimi aptal gibi hissediyorum.

Yüksek lisans programına girmeye hazırlanan birinin hamile kalmaya

hevesli olmasını beklemiyorum ve o da zaten hamile olduğumun farkında.

bir bebeğin sorumluluğu.

Bence sorun yok, ama bu konuyu daha sonra ona açmak için aklıma bir not alıyorum.

Şu anda onun içinde olmadığım bir randevu, dölleri zaten kalçalarının iç kısımlarına damlıyor.

İçimde vahşi bir parça fısıldıyor; *o kadar da kötü olmazdı, değil mi? Başka bir bebek? Ondan mı?*

Evet, bu kadın aklımı kaçırmama neden oluyor. Neyim var benim böyle?

Onu kaygan fayans zemine indiriyorum, çıplak ayakları yüzeye çarptıkça yüzüm gülümsemeyle buruşuyor. Göğsüme yumuşak bir öpücük kondururken Sienna diğer odadan uyandığına dair feryat ediyor.

"Ne zamanlama ama," diye yarı homurdanıyor, yarı gülüyorum.

"Ben onu tutarım," diyerek parmak uçlarında durup ağzımın kenarını öpüyor. "Sen işini bitir."

"Teşekkürler bebeğim." Teklifin için *m i n n e t t a r ı m .*

Duş aldım.

Dışarı çıkıyor ve Sienna'yı almak için yatak odasına girmeden önce bir havluya sarınıyor.

Çatlak kapıdan onları duyabiliyorum. Çok kolay bir şekilde anne moduna geçiyor ve kalbim biraz sıkışıyor çünkü olan bu, değil mi? Çocuğuma annelik yapıyor ve ona aşık olmamın en büyük nedeni de bu.

Her geçen gün, eksik olduğunu bile bilmediğimiz kayıp yapboz parçası haline geliyor. Sanki her zaman onun olması gerekiyormuş gibi rolünü çok zahmetsizce yerine getiriyor.

Tanrım, umarım karşılığında sunacaklarım onun kalmak istemesine yeter.

MIMOZANIN TADI İKİNCİ SEFERDE ESKİSİ KADAR GÜZEL OLMUYOR

QUINN

Kronk'u dışarı çıkardıktan sonra İÇERİ GİRDİM, bir fincan kahve koydum ve kahvaltı yapmak için ihtiyacım olan şeyleri çıkardım. Dün çok yorucuydu ama Sienna akşama kadar kendini daha iyi hissetti ve dün gece de normale dönmüş görünüyordu.

Bütün günü yatakta birbirimize sokularak ve -Jack'in korkusuyla- *Noel'den Önce Kabus'u* izleyerek geçirdik.

Karakoldan başka bir tutuklama yapıldığına dair bir telefon daha aldım ve ikimiz de daha fazla ürpertici mesaj almadık, bu yüzden şimdi endişelenmemiz gereken kimse kalmadı mı diye merak ediyorum.

Sevdiklerim hala uyukluyor ve ben yumurtaları bir kaseye kırıp köpüklü bir karışım haline getirirken nadir bir sakinlik hissediyorum, sabahın erken saatlerindeki sessizlik bana beynimi yeniden düzenlemek için bir an veriyor.

Bu sabah herkesin ya da en azından benim keyfimi yerine getirmek için şarap dolabına doğru ilerleyip bir şişe prosecco alıyorum. Tatmin edici bir patlamayla şişenin tıpasını açıp kendime bir mimoza dolduruyorum, narenciye ve kahvaltı kokularının karışımına bayılıyorum. Her yudum beni önümüzdeki gün için daha iyimser kılıyor.

Masayı hazırlamayı bitirirken kendi kendime mırıldanıyorum, Jack merdivenlerden iniyor. Onu dağınık saçlı ihtişamıyla görünce kalbim küt küt atıyor.

"Günaydın," diyerek beni bir öpücükle selamlıyor. "Bütün bunlar da ne?"

Ona sırtıyorum. "En sevdiğim iki insanı nefis bir kahvaltıyla şımartayım dedim. Sienna nasıl?"

"Hâlâ uyuyor ama pilleri tamamen şarj olduğunda ikimizin de işinin biteceğinden şüpheleniyorum."

Muhtemelen haklıdır. Telafi etmesi gereken kayıp zamanı var. Kız bebek uyandığında ikimizin de tamamen farklı nedenlerle buna ihtiyaç duyacağımızı düşünerek bir mimoza doldurup ona uzatıyorum.

Bardağını benimkiyle tokuşturuyor ve içmeden tezgâhın üzerine koyup kendine bir fincan kahve koyuyor. "Yeni fırçalanmış dişlerimi OJ ile mahvedemem."

Omletlerimizi hazırlıyordum ki ani ve keskin bir ağrı mideme vurdu. Nefesimi tutarak, iki büküm olmadan önce onları yere koymayı başarıyorum. "İyi misin?" Jack bir anda yanımdaydı.

Başımı sallıyorum ama ağrı, bulantı dalgasıyla birlikte daha da kötüleşiyor. Ayakta durmakta zorlanıyorum, bağırsaklarımı kusmadan önce lavaboya zar zor ulaşıyorum. Mimosanın tadı ikinci seferde o kadar iyi gelmiyor.

Kendime geldiğimde, kusmuğu giderden aşağı akıtmak için suyu açıyorum ve az önce onun önünde kustuğum için kendime kızıyorum. "Sanırım bende Sienna'nın böceği var."

Bariz olanı belirtmenin yolu, Quinnifer.

Sırtımın küçük kısmını ovuyor. Cebindeki telefonu çalıyor. Görmezden geliyor, tekrar çalana kadar bana odaklanıyor.

Ve tekrar.

Kaşlarını çatıyor, kafası karışmış. Ben de aynı şeyi merak ediyorum - kim ona bu kadar ısrarla mesaj atıyor olabilir? İç çekerek telefonu çıkarıyor ve ekrana dokunuyor. Yüz ifadesi şaşkınlıktan saf bir şoka dönüşüyor.

"Ne oldu?" Endişe midemde düğümleniyor, halihazırda uğraşacak yeterince şey olmasına rağmen. Yine lavabonun üzerine kusuyorum, mide bulantısı beni kavıyor.

Boşta kalan eliyle saçlarımı gevşek bir at kuyruğu şeklinde topluyor ve ben hayıflanırken onları tutuyor. "Kız kardeşim arıyor." Telefonunu tezgâhın üzerine bırakıp bana doğru dönerken sesi gergin. "Aşırı doz almış. Az önce hastaneye göturdüler."

Sözlerinin ağırlığı havada asılı kalıyor. Kalbim onun için acıyor ama tek yapabildiğim zoraki bir "O... iyi mi?" demek oluyor.

Gözlerinde umut gibi bir şey görüyorum, kırılgan ve geçici, tüm bunların iyi sonuçlanacağına dair dile getirilmemiş bir dilek - belki de bu onun uyanış çağrısı olur. Göğsümün derinliklerinde bir sızı oluşuyor. Onun için umutlu olmak istiyorum ama bir yanımda bu düşünceyi geri çeviriyor. İçimdeki o küçük kız.

Jack'in kız kardeşinin kızını seçmediği onca zamanı düşündüğümde, ailesinin bir kez olsun onu seçmesini umut eden biri yüzeye doğru tırmanıyor.

Umut bana sadece hayal kırıklığı getirmişken, başkalarının durumu için umutlu olmak zor.

Bunun sonucu bunlardan çok daha kötü olabileceken umutlu olmak zor.

"Bilmiyorum. Gitmek zorundaymışım gibi hissediyorum. Ama ben-" Tereddüt ediyor, sesi çatallaşıyor, eli hâlâ sırtımda duruyor. "Seni burada bu şekilde bırakamam." Sadece hasta olduğum için değil, diğer her şey için de böyle söylediğini biliyorum.

"Gitmelisin," diyorum boğazımda yükselen mide bulantısını yutkunarak. "Ben iyi olacağım. Sadece bir mide rahatsızlığı. Onun yanında olmalısın."

"Ne kadar süreceğini bilmiyorum. Tek yön üç saat. Ya-" Başını sallıyor, yüzündeki belirsizlik ve endişe açıkça görülüyor.

"Burada güvende olacağım," diye onu temin ediyorum, zayıf bir gülümsemeye zorlayarak. "Güvenlik sistemi açık ve en iyi üç arkadaşımız sadece bir telefon uzağımızda. Git hadi. Onunla birlikte olmalısın."

Beni kollarına çekmeden önce ellerini yüzünde ovuşturuyor, belli ki yıpranmış. "Neyin doğru olduğunu bilmiyorum ama yapmak zorundaymışım gibi hissediyorum." Sözleri gergin.

Sırtını hafifçe ovuyorum, kendim bile zar zor dayanıyormuşum gibi hissetmeme rağmen onu rahatlatmaya çalışıyorum. "Bunu düşünecek vaktin olmadığında zor oluyor ama ne yapman gerektiğini biliyorsun. Burada yalnız kalmamdan endişeleniyorsan Kruz'u ya da çocuklardan birini çağırıp bir süreliğine gelmesini sağlayabiliriz."

Hafifçe çekilmeden önce beni sıkıca kavırıyor ve alnını benimkine yaslıyor. "Haklısın. Ama seni böyle bırakmaktan nefret ediyorum."

"Sen hazırlanırken ben de Sienna için bir çanta hazırlayayım," diyorum, enerjimin tükendiğini hissetmeme rağmen. "Gitmeden önce bir şeyler yemelisin."

"Böyle bir şey yapmayacaksın." Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni ayaklarımdan nazikçe kaldırıyor ve merdivenlere doğru taşıyor. "Seni yatağına geri yatırıyorum ve yola çıkmaya hazır olduğumuzda gelip vedalaşacağız."

Ona bir şeyler homurdanmak istiyorum ama bu sabah uyandığımda sahip olduğum enerji hızla azalıyor, bu yüzden kollarımı boynuna doluyorum, başımı omzuna yaslıyorum ve yatak odasına giden yolculuğun tadını çıkarıyorum.

Sienna uyanmaya karar verdiğinde beni yatağına geri sokuyordu.

Adam onu beşikten kaldırırken ciyaklıyor. "Birileri bugün kendini çok daha iyi hissediyor," diyor ve tombul yanaklarını öpücüklerle boğuyor.

"Kızları hâlâ mikrop luyken onlarla yakınlaşmayı bırakmazsa babam kendini pek iyi hissetmeyecek," diye not ediyorum, yastıklara daha da gömölüp yorganına kıvrılıyorum. Onun gibi kokuyor ve dürüst olmak gerekirse, şu andan itibaren burada yaşayabilirim, teşekkürler.

"Korkarım yaklaşan sonum kaçınılmaz." Sienna'yı kalçasından destekliyor. Sienna bana doğru uzanıyor ve homurdanarak kendini onun kollarından kurtarmaya çalışıyor. "Quinny hasta, seni küçük petri kabı," diyor ona.

"Onu bana ver ve gidip bir şişe hazırla. Sen duş alırken ben onu beslerim. Oogie'yi izleyebiliriz." Komodinden kumandayı aldım ve televizyonu açtım.

Jack onu teslim etmeden önce altını değiştirme ve giydirme işlemlerini yapıyor, görünüşe göre oldukça normal hissediyor ama şu anda içinde muhtemelen savaşıyan duyguları bildiğim için onun adına endişelenmekten kendimi alamıyorum. Bana fazladan endişe yüklemek istemediğinde nasıl hissettiğini maskelemekte çok iyi görünüyor.

Neyse ki yine kusmadım.

Bir saatten biraz fazla bir süre sonra Sienna'nın karnı doymuş ve iyice Oogied olmuştu. Jack duş aldı, giyindi ve annesinin Sienna'ya o gün için bakmasını ayarladı. Annesi onu geri aldığı için çok mutluydu, özellikle de hasta olmasına rağmen en başta onu almamızı istemediği için, ama o kendini kötü hissederken ondan uzak kalmak ikimiz için de iyi olmadı.

"Ben yokken iyi olacağına emin misin?" Jack bana milyonuncu kez soruyormuş gibi geliyor.

"Olumlu," diyorum ve Sienna'yı yataktan kaldırıp alnıma iffetli bir öpücük kondurmadan önce onu son bir kez daha sıkıyorum. "Yine de ikinizi de özleyeceğim."

"Bu gece döneceğiz ve sana gelişmeleri mesaj atacağım." Başparmağını yanağımda gezdiriyor, beni bırakmaya dayanamıyormuş gibi tereddüt ediyor.

O gerçekten her şey. Buraya nasıl geldim?

"İhtiyaçlarınızı teslim ettireceğim," diye ekliyor ve yatağın kenarına oturarak bana son bir kez sarılıyor. "Lütfen birkaç saat içinde bir şeyler yemeyi denediğinden emin ol."

"Yapacağım." İkisini de kendime yaklaştırıyorum ve Jack şakağımı öperken Sienna da yanağıma salyalı bir öpücük konduruyor. "İkinizi de seviyorum." "İkinizi de seviyorum."

Ne söylediğimin farkına varmadan kelimeler ağzımdan dökölüyor ve onları tekrar ağzıma tıkıp bütün olarak yutmaktan başka bir şey istemiyorum.

Onları seviyorum ama bunu Jack'e söylemek için muhtemelen çok erken.

Geri çekiliyor, görünüşe göre şok olmuş ve haklı olarak. Sienna az önce her şeyi suuuuuper garip hale getirdiğim gerçeğinden tamamen habersiz.

Ancak çenemi kavrayıp başparmağını çene çizgimde gezdirdiğinde, uygun bir yanıt formüle etmeye çalışıyormuş gibi bana baktığında, belki de şu anda ayakkabımı tam olarak yemediğimi fark ediyorum.

"Biz de seni seviyoruz," diyor. "*Ben* de sizi seviyorum."

Bu kabulün etkisinden çıkana kadar bir saatten fazla zaman geçti ve ancak o zaman kapı zili çaldı ve beni aşk sersemliğimden uyandırdı.

ORADAKI DİĞER ISKELETLERLE BİRLİKTE ÇÜRÜYECEK.

QUINN

Beklediğimden daha az hastayım ama yine de kapıyı açmak için kendimi aşağıya sürüklediğimde damarlarımda çamur varmış gibi hissediyorum.

Stu'nun diğer tarafta beklediğini görünce şaşıyorum. "Jack mesaj attı," diye kaşlarını çatarak bana bakıyor ve ağzına kadar çeşitli eşyalarla dolu bir çanta tutuyor. "Mide virüsü için gerekenleri getirdim."

Yoldan çekiliyorum ve o da bana geniş bir alan bırakarak yanımdan geçiyor.

"Teşekkür ederim. Sadece adanın üzerine otur." Kollarımı göğsümde kavuşturup kapalı kapıya yaslanıyorum. Kaçmasını bekliyorum ama çantanın içindekileri boşaltmaya başlıyor. "Burada kalmana gerek yok, o kadar da hasta değilim."

Beni el sallayarak başından savdı ve işine devam etti. "Sorun değil. Bir şeyler yemeyi denedin mi?" Yumurta çorbasına benzeyen bir kabı sallıyor ve ağzımın suyu akıyor. Neden her hastalık için en iyi şey bu?

Yaltaklanıyorum. "Hayır. Henüz yapabileceğimden emin değilim."

Dönüp bir dolabı açıyor ve bir kâse çıkarıyor. "En azından denemelisin." Başını oturma odasına doğru salladı. "Git otur, bunu ısıtıp sana getireceğim."

İstedikini yapmadan önce sadece bir an tereddüt ediyorum. Jack'in gerçekten çok iyi arkadaşları var.

Telefonumu komodinin üzerinde unutmuşum ama onu almak için merdivenleri tekrar tırmanacak enerjim yok. "Hey," diye bağıyorum mutfığa. "Jack'e mesaj atabilir misin?"

kontrol etmek ister misin? Telefonumu yukarıda unutmuşum."

Yüzü köşede beliriyor ve bir elinde bir kase çorba, diğerinde telefonu var. Gözleri ekranda, bana çorbayı getirirken çoktan bir metin yazmakla meşgul.

"Üzerinde. Aslında seni kontrol etmek için bana mesaj atıyordu. Ona ebola olduğundan emin olduğumu ve seni acile götürmeye zahmet etmeyeceğimi, bodruma atıp oradaki diğer iskeletlerle birlikte çürümeye bırakacağımı söyledim. O da sorun olmadığını, sıkışık olduğu için seni bir köşeye sıkıştıracağını söyledi."

Gözlerimi devirip kaseyi ondan alıyorum. "Saçmalıyorsun." Sırıttıyor ve telefonunu cebine koyuyor. Her zamankinden daha yorgun ve daha az kendinde görünüyor. Şakacılığı daha zorlama görünüyor.

"Her şey yolunda mı?" Çorbayı kaşıkla yudumlarken soruyorum. Çok sıcak ama tam da midemin ihtiyacı olan şey olduğunu söyleyebilirim. Tabii midemde tutabilirsem.

Bir kolunu göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve eliyle yüzündeki kılları temizliyor. "Evet. Sadece yorgunum."

Birdenbire bir baş dönmesi dalgası çarpıyor ve görüşümü yeniden odaklamak için başımı sallıyorum. Onun dış hatları bulanık. Daha önce hiç bayılmamıştım, ama sanki olmak üzere olan şey buymuş gibi geliyor. Konuşmak için ağzımı açıyorum ve bir şeyler çıkıyor ama tam olarak beynimin bir araya getirmeye çalıştığı kelimeler değil.

"*Günlerdir* ayaktayım." Bana bir adım daha yaklaşıyor ve elimden kâse ile kaşığı alıp sehpanın üzerine koyuyor. "Erişimim yok diye yalan söylediğim o lanet kameraları izliyor, Ezra'yla gönderdiğim şarabı çıkarmanı bekliyordum. Bunun suçunun Kruz'a yüklenmesini *gerçekten* istiyordum çünkü şarabı burada bırakan o gibi görünüyordu. İhtiyacım olanı senin soğumuş cesedinden almak benim için çok daha kolay olurdu ama işte buradayız." Çok soğukkanlı, ama sözleri beynimde sadece hafifçe kaydediliyor çünkü bu *da ne?*

Ellerini ceplerine sokuyor ve başım kanepenin minderine yaslanıyor. Hareketlerimin tüm kontrolünü kaybettim ve her şey karanlığa gömülürken içimde panik dönüyor.

"Şansıma bir yudum aldıktan hemen sonra kusacaktın."

HE'S A DIPSHIT

JACK

Hastane yolculuğu olması gerekenden daha uzun sürdü - beklediğim üç saat değil, dört saate yakın. Her dakika endişeyle gerildiğimi hissettim. Bu sabah hastaneden gelen Anna'nın aşırı doz aldığına dair mesaj bozuk bir plak gibi kafamın içinde tekrar tekrar çalıyordu. Buraya geldiğimde ne bulacağımdan bile emin değildim ama gelmek zorundaydım.

Sienna'yı annemle bırakmak rahatlatıcıydı ama Quinn'i geride bırakmayı kolaylaştırmadı, özellikle de hâlâ hasta olduğu için.

İçeri girmeden önce onu son bir kez arayıp kontrol etmek istiyorum ama aradığımda doğrudan sesli mesaja düşüyor.

Onunla konuşmayalı birkaç saat oldu ve hastalığını uyuyarak atlattığını düşündüm. Sanırım şimdi telefonunun kapanmasına izin verdi, ancak bu, olan biten diğer her şeyle birlikte sesini duyamamaktan kaynaklanan endişeyi durdurmuyor.

Artık araba kullanmadığımı için, aşk acısı çeken bir sapık gibi evin kameralarını açıp bakıyorum.

Sistemim çöktü ve panik içimde dönüp duruyor.

Stu'ya mesaj atıp gidip onu kontrol edip edemeyeceğini soruyorum ama birkaç dakika sonra beni okumaya bıraktığını fark ediyorum. Bazen o kadar güvenilirmez oluyor ki, muhtemelen beni görmezden geliyor ve sırf oraya gitmekten kurtulmak için.

Ezra'yı arıyorum, ki bunu en başta yapmalıydım, ve ilk çalmadan sonra cevap veriyor.

"Jack. N'aber?" Kelimeleri bir ağız dolusu yemeğin etrafında söylüyormuş gibi geliyor.

"Hey, meşgul müsün?" Ben soruyorum.

Ses tonumdaki endişeyi hissetmiş olmalı. "Anna mı?"

"Hayır. Şey. Dürüst olmak gerekirse emin değilim ama bu yüzden aramıyorum." Quinn'le ilgili durumu açıklıyorum ve onu kontrol etmek için gerçekten hızlıca uğrayıp uğrayamayacağını soruyorum. Daha önce yemek getirmiştım ama Gatorade içmekten bıkmış olma ihtimaline karşı zencefilli gazoz ya da başka bir şey almasını da rica ettim.

Eğer bir şeyler yiyebilseyse.

Hastanenin önüne bakıyorum, kız kardeşim için bile olsa onu yalnız bıraktığım için pişmanlık duyuyorum. Belki de yanına gelmeyi reddetseydim, bu onun ihtiyacı olan kaba bir uyandırma çağrısı olurdu.

Aşırı tepki veriyor olabileceğimin farkındayım ama Ezra aldırıyor gibi görünüyor. Sanırım olan biten diğer her şeyle birlikte, aşırı endişem tamamen temelsiz değil.

"Oh, evet. Elbette," diyor ve ardından içkisini kulağıma doğru yudumluyor. "Sana minnettarım. Önce Stu'ya mesaj attım ama beni tamamen başından savdı."

"O bir salak," diye cevap veriyor. Etrafta hışırdadığını duyabiliyorum. "Şimdi yanına gideceğim ve onunla birlikte olur olmaz seni arayacağım, ama her şeyin yolunda olduğuna eminim. Stres yapma."

Rahat bir nefes alıp telefonu kapattım ve kendimi arabadan dışarı attım.

Hastanenin sürgülü kapısından içeri girerken kalbim hızla çarpıyor. Resepsiyon, ihtiyacım olan cevaplarla aramda bir bariyer gibi duruyor. Sesimi sabit tutmaya çalışarak ona doğru ilerliyorum.

"Merhaba, kız kardeşim Anna Hollis'i arıyorum; bu sabah aşırı dozdan hastaneye getirildi."

Kırk yaşlarında bir kadın olan resepsiyon görevlisi klavyesinde bir şeyler yazmadan önce bana kısa ve kibar bir gülümseme veriyor. Ekranı tararken hafifçe kaşlarını çatıyor, sonra bana bakıyor. "Üzgünüm ama burada bu isimde bir hastamız yok."

Gözlerimi kırıştırıyorum, onu yanlış duyduğumdan eminim. "Hayır, bir yanlışlık olmalı. Bu hastaneden aşırı dozdan öldüğünü ve bugün erken saatlerde getirildiğini söyleyen bir mesaj aldım."

Yüz ifadesi yumuşuyor ama gözlerindeki şaşkınlık devam ediyor. "Anlıyorum ama sistemimizde kayıtlı değil. Tekrar kontrol edeyim."

O birkaç tuşa daha dokunup göremediğim bir şeyler arasında gezinirken kalbim küt küt atarak orada öylece duruyorum. Dakikalar acı verici bir şekilde uzayıp gidiyor.

başını sallar. "Gerçekten üzgünüm ama bugün burada bu isimde birinin tedavi edildiğine ya da kabul edildiğine dair bir kayıt yok."

Göğsümden vurulmuş gibi hissediyorum. Söylediklerini anlamaya çalışırken yer altımda sallanıyormuş gibi hissediyorum. "Yani... o hiç burada olmadı mı?"

Resepsiyon görevlisi bana özür dileyen bir bakış attı. "Öyle görünüyor. Onunla ilgili herhangi bir kaydımız yok."

Ne yapacağımı şaşırdım. Mesaj bir hata değildi. Hastaneden geldiğini biliyorum. Biri bana yanlış bilgi mi verdi? Acımasız bir şaka mıydı?

Masadan uzaklaşıyorum, resepsiyonistin sesi zar zor duyduğum başka bir şey söylerken azalıyor. Telefonumu çıkarıp mesajı tekrar kontrol ediyorum. Hastanenin numarası tam orada. Bu gerçek, ama mantıklı değil.

Mesajdaki numarayı çeviriyorum. Bir ses cevap vermeden önce hat iki kez çalıyor. "St. Anthony Hastanesi, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba, bu sabah kız kardeşim Anna Hollis'in aşırı dozdan öldüğünü ve hastaneye getirildiğini söyleyen bir mesaj aldım. Şu anda hastanedeyim ama burada olduğuna dair bir kayıt yok." Sesim gergin, zorlukla bir arada durabiliyor. "Mesajın geldiği numarayı kontrol etmem gerekiyordu."

Bir duraklama oldu, ardından bir şeyler yazmaya başladı. "Üzgünüm ama Anna'nın bugün hastaneye kabul edildiğine dair bir kayıt yok. Bu hastane olduğuna emin misiniz?"

Sakin kalmaya çalışarak dişlerimi sıkıyorum. "Evet, eminim. Mesaj bu numaradan geldi."

Bir duraklama daha. "Gerçekten üzgünüm efendim. Ne olduğunu bilmiyorum ama burada kız kardeşinizle ilgili hiçbir bilgi yok. Hastanenin böyle bir şey hakkında *mesaj* göndermeyeceğinden bahsetmiyorum bile."

Telefonu kapatıyorum, kafa karışıklığı ve hayal kırıklığının ağırlığı üzerime çöküyor. O hiç burada olmamıştı. Kendimi aptal gibi hissederek hastanenin ortasında dikilirken midem çalkalanıyor. Ne haltlar dönüyor?

Quinn ya da Ezra'dan bir yanıt gelmesini umarak telefonuma bakıyorum ama hâlâ bir şey yok.

BİRİNİN ÜZERİNE KUSMAYI HIÇ BU KADAR İSTEMEMİŞTİM.

QUINN

Dakikalar ya da belki saatler sonra kafam karışmış bir şekilde uyandım.

Önce yurt odamın loş ışığında olduğumu düşünüyorum ama son birkaç gün aklıma geliyor ve kolumdan aşağı akan ve parmak uçlarımdan damlayan sıcak, yapışkan sıvı bana her neredeysem senaryonun iyi olmadığını söylüyor.

Kronk'un havlamasını duyabiliyorum, uzaklarda bir yerde aklını kaçırıyor. Hâlâ Jack'in evinde olmalıyım. Onun güvende olduğunu bilmek içimi rahatlatıyor.

Ya da en azından öyle görünüyor.

"Sen hâlâ baygınken onu çıkardığıma sevinmelisin." Stu'nun bulanık şekli gözümün önüne geliyor. Tam önümde duruyor ve yüz hatlarını zar zor seçebiliyorum. Anlaşılan bana her ne veriyse çok güçlü bir şeymiş. "Sanırım bıçağımın altında kıvranmanı izlemek hoşuma giderdi."

Ağzım kurudu ve dilim ağırlaştı. Uzunlarımı kullanmam söz konusu bile değil. Başımı zar zor dik tutabiliyorum.

Gerçekten neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok ve tamamen bilinçli olsaydım bile yine de olmayacağından oldukça eminim.

Beynim bana bunu yapanın Stu olmasından dolayı şok olmak istiyor, olanlardan etkilenmek istiyor ama sistemimdeki ilaçlar tepki ya da duygu gibi şeylere yer bırakmıyor.

"Bu gerçekten hiç sorun değildi." Parmaklarının arasında bir şey yuvarlıyor ve gözlerini kısarak bakıyormuş gibi yüzünün önünde tutuyor. "Bunun için ölmeni *planladığımdan*, sonrasında seninle ne yapacağımı bilmiyorum."

Başımı taş duvara yaslayıp homurdanıyorum. Nereye gidersek gidelim soğuk.
vardır.

"Seni öldürebilirdim ama ellerimi kirletmeye alışık değilim." O baktığı şeyi cebine sokar. "Bu benim için bir ilk, ama sanırım her şeyin bir ilki vardır."

Şimdi volta atıyor.

Zaman kazanmalıyım. Biri gelmek zorunda. Belki Jack telefona cevap vermediğimde bir şeylerin ters gittiğini anlar. Stu'yu konuşturmaya ve bilgi toplamaya devam etmeliyim. Bana bir şans verebilecek herhangi bir şey.

"Ne... bu da ne?" Kelimelerim neredeyse çok sessiz, ama ona ulaşıyor gibi görünüyorlar. "Benden ne aldın?"

Çömelirken sırtışı genişliyor. "Bir çip. Baban sana yerleştirmiş. Bunu bilmiyordun, değil mi?" Daha yakına eğiliyor, gözleri hastalıklı bir memnuniyetle parlıyor. "Yıllar boyunca Meclis hakkında bilgi depolamak için kullandı, tüm küçük sırlar kolunun içine gizlendi. Ama merak etme, artık bundan kurtuldun. Seni benden kurtarmaması çok kötü." Yüzündeki gülümseme eğik ve vahşi. "Genellikle pis işleri benim için başkalarına yaptırırım. Babanın kafasını ezmeleri için o küçük pisliklere para verdiğim zamanki gibi. Ya da Jack'in kız kardeşine onu gün boyunca meşgul etmesi için para verdiğimde, aslında hastanede olmadığını anladığında hiçbir telefonuna cevap vermeyeceğinden emin olmak için. İnsanların biraz para için yapabilecekleri şey çılgınca, özellikle de uyuşturucu için zor durumdayken. Ama işte buradayım ve eğlenmediğimi söyleyemem."

Bu kötü adam monologu her neyse, daha fazla dayanamayacağım. Yine bayılacakmışım gibi hissediyorum. Ama daha önce hissedemediğimi söylediğim o duygular var ya? Şimdi hissediyorum; Jack ve Sienna için çok üzülüyorum.

Ne kadar boktan bir insan olursa olsun, umarım kız kardeşi en azından güvendedir.

Başımı yana eğiyorum, beynim artık bazı şeyleri düşündüğü için işini bitirmiş.

Stu önümde çömeliyor, başımı dikleştirirken lanet olası 8 inçlik av bıçağının ucuyla çenemin altını deliyor. Derimi tekrar yüzmesinin verdiği adrenalin beni biraz daha kendime getiriyor.

"Babandan nefret ettiğini biliyorum. Ben de ondan nefret ederdim, bu yüzden ortak bir noktamız var." Sıcak nefesi yüzümde geziniyor. Birinin üzerine kusabilmeyi hiç bu kadar istememiştim. Eminim yeterince uğraşırsam o lanet çorbayı geri getirebilirim. "En azından istifa etmeye çalıştıktan sonra. Çünkü tabii ki *bu* iş bana kaldı. Ondandır kurtulmak ve küçük *erkekler kulübümüzden* zarar görmeden uzaklaşmasını sağlayacak Meclis üzerinde sahip olabileceği tüm bilgilerden kurtulmak."

Sonunda içimde daha fazla kelime üretecek gücü buldum. "Hiçbir bilgim yok." Sesler bulanık çıkıyor, zar zor duyuluyor ve ben konuşuyor olsam da sanki başka birinin sesiymiş gibi geliyor.

Stu alay eder, gözlerinde eğlence parıldar. "Evet, artık değil. Kolundaki çipi daha yeni kestim." Koluma doğru eliyle işaret ediyor ve ben de yaradan sızan kanı görerek aşağı bakıyorum. Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum, ta ki kestiği yerin zaten yara izi olan bir yer olduğunu fark edene kadar.

Birdenbire her şey yerli yerine oturdu. Çocukken geçirdiğim ameliyat, yara izinin olduğu yerdeki keskin ağrılar, babamla buluşmalar ve beni her zaman kolumdan ya da omzumdan tutma şekli. Beni sadece duygusal olarak kontrol etmiyordu, sırlarını saklamak için beni kullanıyor, onları içimde saklıyordu.

Stu daha da yaklaşarak devam etti, sesinde küçümseme vardı. "Baban bizden sır saklayabileceğini, kapalı kapılar ardında neler çevirdiğini bilmeyeceğimizi sanıyordu. Sanırım ne kadar yakından izlediğimizi fark etmedi. Böyle düşünmesi büyük aptallık."

Bıçağı çeneme daha da saplıyor ve irkiliyorum ama ilaçların acıyı azalttığından şüpheleniyorum çünkü çılgılık atmadığım için hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

Bıçaktan aşağı, eli ve kolları boyunca kan damlıyor.

Bacaklarımı hareket ettirmeye çalışıyorum, gücümün geri gelip gelmediğini test ediyorum. Ayak parmaklarım seğiriyor ve bir umut kıvılcımı hissediyorum. Eğer dikkatini yeterince dağıtabilirim, belki yanımdaki kutu yığınının tekmeleyebilir ve onu sendeletecek kadar gürültü çıkarabilirim. Boşuna çabalıyorum ama kendimi çaresiz ve umutsuz hissediyorum.

"Onu izleyen insanlar, o aramızdan ayrıldıktan sonra size geçtiler."

En azından artık Jack ve Sienna'nın yanına taşınmadan önceki haftalarda gerçekten aklımı kaçırmadığımı biliyorum ama sanırım buraya taşınmam tam da onun planlarına hizmet etti.

Bu psikopatın ikisini de bu karmaşaya sürüklemek yerine beni yalnız yakalamayı tercih ettiği için minnettarım. Güvende oldukları için çok

mutluyum ve Jack

çok, çok uzaklarda.

Gerçi şu anda biraz yardıma hayır diyeceğimi sanmıyorum.

Her adımda karşı çıkmama rağmen beni karanlık hayatına sürükleyeceğini fark etmediğim için aptaldım. Ne olursa olsun beni kullanmanın bir yolunu bulacağını bilmeliydim.

Başımı geriye atıyorum ve bıçağın ucunun derimden ayrıldığını hissediyorum. Kan fışkırıyor ve Stu'nun tüm vücudu titriyor.

İşte o anda bu oyundan biraz fazla zevk aldığını fark ediyorum ve ben gerçekten boku yemiş durumdayım çünkü vücudumun diğer kısımları bir yana boynumdaki kasları bile zar zor kontrol edebiliyorum.

"Seninle gerçekten istediğim her şeyi yapabilirim ve bedenini kimsenin bulamayacağı bir yere saklayabilirim." Saçlarımı saygıyla yüzümden çekiyor ve boğazımda safra birikiyor. "Ya da belki seni burada bırakır ve sana yapacağım tüm ahlaksızlıkları Jacky Boy'un üzerine yıkmanın bir yolunu bulurum. Ne de olsa burası onun bodrumu." Yüzündeki gülümseme bana bu *ahlaksızlık* hakkında tam olarak ne hissettiğini söylüyor.

Merdivenlerin tepesindeki kapı gıcırıyor ve o sarsılarak ayağa kalkıyor ama bir el silah sesi duyulmadan önce benden tam bir adım uzaklaşmıyor.

Kurşun tam sırtına isabet etti ve önümde yere yığıldı, kurşun yarasından akan kan cansız bedeninin etrafında toplanırken tamamen gevşekti.

Merdivenlerden ayak sesleri geliyor ve ben bilincimi tekrar kaybetmeden önce Ezra bir anlığına görüş alanıma giriyor.

ONU LANET BİR JACK-O-LANTERN GIBİ OYDU

QUINN

Vücudum spazmlarla sarsılıyor ve dinlenmek için mücadele ederken zihnim sisli bir pus içinde dönüyor. Her kasım ağrıyor ve seğiriyor, damarlarımda dolaşan yabancı maddeye karşı savaşıyor. Bilincimin geri geldiği anlarda Jack'in sesini duyuyorum, sözleri yatıştırıcı ve güven verici.

Elleri üzerimde sabit bir ağırlık oluşturuyor, beni şimdiki zamanda topraklıyor ve şu anda güvende olduğumu hatırlatıyor. Fısıldadığı teselli sözcüklerine karşılık vermeye çalışıyorum ama bedenim tepkisiz ve yorgunluktan ağırlaşmış durumda. Onun dokunuşu beni çok uzaklara sürüklenmekten alıkoyan bir bağ.

Daha sonra, zihnim nihayet uyanıp konuşabileceğim kadar açıldığında, iki polis memuru ifademi almak için odaya geliyor. Jack yanımda ve soruları birbirine karışıyor, ama vücudum hala cehennemden çekilmiş gibi hissetmesine rağmen elimden geldiğince cevap veriyorum.

Onlar işleri tamamlarken, Stu'nun çipi kestiği yerde hâlâ sargılı olan koluma bakıyorum. Midem huzursuzlukla burkuluyor ve boğazımı temizliyorum. "Çipin ne olduğunu biliyor musun? Kolumdan çıkardığı mı?"

Polisler nabzımın hızlanmasına neden olan hızlı bir bakış alışverişinde bulunuyorlar. Uzun boylu, iri yarı, çatık kaşlı bir memur başını hafifçe eğiyor. "Chip?"

Hanımefendi, çip hakkında herhangi bir bilgimiz yok."

Göğsüm sıkışıyor. Buraya geldiğimden beri hiç olmadığım kadar tetikteyim. "Stu... onu kestiğini söyledi. Bilgi depoluyormuş, babamın oraya koyduğu bir şey."

Daha önce konuşan memur rahatsız bir şekilde kayıyor ve ortağına bakıyor - kısa kesilmiş saçlı bir kadın, beni biraz fazla yakından izliyor, ifadesi okunamıyor. "Bize bu konuda hiçbir şey söylenmedi" diyor, sesi soğuk ve sabit. "Böyle bir şey varsa bile raporumuzda yok."

Bunu söyleme şekli alarm zillerini çaldırıyor. Aralarındaki gerilim, hızlı bakışlar. Bir şeyler saklıyorlar.

Hafifçe doğrulmak için kendimi zorluyorum, bedenim her harekette itiraz ediyor. Jack fark ediyor ve elini omzuma koyuyor ama ben duramıyorum. "Hiçbir şey bulamadın mı? Çipten hiç iz yok mu?" Sesim hafifçe titreyerek bastırıyorum. Kalbimin göğsümde çarptığını hissedebiliyorum.

Memur neredeyse çok hızlı bir şekilde tekrar başını sallar. "Hayır, hanımefendi. Elimizdeki tek şey olay yerinden elde edilen kanıtlar ve böyle bir şey çıkmadı." Çok kararlı.

Gözlerimi kısıyorum, onu inceliyorum. İlgisizliklerinde ve aşırı nötr ifadelerinde bir tuhaflık var - prova edilmiş gibi geliyor. Erkek memurun duruşundaki hafif kaymayı yakalıyorum, sanki bu konuşmanın daha ileri gitmesini engellemeye çalışıyormuş gibi.

Jack elimi sıkıyor ama dokunuşu bu kez beni cezalandırmıyor. Bunun yerine hayal kırıklığına uğruyorum. Meclis'in sakladığı şeyi ortaya çıkarmayı daha çok önemsemem gerektiğini biliyorum ama şu anda sadece her şeyden kurtulmak istiyorum. Başımı hafifçe sallayarak derin bir nefes alıyorum. "Hayal görüyor olmalıyım," diyorum zayıf bir gülümsemeyi zorlayarak. "Belki de ilaçlar kafamı karıştırıyordur."

Memurlar birbirlerine bakıyor, yüz ifadeleri rahatlamış bir ifadeye dönüşüyor. "Olur böyle şeyler," diyor kadın memur, sesi neredeyse yatıştırıcı. "Çok şey yaşadınız."

Başımı sallıyorum, daha fazla zorlamadan o anın geçmesine izin veriyorum. "Doğru, elbette," diye mırıldanıyorum, sesimdeki şüphenin kaybolmasına izin veriyorum. Beni kafası karışmış bir hastadan başka bir şey olarak görmelerini istemiyorum - ya da en azından şu anda kendimi böyle gördüğümü düşünmelerini istiyorum.

Onlara inanmıyorum. Bir saniye bile.

Ama Sienna'yı da düşünmek zorundayım. Etrafta dedektifçilik oynayarak kendimi, dolayısıyla tatlı bebeğimi ve babasını tehlikeye atamam. Onlar ayrılırken, şüphelerim kesinliğe dönüşerek gidişlerini izliyorum.

Meclis'in bu kasabada pençeleri var ve polisler? Onlar da bunun bir parçası. Ama kendimi daha derine inmeye ikna edemiyorum. Şu anda tüm bu kaostan uzak olduğum için rahatım, bu beni korkunç bir insan yapabilir ama onlarla mücadele edecek durumda değilim.

Jack eğilip alnıma güven verici bir öpücük konduruyor.

Ama gözlerimi kapattığımda içimde bir huzursuzluk belirliyor. Polise güvenmiyorum. Yine de bir parçam bu durumdan kurtulduğum için minnettar. Umarım bunları bir daha düşünmeden hayatıma devam edebilirim.

JACK

Ayaklarım beni steril hastane odasında bir ileri bir geri götürüyor, bakışlarım Quinn'in solgun halinden hiç ayrılmıyor. Koluna takılı serum ve ince hastane önlüğünün altından çıkan tüplerle orada yatarken çok kırılgan görünüyor. Sığ ama düzenli nefes alıyor ve onu bu halde görmeye dayanamıyorum.

Endişemin hemen altında kaynayan öfke beni tüketmekle tehdit ediyor. Birden kapı açılıyor ve yüzü kasvetli bir ifadeyle kazınmış bir doktor odaya giriyor. Stu'nun ona ne verdiğine dair herhangi bir haber almak için çaresizce ona doğru döndüğümde gözlerim onunkilerle kilitleniyor. Konuşacak ve yemek yiyecek kadar uyanık olduğu için minnettarım ama bu endişemi azaltmadı. Hâlâ çok uyuyor. Çok fazla.

Birinin, özellikle de en iyi arkadaşlarımdan birinin, hele hele Stu'nun onu kasten bu şekilde incittiği düşüncesi karşısında hâlâ şoktayım.

Doğrudan konuya giriyor, sesi ağırbaşlı ve ciddi. "Kapsamlı testlerden sonra, yuttuğu maddeyi tespit ettik. Yüksek dozda striknin, ciddi ve hayatı tehdit edici sonuçlar doğurma potansiyeli olan inanılmaz derecede zehirli bir zehirdi."

Çenem gerildi.

"Neyse ki, sadece küçük bir miktar tüketmiş gibi görünüyor. Daha yüksek dozlarda ölümcül olabilir, ancak bu vakada ciddi bir reaksiyona neden olacak kadar azdı."

Durumun ciddiyetini kavramaya çalışırken, sözleri aramızdaki boşluğa sinen bir ağırlık taşıyor. Zihnim her şeyin ne kadar kolaylıkla çok daha kötü sonuçlanabileceğine dair düşüncelerle dolup taşıyor.

En iyi arkadaşım zaten ölmemiş olsaydı, onu memnuniyetle kendim vururdum. Ya da boğarak öldürürdüm. Onu lanet bir jack-o-lantern gibi oydum. Bu muhtemelen daha tatmin edici olurdu. "Böyle bir şeyin iyileşmesi neye benzer?" diye sordum.

Doktor güven verici bir şekilde, "Önümüzdeki birkaç gün içinde iyi olacak," diyor. "En kötüsünü atlattı. Biraz dinlenme ve uygun bakımla hızlı bir şekilde iyileşecektir."

Bir nefes verdim.

Başını sallayıp odadan çıkıyor ve beni yine Quinn'le yalnız bırakıyor. Onunla birlikte yatağa giriyorum, o mışıl mışıl uyurken bedenimi onunkine sarıyorum, zihnim hızla çalışıyor ve kalbim paramparça oluyor.

Daha sonra Ezra'yı aramak için koridora çıkıyorum. O açmadan önce bir kez çalışıyor.

"Jack, o nasıl?" Sesi endişe dolu. "Durumu stabil," diyorum, sesim gergin.

Evime uğradığında mutfak adasının üzerinde duran lanet olası bir silah bulduğunda -ki ikimiz de buna sahip olmadığımızı biliyoruz- ve bodrumun kapısını açık bulduğunda, yapılması gerekeni yapmakta tereddüt etmedi. Tetiği çekmeden önce silahın Stu olduğunu bile fark etmemişti ki eminim bunu atlatması uzun zaman alacaktır.

Bu adama duyduğum minnettarlık ölçülemez. Sadece hızlı düşündüğü için değil, bugün Sienna'ya bakarak annemi rahatlattığı ve benim de Quinn'in yanında 24 saat kalabilmemi sağladığı için.

Arka planda gevezelik ediyor ve ağzımın kenarında bir gülümseme belirliyor. Gülümsemek şu anda çok zor.

Şu anda dik durmak çok zor.

Yorgunum ve uykusuzluktan yüzüm uyuşmuş durumda.

"Küçük kız bir melek oldu," diyor. "Çılgın it de öyle."

"Teşekkür ederim," diyorum ciddiyetle. "Her şey için."

Bir an sessiz kaldı. Kahraman olmadığı konusunda kararlıydı, sadece böyle korkunç bir durumda herkesin yapacağı şeyi yapmıştı. "Senin için buradayım, dostum." Bundan daha doğru bir söz söylenemezdi. "Kızına iyi bak ve bizim için endişelenme."

Endişelenmediğim bir şey varsa o da Sienna'nın Ezra'yla birlikteyken güvende olup *olmadığıdır*. "Teşekkürler. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara." Sözlerim yüklü, çünkü sadece Sienna'yı kastetmiyorum. Tüm bu olanları işlemek hepimiz için bir yolculuk olacak.

Aramayı sonlandırıp Quinn'in yatağının yanına dönüyorum, kalbim ağırlaşıyor. Saçlarını nazikçe okşuyor, uyumasını izliyorum.

Kimse ona bir daha zarar veremeyecek, çünkü bundan sonra gözümün önünden ayrılmayacak.

ONUN HER PARÇASI BENİM.

JACK

Anahtarı kilide sokup çevirirken elim hafifçe titriyor. Kilit tıkırdayarak açılıyor ve ağır meşe kapıyı içeri doğru iterek önce Quinn'in girmesini işaret ediyorum. İçeri adım atar atmaz evin tanıdık kokusu beni sarıyor ve beklenmedik bir şekilde içimi bir rahatlama dalgası kaplıyor. Ancak, zihnim hala son birkaç günün travmatik olaylarından sersemlemiş durumda. Yüzü yıpranmış, yorgun ama kararlı olan Quinn'e bakıyorum ve omuzlarıma ağır bir endişe çöküyor - Quinn'in böylesine travmatik bir şey yaşadığı yere döndüğünde nasıl hissedeceğine dair bir belirsizlik.

Sienna hariç, ona duyduğum sevginin derinliği hayatımdaki diğer tüm kişi ve şeylerle kıyaslanamaz bile.

Sienna kollarımda mışıl mışıl uyuyor ve ben de onu gece için yatırmak üzere odasına doğru ilerliyorum.

"Ona sarılmak istiyorum." Quinn'in sesinde suçluluk duygusu var. Ona karşı hissettiğim her duyguyu en çok güçlendiren şey, onun da kızımı en az benim kadar seviyor olması. "Programı altüst olduğu ve benim yüzümden senden bu kadar uzak kaldığı için kendimi çok kötü hissediyorum."

Tabii ki, odaklandığı şey bu. Başımı iki yana sallayıp boştaki kolumu ona doluyorum. "Sienna ve büyükannem birlikte fazladan zaman geçirmeye bayıldılar ve o ve Ezra Amca çok eğlendiler. O iyi Quinn. Bırak uyusun."

Sonunda başını sallamadan önce dudağını ısıırıyor, kararsız. Beni oturma odasına kadar takip edip kanepeye gömülürken omuzları gergindi.

Sienna'yı yukarı çıkarıyorum ve döndüğümde bir an durup aşkıma doğru dürüst bakıyorum. Yüzü solgun, gözleri yorgun ama o burada.

O güvende.

"Çok korkmuştum," diye itiraf ediyorum, sesim hafifçe titriyor. Yanına oturup vücudunu kendime doğru çektim.

Bana doğru eğilirken, gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor ve parıldayan izler bırakıyor. Sonunda kendini bırakıp kollarımda ağlamaya başladığında bastırılmış duygularının ağırlığını hissedebiliyorum.

Birkaç dakika boyunca bana sarılıyor, gözyaşları gömleğime sızarken vücudu hıçkırıklarla titriyor. Ona sıkıca sarıldığımda, tüm bu durumdan kaynaklanan kendi acımın ağırlığı üzerime çöküyor. Bazen neredeyse dayanılmaz oluyor, ama özellikle de onu böyle görmek.

En iyi arkadaşımı kaybetmenin yasını tuttuğumdan değil; aslında o asla düşündüğüm gibi biri değildi ve sonu hak edilmişti. Beni üzen şey, Quinn'in hayatında çok fazla şeye katlandığını ve bunların hepsinin bu şekilde sonuçlandığını fark etmek. Onu korumak ve doğru olanı yapmak için elimden gelen her şeyi yaptım ama bunun olmasını engelleyemedim. Ve şimdi ikimiz de sonuçla başa çıkmak zorundayız.

Nefes alış verişini nihayet durulduğunda doğruluyor ve gömleğinin koluyla gözyaşı izleri olan yanaklarını siliyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, kalan gözyaşlarını başparmağımla silerek. Büyük elim yüzünü kavlıyor, o da beni usulca öpüyor, dudakları ağlamaktan hâlâ nemli. Başta ikimiz de çekingen davranıyoruz ama birbirimize duyduğumuz özlem kısa sürede yerini alıyor.

Onu çok özledim; ona olabildiğince yakın olmaya, güvende olduğunu hissetmeye ihtiyacım var. Hastanedeyken neredeyse sürekli uyudu - ki bu iyileşmesi için gerekliydi ve ben sadece yanında olduğum için minnettardım - ama her saniyesinde en iyi arkadaşımı geri istedim. Ve ona karşı nazik olmam gerekirken, şu anda onun içinde olma ihtiyacımı kontrol edemiyorum.

Onu yavaşça soyuyorum, ellerim yaralı vücudunda gezinirken nazik ve temkinli. Yaralarına daha yakından baktığımda içimde bir öfke dalgası kabarıyor, derisi derin kesikler ve koyu morluklardan oluşan bir mozaik. Onun bu şekilde incindiğini görmek kalbimi parçalıyor, ama aynı zamanda içimde bir yerlerde, bu izleri bırakan ben olmam gerekirken Stu olduğu için de öfke duyuyorum.

Onun her parçası *benim*.

O bana ait ve vücudu *benim*.

Ona sevildiğini ve hayran olduğunu hatırlatan yara izlerini hak ediyor, anılarını saklayan yara izlerini değil ve eğer bana izin vermeye hazır ve istekli olursa bunu onun için değiştirmeye niyetim var.

"Seni seviyorum." Çıplak bedenini nazikçe kanepeye yatırıp her santimine tapmaya kararlıyken, sıcak dudakları tekrar dudaklarıma yapışıyor.

Parmak uçlarım gergin teninin üzerinde hafifçe dans ediyor, her kıvrımı ve eğimi takip ediyor, onu kırmak için duyduğum dürtüyü zar zor kontrol altına alıyorum. Teninin yumuşaklığı içimde bir alev tutuşturuyor.

Ağzım, bacaklarının arasındaki hedefime ulaşana kadar boynundan aşağı, göğüslerinin üzerinden ve karnı boyunca ilerliyor.

Dilimle dudaklarını nazikçe aralıyorum, güzel pembe amcığı zaten kendi sularıyla parlıyor. "Mmm," diye inliyorum klitorisine karşı, titreşimin onu biraz heyecanlandırmasını umarak. Aklından geçen her düşüncüyü silmek istiyorum. "Sen de beni özledin."

Ön koluyla gözlerini kapatıyor, ben onu eşiğe yaklaştırmak kasları geriliyor. Sonra bırakıyor, ben onu yaladıkça dalgalar halinde titriyor.

"Bu çok mu fazla oldu?" Vücuduna doğru ilerlerken öpücüklerimin arasında bu soruyu soruyorum.

"Yeterli değil." Bacaklarını belime doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. Hâlâ giyiniktim ama bu hızlı bir çözüm.

"Seni incitmek istemiyorum," diyorum ona, aynı anda gömleğimi çıkarıp pantolonumun düğmelerini açarken.

"Senden geliyorsa acıyı umursamıyorum."

Hareketlerimi durduruyorum ve fısıltılı bir *sikişi* serbest bırakıyorum. Ne istediği hakkında hiçbir fikri yok.

Kendimi onun içine itiyorum ve etrafımda sıklaşıyor. Ben bunu yaparken, "Sebepler olduğun acıdan zevk aldığımı düşüncesinden hoşlanıyor musun?" diye soruyor. Amının sikimi sıkma şekli bana onun da bundan biraz zevk aldığını söylüyor.

"Hayır." Yavaşça içine pompalıyorum. "Adımı tenine kazıma düşüncesi bile beni tahrik ediyor," diye itiraf ediyorum ve yüzündeki ifade beni teşvik ediyor. Suyu daha da fazla test etmeye karar verdim. Daha sonra gerçekten harekete geçmek istemese bile fantezi kurmakta yanlış bir şey yok.

Parmaklarımı omzunun yanındaki kesiğin üzerinde gezdiriyorum. Derin ve çenesinin altındaki yırtıktan farklı olarak korkunç bir iz bırakacak.

bir dikiş gerektiriyor. "İyileştikten sonra bu deriyi tekrar kırabilir miyim? Yara izini kendiminkiyle değiştirebilir miyim?"

Hararetle başını sallıyor ve dudaklarımı dudaklarına doğru çekiyor, bunu benim kadar onun da istediğini itiraf etmekten utanıyor gibi görünüyor.

İkimizin de terapiye ihtiyacı var ama bu arada ben de onun kafasındaki hayaletleri sikmeyi planlıyorum.

Vücudum ilkel bir ritimle hareket ediyor, aciliyet ve ihtiyaçla ona doğru itiyor. Parmaklarım şişmiş klitorisinin üzerinde dans ederek onu tekrar zevkin eşiğine getiriyor. Tenlerimizin birbirine çarpma sesi odada yankılanıyor ve onu doldurma arzusu beni tüketiyor, hareketlerim daha acil ve yoğun hale geliyor. Aramızdaki çığ, bedensel bağ ve birbirimize duyduğumuz tarifsiz aşk dışında başka hiçbir şey yok.

Nefes nefese kalıyor ve sırtını dikleştiriyor, tırnakları derime batıyor, ben ona her santimimi acımasız bir yoğunlukla tekrar tekrar veriyorum.

Son bir hamleyle onun içine dökülürken inliyorum, altımda titrerken daracık amcığı vücudumdaki son damlayı da sıkıyor.

Kalplerimiz senkronize bir şekilde atıyor, ruhlarımız birbiriyle kaynaşıyor.

Birbirimize dolanmış bir şekilde uzandık, nefesimizi tuttuk ve tekrar birlikte olduğumuz için minnettarız. Şu anda, her şeyin yoluna gireceğine ve birbirimize olan sevgimizin bu tek anın ötesinde büyümeye ve gelişmeye devam edeceğine dair huzurlu bir kesinlik ile dolup taşıyorum. İyileşeceğiz ve bu süreçte onunla birlikte yürümek ve eskisinden daha güçlü çıkmasını sağlamak için ne gerekiyorsa yapmaya kararlıyım.

SPOILER UYARISI: İHTİYACIM OLAN ŞEY HER ZAMAN O

QUINN

ŞEHİR CADDESİ uzun, dolambaçlı bir yola dönüşürken, düşüncelerim Jack'in evine ilk kez gittiğim zamana kayıyor. Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor.

Bu sefer yalnız değilim.

Bu kadar kısa sürede çok şey oldu. Ona ve Sienna'ya ilk geldiğimde, hayatımdaki bir sonraki şeye ulaşana kadar sadece bunu başarmak istiyordum.

Beklediğimden çok daha fazlasını kazandım.

Yaşadığım onca travmaya rağmen kendimi tuhaf bir şekilde rahatlamış hissediyorum. Gözyaşları döküldü ve nadiren ağlayan biri için bu çok fazla oldu. Ama Jack tüm bunlar boyunca yanımdaydı; o da ağladı. Yaşananların en ağır yükünü ben çekmiş olsam da, o da bu süreçte önemli bir kayıp yaşadı.

En iyi arkadaşımı bu şekilde kaybetmeyi hayal bile edemiyorum ve o Jack'in düşündüğü kişi olmasa da, bu durumu daha az yıkıcı yapmıyor. Neyse ki o ve Ezra her türlü zehirli erkeklik saçmalığından uzak duruyorlar ve birbirlerine çok destek oldular. Birbirlerine sahip oldukları için minnettarım.

Ve zavallı Ezra... Ne hissettiğini gerçekten anlayamıyorum. Buraya geldiği için çok şanslıyım ve eminim ki hayatımın geri kalanında her günümü ona neler olduğunu fark ettiğinde tereddüt etmediği için ne kadar minnettar olduğumu söyleyerek geçireceğim.

Şimdi, uzun araba yoluna döndüğümüzde Jack kalçamı sıktığında, şimdiki zamana geri dönüyorum. Arabayı park edip ön tarafa doğru yürüdükten sonra yanıma geliyor ve bana kapıyı açıyor.

Tam bir beyefendi; arka bahçede çıldırdığını şimdiden duyabildiğim Kronk'un aksine.

Arabadan indiğimde Jack beni sarıp sarmalıyor ve ben de onun bergamot kokusunu içime çekerek göğsüne sokuluyorum. Gözlerimde yaşlar oluşuyor çünkü bir noktada, sadece birkaç gün önce, onu bir daha asla koklayamayacağımı düşünmüştüm.

Bunu bir daha asla hissetme.

Kolları sanki düşüncelerimi hissedebiliyormuş gibi beni sarıyor, aramızda hiç boşluk kalmayana kadar beni kendine çekiyor.

Beni alnımdan öpüp yanımdan ayrılmadan önce bir süre öylece duruyoruz. Arabanın arka kapısını açıp Sienna'nın kemerini çözüyor ve onu nazikçe kucağına alıyor. Üçümüz içeri giriyoruz ve kapıdan içeri adım attığımızda oturma odasından gelen tanıdık sesleri duyuyorum.

"Hey, geri döndük!" Sesleniyorum, sesim boşlukta yankılanıyor.

Kruz ve Ezra bizden hemen önce geldikleri için çoktan buradalar. Son zamanlarda sık sık geldikleri gibi, her zamanki gibi içeri girdiler. Kruz sürekli yanımda, hastaneden eve döndüğümünden beri çoğunlukla iyi olmama rağmen bir ana tavuk gibi davranıyor.

Koltuktan kalkıp yanına gidiyor ve Sienna'yı Jack'in kollarında görünce yüzü yumuşuyor. "İşte küçük prenses," diyor ve kollarına istekle giren Sienna'yı almak için uzanıyor.

Daha önce Ezra'ya hiç ısınmamıştı ama şimdi onun yanında şaşırtıcı derecede rahat görünüyor. Onları izlerken, her zamanki temkinliliğinin nasıl yumuşadığını fark ediyorum; daha rahat, daha kendinde. Ezra'nın da kendi cehennemini yaşadığının farkında, belki de Jack ve benim yaşadığımızdan daha kötü bir cehennem. En iyi arkadaşını kurtardığı için ona minnettar ve bu minnettarlık Ezra'nın etrafına ördüğü duvarları yıkmaya başlıyor.

Ezra da onlara katılıyor ve Kruz Sienna'yı ona uzatırken dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme beliriyor. Ona nazik davranıyor, sanki değerli bir şeymiş gibi tutuyor. Kruz ve Ezra konuşurken bir an Kruz'un güldüğünü duyuyorum - gerçek bir kahkaha, tüm bu olanlardan sonra benim iyiliğim konusunda ne kadar endişeli olduğu için ondan *günlerdir* duymadığım türden bir kahkaha.

Onları birlikte, bir anlığına da olsa gülerken görmek, hayatında onun gibi birine ne kadar ihtiyacı olabileceğini fark etmemi sağlıyor. Kruz

bir ışık ve onun arkadaşlığı bir neşe. Belki bir şekilde onun iyileşmesine yardımcı olabilir.

Onun etrafımda olmasının bana yardımcı olduğunu biliyorum.

Jack ve ben kapı aralığından Ezra ve Kruz'un arka verandaya gidişini izliyoruz, Sienna Ezra'nın kollarında. Jack elini benimkinin içine sokuyor ve onları dışarıda takip ederken hafifçe sıkıyor. Öğleden sonra güneşi her şeyin üzerine ılık bir parıltı yayıyor ve bir an için dünya o kadar hızlı dönmeyi bırakmış gibi hissediyorum.

Ezra ve Jack verandada her zamanki yerlerine yerleşmiş, ellerinde biraları, kısık sesle konuşuyorlar. Kruz Ezra'ya yakın oturuyor, Sienna'nın minik elleriyle oynarken kahkahaları zaman zaman boşlukta süzülüyor. Kapının pervazına yaslanıyorum, kalbim minnettarlık ve daha derin, henüz kabul etmeye hazır olduğumdan emin olmadığım bir şeyin karışımıyla şişiyor.

Gerçek bir aile gibi hissettiren bir şey.

Ama orada, inkar edilemez, göğsümden yayılan bir sıcaklık gibi.

Onları izlerken bir huzur hissediyorum, son zamanlarda hayatımızdaki fırtınada nadir görülen bir sükûnet anı. Bundan sonra ne olursa olsun, bununla birlikte yüzleşeceğimizi biliyorum - bu küçük geçici ailemiz, birbirimizin arkadaşlığında teselli buluyor.

Jack de aynı şeyi hissetmiş olmalı çünkü bana doğru yürüyor, varlığı sabit ve topraklayıcı, sanki ben tek kelime etmeden tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyor.

Spoiler uyarısı: İhtiyacım olan şey *her zaman* o.

Bir süre öylece duruyoruz, birbirimize sarılmış, dünyanın kaybolup gitmesine izin veriyoruz. Sonunda, bana bakacak kadar geri çekiliyor, gözleri yumuşak ve ev gibi, güvenlik gibi hissettiren bir şeyle dolu.

"Seni seviyorum," diyor usulca, bunu daha önce defalarca söylemiş olsak da her seferinde yeni bir his veriyor.

"Ben de seni seviyorum Jack," diye cevap veriyorum, kelimeler nefes almak kadar doğal. Ve dudaklarımız nazik, kalıcı bir öpücükle buluştuğunda.

"Bir oda tut," diye bağılıyor Ezra ve ben ona doğru baktığımda eliyle Sienna'nın gözlerini kapatıyor ve sırtıyor.

Güneş ufkun altına inip verandaya uzun gölgeler düşürürken, her şey ters gittiğinde bile böyle anlar olduğunu fark ediyorum - her şeyin neredeyse normal olduğu anlar. Hayatın devam etmesi, her şeyden sonra bile hala gülebilmemiz ve önemli insanlarla teselli bulabilmeniz çok garip. Belki de bizi bu hale getiren

Her Őey dađılıyormuŐ gibi hissettiđimizde bile tutunduđumuz kűcűk normallik parçaları. Ve hepimiz burada oturmuŐ, Sienna o sevimli bebek seslerini çıkarırken sessizce konuŐurken, bir Őekilde hepimizin iyi olacađını dűŐűnmekten kendimi alamıyorum.

Tekrar Jack'e baktım.

İyiden de iyi.

Son zamanlarda zihnimdeki onca gűrűltű arasında deđiŐmeyen bir Őey var, en zor gűnlerde bile hep orada olan bir fısıltı. Bazen yumuŐak, bazen de fısıltıyla *bađıran* bir ses gibi, ama en çok gűvendiđim ses o. Bana hiç Őűphesiz Jack ve Sienna'nın sonsuza dek benim olduđunu sűyleyen fısıltı.

BAŞLANGIÇ

EZRA

Gecenin sessizliği evimin önüne yanaşan bir arabanın sesiyle bölündü. Saate bakıyorum-3:00. Anında tetikte oluyorum ve kimin geldiğini görmek için sessizce pencereye doğru ilerliyorum. Karartılmış Sedan'ı tanıdığımda, içimde kızgınlık ve rahatlama karışımı bir duygu dalgalanıyor.

Ceketimi giyip dışarı çıkıyorum ve kapıyı arkamdan sessizce kapatıyorum. Eski en iyi arkadaşım arabanın yanında bekliyor, yüzü loş sokak lambasıyla aydınlanmış.

Yorgun
görünüyor.
Siktir et onu.

Derin bir nefes alır, yüz ifadesi asıktır. "Her şeyi hallettim. İsimsiz olarak polise bir ton kanıt sundum. Stu her şeyin günah keçisi olma yolunda ilerliyor; takip, manipülasyon, Marshall'ın öldürülmesi ve Meclis'le bağlantılı diğer çeşitli suçlar. Sen temize çıktın ve ben hâlâ ölü sayılıyorum."

Herhangi bir aldatma belirtisi için yüzünü inceliyorum. "Emin misin?"

Stu başını sallar. "Her şeyin hava geçirmez olduğundan emin oldum. İşleri yoluna koymazsam kendimle yaşayamazdım. Hepsi orada -belgeler, kayıtlar, beni işlediğimiz suçlarla ilişkilendiren her türlü kanıt ve başka kimseyi suçlayan hiçbir şey yok. Meclis bir hayalet olarak kalıyor."

Ona bakıyorum, sakın dış görünüşümün altında şiddetli bir öfke kaynıyor.

Stu benim en iyi arkadaşımdı ama bu onun tam bir psikopat olmasını engellemedi. Jack'in kızının peşinden gitme şekli, yapabileceğim her şeyin ötesindeydi.

affediyorum ve onu vurduğum için ya da bu gecedan sonra muhtemelen onu bir daha göremeyeceğim için kendimi suçlu hissetmiyorum.

Babasının ona yerleştirdiği çipi geri alması gerekiyordu; Marshall'ın Meclis'in kafası üzerinde sahip olduğu tüm bilgileri tutan ve onu görevinden istifa etme girişiminin sonuçlarından muaf tutan çip.

Stu konuşurken bir elimi cebime sokuyorum, parmaklarım şu anda elimde bulunan küçük metal çipe değiyor. Parmak uçlarımla altındaki çıkıntıları hissediyorum, ağırlığı bu kadar küçük bir şey için şaşırtıcı derecede önemli. Babasının onu kurtaracağını düşündüğü sırları barındıran çip - gün ışığına çıkarsa Meclis'i yok edebilecek sırlar.

Ama yapmayacaklar. Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa.

Meclis'in geri kalanı umurumda değil ama orada *beni* töhmet altında bırakabilecek şeyler umurumda.

Ve çok var.

Daha basit çözümler ve ona zarar vermeden bu işi halletmenin yolları vardı. Ama Stu? Sınırları zorlamaktan ve tanrıyı oynamaktan zevk aldığı için işi çok ileri götürmekten, bu süreçte ona zarar vermekten kendini alamıyordu.

Bu kadar önemli bir konuda ona güvenmemem gerektiğini bilmeliydim ama olan oldu.

Jack ve ailesinin bu işin dışında kalması için elimden gelen her şeyi yaptım. Onu yıllarca karanlıkta tuttum ve bunu yapmaya devam edeceğim. Meclis'e takıldım diye onun da dahil olması gerekmiyor.

Elbette, Quinn'le ilişkiye girdiğinde ondan sakladığım şeyler aşırı derecede karmaşık hale geldi, ancak bu sorunu geride bıraktık.

"Bunun seni bu kadar dağınık olduğun için akladığını sanma." Stu aptalın teki, akli dengesi yerinde değil ve Meclis'in temsil ettiği her şeyi putlaştırması muhakeme yeteneğini birden fazla kez gölgeledi. "Ortadan kaybolmalısın, sadece Hallow Ridge'den değil. Senden bir daha haber alsam bile umurumda değil. Eğer *duymazsam* çok daha iyi olacaksın."

Başka bir şey söylemeden başını sallıyor ve dönüp arabasına binerek gecenin karanlığında uzaklaşıyor. Gidişini izledim.

İçeri dönüp kapıyı arkamdan sessizce kapatıyorum. Yatak odasına geri dönerken, Jack'in gönderdiği ve beni bu hafta sonu golf oynamaya davet eden mesaja cevap vermek için duraksayıp telefonumu çıkarıyorum.

Kruz'un yanına yatağa geri kayarken hafifçe kıpırdadığını, elinin bana uzandığını hissediyorum.

Uykusunda bir şeyler mırıldanıyor, bana doğru eğiliyor. Uykuya daldığımda, tekrar uyandığımda onun gitmiş olacağını bilerek uzun bir süre uyanık kalıyorum.

Ama sorun değil.

Fazla uzağa gidemez.

Hayatım boyunca yaptığım tüm planlar arasında, onun geri gelmesini sağlamak için yaptığım planlar açık ara en iyisi.

EPILOGUE

QUINN

6 AY SONRA.

Bu gece mezuniyet törenimdeydim; sadece altı ay önce, hatta *üç* ay önce annemi kaybettiğimde ve bu engeli de aşmak zorunda kaldığımda mümkün olduğunu düşünmediğim bir andı bu.

Salon ailelerin ve arkadaşların uğultusuyla çınlıyordu ama zihnim oraya gelebilmek için üstesinden geldiğim her şeye geri dönüp duruyordu. Sahneden kalabalığın içindeki Jack'i izledim, Sienna onun kucağına tünemişti, minik elleri seyircilerle birlikte alkış tutuyordu.

Geçtiğimiz altı ay içinde çok büyüdü ve yol boyunca her bir kilometre taşına ulaşmasını izlemek inanılmazdı.

Ezra yanlarında oturuyordu ve birkaç sıra ötemde oturan Kruz'un parlak gülümsemesi, güvenmeye başladığım aynı istikrarlı sıcaklık kaynağıydı.

Sahneye çıktığımda göğsümde gurur kabarmıştı. Başım da ki kep bir şekilde yıllar boyunca taşıdığım yüklerden daha hafif hissettiriyordu ve ellerimdeki diploma sadece bir sertifika değildi - mücadele ettiğim her şeyin kanıtıydı. Alkışlar kulaklarımda yankılandı ama beni en çok gururlandıran Jack'in gülümsemesi oldu. Vazgeçmek istediğimde beni devam etmem için cesaretlendirerek benimle birlikte sabahladığı geceleri düşünmeden edemiyordum.

Törenden sonra hepimiz dışarıda, akşamın serin havasında toplandık. Sienna kıkırdarak elbisemi çekiştirdi, ben de eğilip onu kucağıma aldım.

Tombul yanaklarını öpücüklerle boğarken neşesi bulaşıcıydı.

Sık sık Anna'nın kızıyla birlikte kaçırdığı şeyleri düşünüyorum ama Sienna'nın hayatında böyle bir yere sahip olduğum için sonsuza kadar minnettarım. Jack, Stu'nun berbat küçük oyununa dahil olduğunu öğrendikten sonra kız kardeşiyle ilişkisini kesti ve o sırada neler olduğunu tam olarak bilse de bilmesi de onu affetmeyi düşünmediğini açıkça belirtti. Ama yine de ona ulaşmaya çalışmadı.

Sonsuza dek sürecekmış gibi hissettiğim bir dönemde ilk kez geleceği şekillendirmenin bana ait olduğunu fark ettim. Orada dururken, etrafım sevdiğim insanlarla çevriliyken -en kötü anımda yanımda olan insanlarla- sadece mezuniyetimi kutlamadığımı biliyordum. Hayatta kalmayı kutluyordum.

Jack'in evi karanlık ve sessizdi, Sienna gece Ezra Amca'yla yatıya kalmaya gitmişti, Kronk da öyle, çünkü ikisi de ısrar etmişti. *Köpeğimin* eğlenmek için yatıya kaldığını hiç düşünmemiştim ama işte buradayız.

Kruz, en sevdiğimiz restorandaki kutlama yemeğinden sonra bebek bakıcılığı yapmaya gönüllü oldu - Ezra'nın yardıma ihtiyacı olduğundan değil. Sienna'yla çok iyi anlaşıyor ve eminim Kruz'un mezuniyet gecesinde yapmayı seçebileceği milyonlarca başka şey vardır. Ezra'nın onun için bir kaçamaktan daha fazlası olduğunu kendine ne zaman itiraf edeceğini her geçen gün daha çok merak ediyorum.

Ona bakışına bakılırsa, kız onun için kesinlikle bir kaçamaktan fazlası.

Ön kapıdan girer girmez topuklu ayakkabılarımı çıkarıyorum, ölüm tuzaklarını ayaklarımdan çıkarmak için sabırsızlanıyorum.

Kendimi sabitlemek için boştaki elimi Jack'in koluna doluyorum ve bana bakışından kutlamamız başlamadan önce yatak odasına gitmeye hiç niyeti olmadığını anlıyorum.

Ayakkabılarımı kenara fırlatıp vücudumu ona doğru çeviriyorum ve o ön kapıyı kapatıp arkasından kilitlerken ellerimi boynunun arkasına dolamak için uzanıyorum.

Onu bir öpücük için aşağı çekiyorum ve o da dönüp alarmı kurmak için beni bırakıyor.

-Yaşadığımız onca şeyden sonra bazı şeyler tartışılmaz. Bugünlerde endişelenecek pek bir şey olmamasına rağmen güvenliğimizi her zaman ön planda tutmasını takdir ediyorum.

Bana doğru dönüp beni kendine doğru çektiğinde ve iri eliyle bileklerimi arkamda sabitlediğinde tepki verecek zamanım yok. Bana öpücüklerle saldırıyor ve ben kendimi tamamen ona kaptırıyorum.

Macu

n.

Goo.

Bana ne isterse yapabilir.

"Seni teslim almak çok kolay," diye mırıldanıyor boynuma karşı, her kelimenin arasında beni öpüyor ve ben şimdiden sarhoş ve gevşek hissediyorum.

Bu adam beynime kısa devre yaptırıyor ve beni bu şekilde idare ettiğinde ona karşı koymak istemek için içimde bir şeyler bulmak zor, ama bunu yaptığımda hoşuna gidiyor.

"Öyle miyim?" Fısıldıyorum, ancak onun duyabileceği kadar yüksek sesle. Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, onun elinden kurtuluyorum ve merdivenlere doğru koşuyorum, giderken de gülüyorum.

Şaşkın kıkırdaması beni takip ediyor ve peşimden gelirken ayak seslerini duyabiliyorum. "O kadar kolay kaçabileceğini mi sanıyorsun?" diye sesleniyor, sesine eğlence karışıyor.

İlk birkaç basamağı sıçrayarak çıkıyorum, sırtarak arkama bakıyorum ama karanlıkta onun dış hatlarını zar zor seçebiliyorum.

Aradaki mesafeyi kolaylıkla kapatıyor ama ben ciyaklayarak iki adım daha atıyorum, kalbim beklentiyle çarpıyor.

Tam arkamda olduğunu duyuyorum, ayak sesleri ağır ve kararlı. "Bunu sadece kendin için daha kötü hale getiriyorsun," diye alay ediyor, sesi yaklaşıyor.

Gülüyorum, hızlanmaya çalışıyorum ama beni yakalamasının sadece birkaç saniye süreceğini biliyorum. "*Daha mı kötü?* Evet, tamam."

Merdivenlerin tepesine ulaştığımda, eli belimi yakalıyor ve beni döndürürken bir çığlık atıyorum. "Yakaladım seni," diyor bana sırtarak. İtiraz edemeden beni zahmetsizce kucaklıyor ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi omzuna atıyor.

Şimdi kontrolsüzce gülüyorum, şakacı bir şekilde yumruklarımı sırtına vuruyorum. "İndir beni!"

Sahte bir iç çekişle beni yatak odamıza doğru götürüyor. "Hiç öğrenmiyorsun, değil mi?"

"Bayılıyorsun," diye karşılık veriyorum, gülmekten nefesim kesiliyor.

Kalçamı nazıkçe sıkıyor. "Belki. Ama şimdi benim merhametime kaldın."

"Olmayı en sevdiğim yer," diye kıkırdıyorum.

Bir koluyla beni dizlerimin arkasından tutarken, diğer eliyle kemerini çözüp çıkarıyor. Karanlık olduğu ve baş aşağı asılı olduğum için biraz hayal kırıklığına uğradım çünkü Baba Jack'in kemerini tek elle çıkarmasını izlemekten daha ateşli bir şey yok.

Beni yatak odasının kapısının yanındaki koridorda ayaklarımın üzerine yatırıyor ve sırtımı soğuk duvara yaslıyor. Hızlı bir hareketle, ellerini

kemerini bileklerime dolayarak başımın üstünde sabitliyor. Onun vücudu ve duvar arasında sıkışıp kaldığımda kendimi hem savunmasız hem de heyecanlı hissediyorum.

Şakacı bir şekilde kıpırdanıyorum, çünkü biraz daha sert olmasını istiyorum. "Bundan kurtulabilirim." Kurtulamam, bunu o da benim kadar biliyor ama yine de onunla dalga geçiyorum.

Arka cebine uzanıp bir bıçak çıkarıyor ve kolaylıkla açıyor. Bu hareket, aklı başında herhangi bir insanın düşünebileceğinden çok daha seksi.

Kalın deri kemerine sapladığı bıçağın parıltısı gözüme çarpıyor, zahmetsizce arkamdaki duvarı deliyor ve beni olduğum yere mıhlıyor. "Yapabilir misin?"

Şu anki soru bunu yapıp yapamayacağım değil, *bunu isteyip istemediğim*.

Ve Jack önümde dizlerinin üzerine çöktüğünde, *hayır...* yapmayacağıma karar verdim.

Adam bir bıçak daha çıkarır ve Quinn altı ay önce olsa "*Ne oluyor lan?*" diye sorardı ama günümüz Quinn'i erkeğini tanıyor, seviyor ve kabul ediyor.

Ve onun tüm tuhaflikları ve bıçak gibi küçük eğilimleri.

Şu ana kadar sayamayacağım kadar çok kez vücudumu işaretledi ve bunu en az onun kadar sevdiğimi fark ettim.

Bıçakları tenimin her yerinde yara izleri bıraktı, tutkulu ve yoğun aşkımızın bir hatırlatıcısı. Tenimdeki keskin acı bağımlılık yapıyor ve onun dokunuşunu daha çok arzulamama neden oluyor. Verdiği zevk ve acıya doyamıyorum, kendimi onun yetenekli ellerine isteyerek teslim ediyorum. Her yeni işaretle bağımız daha da güçleniyor gibi görünüyor ve bu ikimizin de asla doyamayacağından emin olduğum bir şey.

Kalçamı kavırıyor, parmakları yumuşak etime saplanıyor. Derimi delerken irkiliyorum ama o hemen acıyı yatıştırıyor, eğilip diliyle o noktanın üzerinde daireler çiziyor ve içimde bir zevk sarsıntısına neden oluyor. Bu şekilde devam ederken, zevk ve rahatsızlığın karışımı omurgamdan aşağı ürperti gönderiyor.

Ağzımdan kaçan iniltiyi bastırmaya bile çalışmıyorum.

"Tanrım, çok edepsizsin," diyor iç uyluğuma karşı, ağzına en çok ihtiyaç duyduğum yere doğru öpüşerek. "Acı çekmeyi benim sevdiğim kadar seviyorsun."

Eteğimin kumaşını kıvrıyor ve belime kadar çekerek kalçalarımı ortaya çıkarıyor. Külotumun ağını yumruğunun etrafında döndürüyor, gürültülü bir yırtılmayla vücudumdan koparıyor, bunun gücü beni öne doğru çekiyor.

Bileklerim duvardan kurtuluyor, bıçak yere çarpıyor.

Uzanıp ensesindeki saçları sıkıca kavıyorum, kemeri hâlâ bileklerimi bağlıyor ve ona karşı hissettiklerimin yoğunluğu yüzünden kalbim göğsümde çarpıyor.

Dilinin bir hareketiyle alt karnımda ve uyluğumun kıvrımında ıslak bir yol izliyor, hassas noktalarımı emmek ve kemirmek için duraklıyor. Yüzünü bacaklarımın arasına daldırıyor, ben onun altında kıvranıp inerken tahrikimin her damlasını hevesle yalıyor. Ağzımdan çıkan sesleri ve çözülüp yüzünü ıslatırken yaptığım sarsıntılı hareketleri artık kontrol edemeyene kadar beni ustalıkla uçurumun kenarında çalıştırırken vücudum zevkle dalgalanıyor.

Beni kaldırıyor ve bacaklarımı sıkıca beline doluyor. Sırtımı kapıya dayıyor, beni zahmetsizce yatağa taşıırken kapıyı iterek açıyor. Hızlı bir hareketle beni yumuşak şiltenin üzerine fırlatıyor. Pantolonunu çıkarırken gözlerindeki açlığı görebiliyorum. Tereddüt etmeden kalçalarımın arasına yerleşiyor ve içime giriyor, beni şiltenin içine sokarken yatağın altımızda sallanmasına neden oluyor. Birbirimizin içinde kendimizi kaybederken inlemelerimizin sesi odayı dolduruyor.

"*Siktir*. Evlen benimle," diye fısıldıyor sert itişler arasında kulağımın kabuğuna doğru.

Muhtemelen onları tutkunun sancıları içindeyken yaptığım kadar ciddiye almamalıyım, ama yine de ciddiyetle cevap veriyorum. "Evet," kelimesi içime girerken hırıltılı bir şekilde çıkıyor ama bunu duyduğunda sakinleşiyor, içime tamamen oturuyor, pelvislerimiz birbiriyle aynı hizada.

"*Evet?*" Terli alnını benimkine yaslıyor. Tek yapabildiğim başımı sallamak ve onu dudaklarından usulca öpmek.

Görünüşe göre bundan hoşlanıyor çünkü ikimizin de başka bir hareketi olmadan, beni doldururken vücudu benimkine karşı seğiriyor.

Ağzına karşı sırtıyorum çünkü onun üzerinde böyle bir etkim olmasını seviyorum ve ayrıca...

Şimdi de nişanlandık mı?

Belki de değil... Bu muhtemelen ciddiye alınacak bir şey değildi.

Ama sonra içimden çekiliyor ve vücudunu kaydırarak cebinden bir şey çıkarıyor.

O cepler ne kadar bok tutabilir ki?

Ellerimin bağlarını çözüyor, kemerinin derisinin kestiği bileklerimdeki hassas noktaları öpüyor.

Sonra şefkatle parmağıma bir yüzük taktı. Şok içinde ağızım açık kaldı.

"Sana bu şekilde sormayı planlamamıştım ama yine de sormayı planlamıştım."

Söyleyecek kelime bulamıyorum.

Gözlerim yaşlarla doluyor ve hemen yanaklarıma dökülüyor.

"Bir şey söyle bebeğim."

Buğulu gözlerle, "Zaten evet dedim, bir daha söylememi ister misin?" diye fısıldamayı başarıyorum.

Beni daha yakına çekerken yüzü sırtıyor. "Evet."

"*Evet.*" Parmağımdaki yüzüğün ağırlığı hem yabancı hem de doğru hissettiriyor, bu an bizi birbirimize bağlayan aşkın bir sembolü.

Birbirimize sımsıkı sarıldığımızda, bizi buraya getiren tüm anları düşünmeden edemiyorum - inişler ve çıkışlar, kahkahalar ve gözyaşları. Sanki her şey sonsuza dek onun olmamı istediği bu mükemmel ana doğru geliyordu.

Sanırım onun ve Sienna'nın sonsuza dek benim olacağını en başından beri biliyordum.

Hayatımda kendimi emin hissettiğim tek şey onlar.

Bu kucaklaşmada, onun kalp atışları benimkilere karşı sabitken, gelecek ne getirirse getirsin, onunla birlikte yüzleşeceğimizi biliyorum. O yanımdayken, dünyayı fethedebileceğimi hissediyorum. Ve burada, birbirimizin kollarında kaybolmuş bir şekilde uzanırken, bunun şimdiye kadarki en büyük maceramızın sadece başlangıcı olduğunu biliyorum.

ALSO BY GENNA BLACK

[Haverhill Yakma](#)

Kader İzi Serisi

[Küçük Günah](#)

[Yoktur](#)

[Günahkarların](#)

[Koruyucuları](#)

[Günah için Ölü](#)

Hallow Ridge Serisi

[Whatever Whispers](#)

[Whatever Wakes](#)

ACKNOWLEDGMENTS

Yol boyunca kitabın şekillenmesine yardımcı olan pek çok kişinin desteği, sevgisi ve geri bildirim olmasıyla bu kitap elinizde olmazdı.

Öncelikle Katie'ye çok teşekkür ederim. Sonsuz teşvikin, düşünceli görüşlerin ve bu yolculuk boyunca istikrarlı varlığın benim için dünyalara bedeldi. Sen benim ses tahtam, amigo kızım ve ortak komplocum oldun ve dürüst olmak gerekirse sensiz yapamazdım. En çok ihtiyaç duyduğum anda bu hikayeye inandığınız için teşekkür ederim.

Vanessa, olağanüstü eleştirmen ortağım, sen bir rock yıldızısın. Bana her konuda verdiğin sonsuz destekten, bu hikâyeyi şekillendiren detaylı geri bildirimlere kadar, arkadaşlığın paha biçilemez. Bu çılgın yolculuk boyunca ve her zaman yanımda olduğun için çok minnettarım.

Muhteşem alfa okuyucularıma, dağınık ilk taslaklara heyecanla daldığınız ve devam etmem için bana güven verdiğiniz için teşekkür ederim. İçgörüleriniz, coşkunuz ve bu hikayeye olan sevginiz inanılmaz motive ediciler oldu. Her biriniz için minnettarım.

Beta okuyucularıma da çok teşekkür ederim - her ayrıntıyla uğraşırken verdiğiniz düşünceli geri bildirimler ve gösterdiğiniz sabır bu kitabın olması gereken yere gelmesine yardımcı oldu. Hepiniz harikasınız.

ARC okuyucularım, merhaba ve wtf? Bu sefer aranızda o kadar çok kişi vardı ki, bu kitapla ilgili aldığım tepkiler beni hâlâ şaşırtıyor. Bana ve ilk karanlık akademi küçük bebeğime bir şans verdiğiniz için çok teşekkür ederim. Size tahmin edemeyeceğiniz kadar minnettarım!

Alice'e, hayatlarımız tam bir kaos içindeyken bile her zaman yanımda olduğun için. Sen sürekli bir sevgi ve destek kaynağısın ve sana kelimelerin anlatamayacağı kadar minnettarım.

Melnard'a, beni zencefilli gazozla beslediği için -akıl sağlığıma yaptığı katkıları buradaki kurtarıcı lütfumuz olabilir.

Küçük Tater Punkin Genevieve'e, bana her zaman inandığı ve beni büyük resmi görmeye ve devam etmeye teşvik ettiği için.

Arkadaşlarım Ashley, Bea ve tüm TGC ve BM kankalarım, bu süreçte aklımı başımda tutan sevgi ve kahkahalarınız için teşekkür ederim. Sizler en iyi insanlarsınız ve hayatımda olduğunuz için çok şanslıyım.

Biricik Kronk'a ilham veren köpeğim Yzma'ya - sürekli arkadaşlığın ve ihtiyacım olduğunu bilmediğim en iyi ilham perisi olduğun için teşekkür ederim. Bana tahmin edemeyeceğin kadar çok fikir verdin (ve muhtemelen daha fazla dikkat dağıttın).

Asistanım Kali'ye, bana, kaosuma ve bitmek bilmeyen mesaj akışıma katlandığın için teşekkür ederim. Sen tam bir cevhersin ve daha iyi bir suç ortağı isteyemezdim.

Ve kocama, sarsılmaz desteğinle her zaman yanımda olduğun için, bana ve hayallerime olan inancın sayamayacağım kadar çok kez devam etmemi sağladı. Dayanağım olduğun için teşekkür ederim.

Hepinizi çok seviyor ve takdir ediyorum!

Mansiyonlar: Soyadlarınızı ödünç almama izin veren Vanessa ve Brit, DEHB ilaçlarım, anksiyete ilaçlarım, depresyon ilaçlarım, Lindslee (seni güzel yaratık), kız kardeşim, Samyang Baharatlı Tavuklu Noodle Carbonara Aromalı Ramen, 4.58 oz, 5'li Paket, Canada Dry Kafeinsiz Sıfır Şekerli Zencefilli Ale Soda Pop, 12 fl oz, 12'li Paket Kutular, Bert McCracken, tüm Octavia Jensen kitapları, 59° hava, Taco Bell Nacho Fries ve SEN.

ABOUT THE AUTHOR

Genna Black, agresif bir şekilde destekleyici kocasıyla birlikte yazmayı ve cehennem yavrusunu yetiştirmeyi dengeleyen bir romantizm yazarıdır. Aşırı miktarda kafein ve baharatlı ramen (ve gerekli dozda antidepresan ve DEHB ilacı) ile beslenen yazar, sizi koltuğunuzun kenarında tutarken kıkırdatabilecek hikayeler hazırlamaktan büyük keyif alıyor. Romantizmin daha ateşli tarafına olan yeteneğiyle, okuyuculara hayatın bazen olabileceği çöplük ateşinden bir kaçış sunmayı umuyor.

facebook.com/authorgennablack
instagram.com/authorgennablack
goodreads.com/gennablack
bookbub.com/authors/genna-black

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.